



UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Bruksela, 21 maja 2024 r.
(OR. en)

2021/0341(COD)

PE-CONS 79/23

EF 389
ECOFIN 1342
CCG 37
CODEC 2429

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy:	DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zmiany dyrektywy 2013/36/UE w odniesieniu do uprawnień nadzorczych, sankcji, oddziałów z państw trzecich i ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego
----------	--

**DYREKTYWA
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/...**

z dnia ...

**w sprawie zmiany dyrektywy 2013/36/UE w odniesieniu do uprawnień nadzorczych, sankcji,
oddziałów z państw trzecich i ryzyk środowiskowych, społecznych
i z zakresu ładu korporacyjnego**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

¹ Dz.U. C 248 z 30.6.2022, s. 87.

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2024 r. ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia ...

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem zmian w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE³ w odniesieniu do uprawnień nadzorczych, sankcji, oddziałów z państw trzecich i ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego (ESG) jest dalsza harmonizacja ram nadzoru bankowego i, ostatecznie, pogłębienie wewnętrznego rynku bankowego. Właściwe organy powinny dążyć do zapewnienia, aby ramy nadzorcze były stosowane wobec instytucji w rozumieniu tej dyrektywy w sposób proporcjonalny, a w szczególności powinny dążyć do ograniczenia w miarę możliwości kosztów przestrzegania przepisów i kosztów sprawozdawczości dla małych i niezłożonych instytucji, z należyтым uwzględnieniem zaleceń przedstawionych w sprawozdaniu pt. „Study of the cost of compliance with supervisory reporting requirements” (Analiza kosztów przestrzegania wymogów sprawozdawczości nadzorczej) – opublikowanym w 2021 r. przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁴ – w którym za cel obrano średnią redukcję kosztów sprawozdawczości o 10–20 %.

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (2) Właściwe organy, ich pracownicy i członkowie ich jednostek zarządzających powinni być niezależni od wpływów politycznych i gospodarczych. Ryzyko konfliktów interesów podważa integralność systemu finansowego Unii i szkodzi celowi, jakim jest zintegrowana unia bankowa i unia rynków kapitałowych. Dyrektywa 2013/36/UE powinna przewidywać bardziej szczegółowe przepisy dla państw członkowskich w celu zapewnienia, aby właściwe organy, w tym ich pracownicy i członkowie ich jednostek zarządzających, działały niezależnie i obiektywnie. W związku z tym należy ustanowić minimalne wymagania w celu zapobiegania konfliktom interesów i ograniczenia efektu „drzwi obrotowych”, przewidując w szczególności okresy karencji, zakaz obrotu instrumentami wyemitowanymi przez podmioty nadzorowane i maksymalny okres kadencji odnośnych członków jednostek zarządzających. EUNB powinien wydać skierowane do właściwych organów wytyczne dotyczące zapobiegania konfliktom interesów, oparte na najlepszych praktykach międzynarodowych.
- (3) Pracownicy i członkowie jednostki zarządzającej właściwego organu podlegający okresom karencji powinni być uprawnieni do odpowiedniej rekompensaty, której celem powinno być zrehabilitowanie im niezdolności do podjęcia przez pewien okres zatrudnienia w podmiotach, do których mają zastosowanie te ograniczenia dotyczące okresu karencji. Rekompensata powinna być proporcjonalna do długości odnośnego okresu karencji, a jej forma powinna być określana przez każde państwo członkowskie.

- (4) Wykonując swoje funkcje nadzorcze, organy nadzoru powinny działać w sposób jak najbardziej etyczny. Aby zwiększyć przejrzystość i zapewnić wysokie standardy etyczne, właściwe jest, aby pracownicy i członkowie jednostki zarządzającej właściwego organu corocznie składali oświadczenia o braku konfliktu interesów. W takim oświadczeniu należy ujawnić informacje na temat posiadanych przez członka instrumentów finansowych, aby zmniejszyć ryzyka spowodowane konfliktami interesów, które mogłyby wynikać z posiadania tych instrumentów, oraz umożliwić właściwym organom odpowiednie zarządzanie takimi ryzykami. Oświadczenie o braku konfliktu interesów powinno pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich wymogów dotyczących składania oświadczeń majątkowych zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi.
- (5) Świadczenie podstawowych usług bankowych wymienionych w pkt 1, 2 i 6 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE powinno być uzależnione od – ustanowionego w prawie Unii – wyraźnego i zharmonizowanego wymogu dotyczącego udzielenia zezwolenia określającego, że przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie trzecim, które zamierzają świadczyć takie podstawowe usługi bankowe w Unii, powinny co najmniej utworzyć oddział w państwie członkowskim oraz że taki oddział powinien uzyskać zezwolenie zgodnie z prawem Unii, chyba że przedsiębiorstwo chce świadczyć usługi bankowe w Unii za pośrednictwem jednostki zależnej.

- (6) Ma to pozostawać bez wpływu na korzystanie z usług bankowych poza Unią, jak na przykład w kontekście „Ustaień w sprawie zobowiązań dotyczących usług finansowych” w ramach Światowej Organizacji Handlu. Wymóg utworzenia oddziału w Unii nie powinien mieć zastosowania do przypadków odwrotnego pozyskiwania (ang. reverse solicitation), tj. w przypadku gdy klient lub kontrahent zwracają się do przedsiębiorstwa mającego siedzibę w państwie trzecim z własnej, wyłącznej inicjatywy o świadczenie usług bankowych, w tym ich kontynuacji, lub usług bankowych ściśle związanych z usługami pierwotnie zamówionymi. Przy transpozycji niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny mieć możliwość podejmowania środków służących zachowaniu praw nabytych klientów na mocy istniejących umów. Takie środki powinny mieć zastosowanie wyłącznie w celu ułatwienia przejścia do wdrażania niniejszej dyrektywy i powinny być wąsko sformułowane, aby uniknąć przypadków obchodzenia przepisów. Aby zapobiec obchodzeniu przepisów mających zastosowanie do transgranicznego świadczenia usług bankowych przez przedsiębiorstwa z państw trzecich, właściwe organy powinny mieć możliwość monitorowania świadczenia tych usług.

Wymóg utworzenia oddziału w Unii nie powinien mieć również zastosowania do transakcji międzybankowych i międzydealerskich. Ponadto bez uszczerbku dla systemu zezwoleń przewidzianego w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁵ i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012⁶ wymóg utworzenia oddziału nie powinien mieć zastosowania do przypadków, w których instytucje kredytowe z państw trzecich świadczą w Unii usługi inwestycyjne i prowadzą działalność inwestycyjną wymienione w sekcji A załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE oraz wszelkie dodatkowe usługi pomocnicze, takie jak przyjmowanie powiązanych depozytów lub udzielanie kredytów lub pożyczek, których celem jest świadczenie usług na mocy tej dyrektywy, w tym świadczenie usług w zakresie obrotu instrumentami finansowymi lub zarządzanie majątkiem prywatnym. Takie wyłączenie powinno jednak uwzględnić zgodność z przepisami dotyczącymi przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu określonymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849⁷.

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

- (7) Właściwe organy powinny mieć niezbędne uprawnienia do cofnięcia zezwolenia udzielonego instytucji kredytowej, w przypadku gdy taka instytucja kredytowa została uznana za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością, gdy nie ma racjonalnych perspektyw, że jakiegokolwiek alternatywne środki sektora prywatnego lub działania nadzorcze mogłyby zapobiec upadłości takiej instytucji kredytowej w rozsądnym terminie, a działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest konieczne w interesie publicznym. W takiej sytuacji instytucja kredytowa powinna zostać zlikwidowana zgodnie z mającym zastosowanie krajowym postępowaniem upadłościowym lub innym typem postępowań ustanowionych dla tych instytucji na mocy prawa krajowego, co zapewniłoby jej uporządkowane wyjście z rynku, a zatem powinna zaprzestać działalności, na którą udzielono zezwolenia. Jednak nie powinno być automatycznego związku pomiędzy stwierdzeniem bycia na progu upadłości lub zagrożenia upadłością a cofnięciem zezwolenia, podobnie jak w innych przypadkach, w których właściwy organ jest uprawniony do cofnięcia zezwolenia. Właściwe organy powinny wykonywać swoje uprawnienia w sposób, który jest proporcjonalny i uwzględnia cechy mających zastosowanie krajowych postępowań upadłościowych, w tym toczących się postępowań sądowych. Uprawnienia do cofnięcia zezwolenia nie należy wykorzystywać, aby zapobiec wszczęciu lub wymusić zakończenie postępowania upadłościowego, jak np. zastosowanie moratorium sędziowskiego lub innych środków, które są uzależnione od czynnego zezwolenia.

- (8) Finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej będące jednostkami dominującymi grup bankowych powinny nadal podlegać mechanizmowi identyfikacji i zatwierdzania wprowadzonemu dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878⁸. Mechanizm ten umożliwia właściwym organom objęcie niektórych finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej bezpośrednim zakresem ich nadzoru oraz ich uprawnień nadzorczych zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁹ w celu zapewnienia zgodności na zasadzie skonsolidowanej. W szczególnych okolicznościach właściwe organy powinny mieć swobodę w zakresie zwolnienia z zatwierdzenia finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej utworzonych w celu posiadania udziałów kapitałowych w przedsiębiorstwach. Ponadto, aby uwzględnić specyfikę niektórych grup bankowych, organ sprawujący nadzór skonsolidowany powinien mieć możliwość zezwolenia na wyłączenie z zakresu konsolidacji grupy bankowej finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej zwolnionych z obowiązku zatwierdzenia. Uprawnienie do wyłączenia tych podmiotów z zakresu konsolidacji grupy bankowej powinno być jednak wykonywane wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, gdy spełnione są wszystkie warunki określone w mającym zastosowanie prawie i w tym celu dana grupa bankowa powinna wykazać, że podmiot holdingowy, który powinien zostać wyłączony, nie jest zaangażowany w zarządzanie tą grupą bankową ani nie ma znaczenia dla zarządzania nią.

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 253).

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- (9) Organy nadzoru nad instytucjami kredytowymi powinny posiadać wszelkie niezbędne uprawnienia, które umożliwiają im wykonywanie ich obowiązków i które obejmują różne operacje przeprowadzane przez podmioty nadzorowane. W tym celu, oraz aby zwiększyć równość warunków działania, organy nadzoru powinny dysponować wszystkimi uprawnieniami nadzorczymi umożliwiającymi im monitorowanie istotnych operacji, które mogą realizować podmioty nadzorowane. Właściwe organy krajowe powinny być zatem powiadamiane w przypadku, gdy istotne operacje realizowane przez podmiot nadzorowany – w tym transakcje nabycia przez podmioty nadzorowane istotnych pakietów akcji w podmiotach sektora finansowego lub niefinansowego, istotne przeniesienia aktywów i zobowiązań z lub do podmiotów nadzorowanych oraz połączenia i podziały z udziałem podmiotów nadzorowanych – budzą obawy co do profilu ostrożnościowego tego podmiotu lub co do możliwych działań związanych z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu. Ponadto właściwe organy powinny być uprawnione do interwencji w przypadkach nabycia istotnych pakietów akcji oraz połączeń lub podziałów.
- (10) Aby zapewnić proporcjonalność i uniknąć nadmiernego obciążenia administracyjnego, dodatkowe uprawnienia właściwych organów powinny mieć zastosowanie wyłącznie do operacji uznanych za istotne. Tylko operacje polegające na połączeniu lub podziale powinny być automatycznie traktowane jako istotne operacje, ponieważ można oczekiwać, że nowo utworzony podmiot będzie miał profil ostrożnościowy znacząco odmienny od profilu podmiotów początkowo zaangażowanych w połączenie lub podział. Ponadto podmioty, które realizują połączenia lub podziały, nie powinny ich dokonywać, zanim nie uzyskają uprzedniej pozytywnej opinii właściwych organów. Nabycie pakietów akcji, jeżeli uznaje się je za istotne, powinno być oceniane przez dany właściwy organ w procedurze milczącej zgody.

- (11) W celu zapewnienia, aby właściwe organy były w stanie interweniować przed podjęciem istotnej operacji, organy te powinny być powiadamiane z wyprzedzeniem. Powiadomieniu temu powinny towarzyszyć informacje niezbędne właściwym organom do oceny planowanej operacji z perspektywy ostrożnościowej oraz z perspektywy przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Ta ocena dokonywana przez właściwe organy powinna rozpocząć się w momencie otrzymania powiadomienia zawierającego wszystkie wymagane informacje. W przypadku nabycia istotnego pakietu akcji lub gdy planowana operacja obejmuje wyłącznie zainteresowane strony z sektora finansowego z tej samej grupy, ocena ta powinna być ograniczona w czasie.
- (12) W przypadku nabycia istotnego pakietu akcji wynik analizy zawiadomienia może skłonić właściwy organ do podjęcia decyzji o sprzeciwie wobec danej operacji. W przypadku braku sprzeciwu ze strony właściwego organu wyrażonego w określonym terminie operację należy uznać za zatwierdzoną.
- (13) Konieczne jest dostosowanie przepisów dotyczących nabycia znacznego pakietu akcji w instytucji kredytowej do przepisów dotyczących nabycia istotnego pakietu akcji przez instytucję, w przypadku gdy obie oceny muszą być przeprowadzone w odniesieniu do tej samej operacji. Bez odpowiedniego dostosowania przepisy te mogłyby prowadzić do niespójności w ocenie przeprowadzanej przez właściwe organy, a ostatecznie w podejmowanych przez nie decyzjach.

- (14) W odniesieniu do połączeń i podziałów w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132¹⁰ ustanowiono zharmonizowane zasady i procedury, w szczególności dotyczące transgranicznych połączeń i podziałów spółek kapitałowych. W związku z tym procedura oceny przez właściwe organy przewidziana w niniejszej dyrektywie powinna uzupełniać procedurę określoną w dyrektywie (UE) 2017/1132 i nie powinna być sprzeczna z żadnym z jej przepisów. W przypadku tych transgranicznych połączeń i podziałów, które wchodzą w zakres stosowania dyrektywy (UE) 2017/1132, uzasadniona opinia wydana przez właściwy organ powinna stanowić część oceny spełnienia wszystkich odpowiednich warunków i należytego dopełnienia wszystkich procedur i formalności wymaganych w odniesieniu do zaświadczenia potwierdzającego dopuszczalność połączenia lub podziału. Uzasadnioną opinię należy zatem przekazać wyznaczonemu organowi krajowemu odpowiedzialnemu za wydawanie zaświadczenia potwierdzającego dopuszczalność połączenia lub podziału na podstawie dyrektywy (UE) 2017/1132.
- (15) W niektórych sytuacjach, np. gdy zaangażowane są podmioty mające siedzibę w różnych państwach członkowskich, operacje mogą wymagać wielu powiadomień i ocen ze strony różnych właściwych organów, co wymaga skutecznej współpracy między tymi organami. Konieczne jest zatem sprecyzowanie obowiązków w zakresie współpracy, w szczególności wczesnych powiadomień transgranicznych, sprawnej wymiany informacji, w tym z organami odpowiedzialnymi za kwestie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, oraz koordynacji w ramach procesu oceny.

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 46).

- (16) EUNB powinien być upoważniony do opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, projektów wykonawczych standardów technicznych i wytycznych w celu zapewnienia odpowiednich ram korzystania z dodatkowych uprawnień nadzorczych. Te projekty regulacyjnych standardów technicznych i projekty wykonawczych standardów technicznych powinny w szczególności określać informacje, które właściwe organy mają otrzymywać, elementy podlegające ocenie oraz współpracę wymaganą w przypadku zaangażowania więcej niż jednego właściwego organu. Te różne elementy mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia, aby wystarczająco zharmonizowana metodyka nadzoru umożliwiała skuteczne wdrożenie przepisów dotyczących dodatkowych uprawnień, przy możliwie jak najmniejszym dodatkowym obciążeniu administracyjnym.

- (17) Regulowanie oddziałów utworzonych przez przedsiębiorstwa w państwie trzecim w celu świadczenia usług bankowych w państwie członkowskim podlega prawu krajowemu i jest tylko w bardzo ograniczonym zakresie zharmonizowane dyrektywą 2013/36/UE. Chociaż oddziały z państw trzecich są w znacznym stopniu i coraz bardziej obecne na unijnych rynkach bankowych, obecnie podlegają one jedynie bardzo ogólnym wymogom dotyczącym informacji, lecz nie podlegają żadnym unijnym standardom ostrożnościowym ani uregulowaniom dotyczącym współpracy w zakresie nadzoru. Całkowity brak wspólnych ram ostrożnościowych prowadzi do tego, że oddziały z państw trzecich podlegają rozbieżnym wymogom krajowym o różnym poziomie ostrożności i zakresie. Ponadto właściwe organy nie dysponują wyczerpującymi informacjami i niezbędnymi instrumentami nadzoru umożliwiającymi odpowiednie monitorowanie konkretnych ryzyk stwarzanych przez grupy z państw trzecich działające w co najmniej jednym państwie członkowskim za pośrednictwem oddziałów i jednostek zależnych. Obecnie nie istnieją zintegrowane uregulowania nadzorcze w odniesieniu do tych grup, a właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad poszczególnymi oddziałami grupy z państwa trzeciego nie jest zobowiązany do wymiany informacji z właściwymi organami nadzorującymi pozostałe oddziały i jednostki zależne tej samej grupy. Takie rozdrobnienie otoczenia regulacyjnego stwarza ryzyka dla stabilności finansowej i integralności rynku w Unii i należy się nim odpowiednio zająć za pomocą zharmonizowanych ram regulacyjnych dotyczących oddziałów z państw trzecich. Ramy takie powinny obejmować minimalne wspólne wymogi dotyczące zezwoleń, standardów ostrożnościowych, zarządzania wewnętrznego, nadzoru i sprawozdawczości. Ten zestaw wymogów powinien opierać się na wymogach, które państwa członkowskie już stosują do oddziałów z państw trzecich na swoich terytoriach, oraz powinien uwzględniać podobne lub równoważne wymogi, które państwa trzecie stosują wobec oddziałów zagranicznych, aby zapewnić spójność między państwami członkowskimi i dostosować unijne ramy regulacyjne dotyczące oddziałów z państw trzecich do dominujących praktyk międzynarodowych w tej dziedzinie.

- (18) Udzielając zezwolenia oddziałom z państw trzecich i sprawując nadzór nad nimi, właściwe organy powinny mieć możliwość skutecznego wykonywania swoich funkcji nadzorczych. W tym celu muszą mieć dostęp do wszystkich niezbędnych informacji na temat przedsiębiorstwa macierzystego oddziału z państwa trzeciego pochodzących od organów nadzoru danego państwa trzeciego oraz być w stanie skutecznie koordynować swoje działania nadzorcze z działaniami organów nadzoru państwa trzeciego. Zanim oddział z państwa trzeciego rozpocznie działalność w państwie członkowskim, właściwe organy powinny dążyć do zawarcia umowy z organem nadzoru danego państwa trzeciego w celu umożliwienia współpracy i wymiany informacji. Umowa taka powinna opierać się na modelowych porozumieniach administracyjnych opracowanych przez EUNB zgodnie z art. 33 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Właściwe organy powinny przekazywać EUNB informacje na temat takich umów. W przypadku gdy zawarcie umowy administracyjnej na podstawie modelu opracowanego przez EUNB nie jest możliwe, właściwe organy powinny mieć możliwość korzystania z innych porozumień, np. wymiany listów, w celu zapewnienia, aby organy te mogły wykonywać swoje funkcje nadzorcze.

- (19) Ze względu na proporcjonalność minimalne wymogi nakładane na oddziały z państw trzecich powinny być zależne od ryzyka, jakie oddziały te stwarzają dla stabilności finansowej i integralności rynku w Unii i państwach członkowskich. Oddziały z państw trzecich należy zatem zaliczyć do klasy 1, jeżeli uznaje się je za stwarzające większe ryzyko, albo – w przeciwnym razie – do klasy 2, jeżeli uznaje się je za małe i niezłożone oraz niestwarzające znaczącego ryzyka dla stabilności finansowej, zgodnie z definicją „małej i niezłożonej instytucji” zawartą w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. W związku z tym oddziały z państw trzecich posiadające zaksięgowane aktywa w państwie członkowskim w kwocie równej lub przekraczającej 5 mld EUR należy uznać za stwarzające takie większe ryzyko ze względu na ich większy rozmiar i złożoność, ponieważ ich upadłość mogłaby prowadzić do znacznego zakłócenia rynku usług bankowych lub systemu bankowego danego państwa członkowskiego. Oddziały z państw trzecich, którym to oddziałom udzielono zezwolenia na przyjmowanie depozytów detalicznych, również powinny być uznawane za stwarzające większe ryzyko niezależnie od ich wielkości, w przypadku gdy kwota takich depozytów detalicznych przekracza określony próg, o ile upadłość takich oddziałów miałaby wpływ na deponentów znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i mogłaby doprowadzić do utraty zaufania do bezpieczeństwa i dobrej kondycji systemu bankowego danego państwa członkowskiego i jego zdolności do ochrony oszczędności obywateli. Oba rodzaje oddziałów z państw trzecich należy zatem zaliczyć do oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1.

- (20) Oddziały z państw trzecich należy również zaliczyć do klasy 1, jeżeli przedsiębiorstwo macierzyste podlega regulacjom, a nadzoru i wdrażania takich regulacji nie uznano za co najmniej równoważne wymogom określonym w dyrektywie 2013/36/UE i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, lub jeżeli dane państwo trzecie jest wymienione jako państwo trzecie wysokiego ryzyka borykające się ze strategicznymi brakami w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.
- Te oddziały z państw trzecich stwarzają znaczące ryzyko dla stabilności finansowej w Unii i państwie członkowskim, w którym zostały utworzone, z uwagi na to, że ramy regulacyjne lub ramy przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu mające zastosowanie do ich przedsiębiorstwa macierzystego nie pozwalają na odpowiednie uwzględnienie ani właściwe monitorowanie ryzyk szczególnych wynikających z działalności prowadzonej przez oddział w tym państwie członkowskim lub ryzyk dla kontrahentów w tym państwie członkowskim, które stwarza grupa z państwa trzeciego.
- Do celów ustalenia równoważności bankowych standardów ostrożnościowych i nadzorczych państwa trzeciego ze standardami unijnymi Komisja powinna mieć możliwość polecenia EUNB, by przeprowadził ocenę i sporządził sprawozdanie na temat bankowych ram regulacyjnych danego państwa trzeciego zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB powinien zapewniać przeprowadzanie tej oceny w sposób rygorystyczny i przejrzysty oraz zgodnie z rzetelną metodyką. Ponadto EUNB powinien również konsultować się i ściśle współpracować z organami nadzoru i departamentami rządowymi państw trzecich odpowiedzialnymi za regulację sektora bankowego oraz, w stosownych przypadkach, ze stronami z sektora prywatnego, dążąc do sprawiedliwego traktowania tych stron i zapewnienia im możliwości przedłożenia dokumentacji i przedstawienia wyjaśnień w rozsądnych ramach czasowych. EUNB powinien także zapewnić, aby sporządzone sprawozdanie było odpowiednio uzasadnione, zawierało szczegółowy opis kwestii poddanych ocenie i aby zostało przedstawione w rozsądnych ramach czasowych. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjmowania decyzji w sprawie równoważności bankowych ram regulacyjnych oddziałów z państw trzecich. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹¹.

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (21) Właściwe organy powinny mieć wyraźne uprawnienia do wymagania w poszczególnych przypadkach, by oddziały z państw trzecich ubiegały się o zezwolenie zgodnie z tytułem II rozdział 1 dyrektywy 2013/36/UE, co najmniej w przypadku, gdy oddziały te prowadzą działalność z klientami lub kontrahentami w innych państwach członkowskich z naruszeniem przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, gdy stwarzają znaczące ryzyko dla stabilności finansowej Unii lub państwa członkowskiego, w którym zostały utworzone, lub gdy łączna kwota aktywów wszystkich oddziałów z państwa trzeciego w Unii, które należą do tej samej grupy z państwa trzeciego, wynosi co najmniej 40 mld EUR lub gdy kwota aktywów danego oddziału z państwa trzeciego w państwie członkowskim, w którym ma on siedzibę, wynosi co najmniej 10 mld EUR. Ponadto właściwe organy powinny być zobowiązane do przeprowadzania ocen, czy oddziały z państw trzecich mają znaczenie systemowe, jeżeli łączna kwota aktywów wszystkich oddziałów z państwa trzeciego w Unii, które należą do tej samej grupy z państwa trzeciego, wynosi co najmniej 40 mld EUR. Wszystkie oddziały z państwa trzeciego należące do tej samej grupy z państwa trzeciego, utworzone w jednym państwie członkowskim lub w całej Unii powinny podlegać takiej ocenie przeprowadzanej przez ich odnośne właściwe organy. W ramach tej oceny należy zbadać, zgodnie ze szczegółowymi kryteriami, czy oddziały te stwarzają analogiczny poziom ryzyka dla stabilności finansowej Unii lub jej państw członkowskich jak instytucje zdefiniowane jako instytucje „o znaczeniu systemowym” w dyrektywie 2013/36/UE i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. W przypadku gdy właściwe organy stwierdzą, że oddziały z państw trzecich są oddziałami o znaczeniu systemowym, powinny nałożyć na te oddziały wymogi, które są odpowiednie pod względem ograniczenia ryzyka dla stabilności finansowej. W tym celu właściwe organy powinny mieć możliwość wymagania od oddziałów z państw trzecich, by w celu dalszego prowadzenia działalności bankowej w danym państwie członkowskim lub w całej Unii ubiegały się o zezwolenie na podstawie dyrektywy 2013/36/UE jako instytucje będące jednostkami zależnymi.

Ponadto właściwe organy powinny mieć możliwość nakładania innych wymogów, w szczególności obowiązku restrukturyzacji aktywów lub działalności oddziałów z państw trzecich w Unii, tak aby oddziały te przestały mieć znaczenie systemowe, lub spełnienia wymogów dotyczących dodatkowego kapitału, płynności, sprawozdawczości lub ujawniania informacji, jeżeli wystarczałoby to do wyeliminowania ryzyk dla stabilności finansowej. Właściwe organy powinny mieć możliwość nienakładania żadnego z tych wymogów na oddziały z państw trzecich uznane za mające znaczenie systemowe, w którym to przypadku powinny przekazać uzasadnione powiadomienie EUNB i właściwym organom państw członkowskich, w których dana grupa z państwa trzeciego utworzyła inne oddziały z państwa trzeciego lub instytucje będące jednostkami zależnymi. Aby uwzględnić skutki dla całej Unii, właściwe organy, które zdecydują się skorzystać ze swoich uprawnień, by nałożyć wymóg ubiegania się o zezwolenie na działalność w charakterze instytucji będącej jednostką zależną, powinny z wyprzedzeniem konsultować się z EUNB i danymi właściwymi organami.

- (22) W celu wspierania spójności decyzji nadzorczych dotyczących grupy z państwa trzeciego, która posiada oddziały i jednostki zależne w Unii, właściwe organy – przy przeprowadzaniu oceny znaczenia systemowego – powinny konsultować się z EUNB i właściwymi organami państw członkowskich, w których dana grupa z państwa trzeciego utworzyła inne oddziały z państwa trzeciego lub instytucje będące jednostkami zależnymi, aby ocenić ryzyka dla stabilności finansowej, jakie dany oddział z państwa trzeciego może stwarzać dla państw członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym został utworzony.

- (23) Właściwe organy powinny przeprowadzać regularne przeglądy zgodności oddziałów z państw trzecich z odpowiednimi wymogami określonymi w dyrektywie 2013/36/UE oraz nakładać środki nadzorcze wobec tych oddziałów w celu zapewnienia lub przywrócenia zgodności z tymi wymogami. Aby ułatwić skuteczny nadzór nad przestrzeganiem przez oddziały z państw trzecich zgodności z tymi wymogami i umożliwić kompleksowy przegląd działalności grup z państw trzecich w Unii, należy udostępnić właściwym organom wspólną sprawozdawczość nadzorczą i finansową zgodnie ze standardowymi szablonami. EUNB powinien być upoważniony do opracowania projektów wykonawczych standardów technicznych określających te szablony. Ponadto w celu zapewnienia, aby cała działalność grup z państw trzecich działających w Unii za pośrednictwem oddziałów z państw trzecich podlegała kompleksowemu nadzorowi, a także w celu zapobieżenia obchodzeniu wymogów mających zastosowanie do tych grup na mocy prawa Unii oraz w celu zminimalizowania potencjalnych ryzyk dla stabilności finansowej Unii, konieczne jest wdrożenie odpowiednich uzgodnień dotyczących współpracy między właściwymi organami. W szczególności oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 należy objąć jurysdykcją kolegiów organów nadzoru nad grupami z państw trzecich w Unii. W przypadku gdy takie kolegium jeszcze nie istnieje, właściwe organy powinny ustanowić kolegium ad hoc dla wszystkich należących do tej samej grupy oddziałów z państw trzecich zaklasyfikowanych do klasy 1, jeżeli grupa ta prowadzi działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim.

- (24) Unijne ramy dotyczące oddziałów z państw trzecich powinny być stosowane bez uszczerbku dla swobody uznania, którą państwa członkowskie obecnie dysponują w celu powszechnego wymagania od przedsiębiorstw z niektórych państw trzecich prowadzenia działalności bankowej na ich terytorium wyłącznie za pośrednictwem instytucji będących jednostkami zależnymi, którym udzielono zezwolenia zgodnie z tytułem III, rozdział 1 dyrektywy 2013/36/UE. Wymóg ten mógłby odnosić się do państw trzecich stosujących bankowe standardy ostrożnościowe i nadzorcze, które nie są równoważne standardom określonym w prawie krajowym danego państwa członkowskiego, lub do państw trzecich borykających się ze strategicznymi brakami w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.
- (25) Niezależnie od mających aktualnie zastosowanie przepisów dotyczących tajemnicy, należy usprawnić wymianę informacji między właściwymi organami a organami podatkowymi. Wymiana informacji powinna w każdym przypadku odbywać się zgodnie z prawem krajowym, a w przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, odpowiednie właściwe organy powinny osiągnąć porozumienie w sprawie ich ujawnienia.
- (26) Istotne jest, aby instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej spełniały wymogi ostrożnościowe w celu zapewnienia bezpieczeństwa i dobrej kondycji tych podmiotów oraz utrzymania stabilności systemu finansowego, zarówno na poziomie całej Unii, jak i w każdym państwie członkowskim. W związku z tym Europejski Bank Centralny (EBC) i właściwe organy krajowe powinny być uprawnione do wprowadzania w odpowiednim czasie zdecydowanych środków, w przypadku gdy te instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej oraz osoby faktycznie nimi zarządzające nie spełniają wymogów ostrożnościowych lub nie stosują się do decyzji nadzorczych.

- (27) Aby zapewnić równe warunki działania w obszarze uprawnień do nakładania sankcji, należy zobowiązać państwa członkowskie do ustanowienia skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych w związku z naruszeniami przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2013/36/UE oraz naruszeniami rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub decyzji wydanych przez właściwy organ na mocy tych przepisów lub tego rozporządzenia. Te sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne powinny spełniać pewne minimalne wymogi, w tym w zakresie minimalnych uprawnień, które należy przyznać właściwym organom, aby mogły je nakładać, kryteriów, które właściwe organy powinny uwzględniać przy ich stosowaniu, wymogów dotyczących publikacji lub wysokości sankcji administracyjnych i okresowych kar pieniężnych. EUNB powinien być upoważniony do składania sprawozdań na temat współpracy między właściwymi organami w kontekście stosowania sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych.
- (28) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość nakładania sankcji administracyjnych, jeżeli dane naruszenie podlega również krajowemu prawu karnemu. Przy ustalaniu rodzaju sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych kar pieniężnych właściwe organy powinny uwzględniać wszelkie wcześniejsze sankcje karne, które zostały nałożone za to samo naruszenie na tę samą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za to naruszenie. Ma to na celu zapewnienie, aby surowość wszystkich sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych nakładanych w celach karnych w przypadku zbiegu postępowań administracyjnych i karnych będących wynikiem tego samego bezprawnego zachowania ograniczała się do tego, co jest konieczne ze względu na powagę danego naruszenia. W tym celu państwa członkowskie powinny wprowadzić odpowiednie mechanizmy zapewniające należyte i terminowe informowanie właściwych organów i organów sądowych o wszelkich postępowaniach administracyjnych i karnych wszczętych wobec tej samej osoby fizycznej lub prawnej.

- (29) Administracyjne kary pieniężne powinny mieć skutek odstraszający, aby powstrzymać osoby fizyczne lub prawne naruszające przepisy krajowe transponujące dyrektywę 2013/36/UE lub naruszające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 przed takim samym lub podobnym postępowaniem w przyszłości. Administracyjne kary pieniężne wobec osób prawnych powinny być stosowane spójnie, w szczególności jeżeli chodzi o ustalanie maksymalnej kwoty takich sankcji, która powinna uwzględniać całkowity roczny obrót netto danego przedsiębiorstwa. Całkowity roczny obrót netto w rozumieniu dyrektywy 2013/36/UE nie jest jednak obecnie ani wyczerpujący, ani wystarczająco jasny, aby zapewnić równe warunki działania w zakresie stosowania administracyjnych kar pieniężnych. Aby zapewnić spójne obliczanie w całej Unii, dyrektywa 2013/36/UE powinna zawierać wykaz elementów, które należy uwzględnić w obliczeniu całkowitego rocznego obrotu netto.

- (30) Właściwe organy powinny być uprawnione do nakładania – oprócz administracyjnych kar pieniężnych – okresowych kar pieniężnych na instytucje, finansowe spółki holdingowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej i na tych członków organu zarządzającego pełniącego funkcję zarządzającą, członków kadry kierowniczej wyższego szczebla, osoby pełniące najważniejsze funkcje, inne osoby podejmujące istotne ryzyko działalności oraz wszelkie inne osoby fizyczne, których uznano na mocy prawa krajowego za odpowiedzialnych za naruszenie obowiązku przestrzegania przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2013/36/UE lub obowiązków spoczywających na nich na mocy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub na mocy decyzji wydanej przez właściwy organ na podstawie tych przepisów lub tego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy szczegółowe i skuteczne mechanizmy dotyczące stosowania okresowych kar pieniężnych. Okresowe kary pieniężne powinny być nakładane w przypadku, gdy naruszenie trwa. Bez uszczerbku dla praw procesowych odnośnych osób na mocy prawa mającego zastosowanie, w tym prawa tych osób do bycia wysłuchanym, właściwe organy powinny mieć możliwość nakładania okresowych kar pieniężnych bez konieczności kierowania do strony, która dopuściła się naruszenia, uprzedniego wniosku, nakazu lub ostrzeżenia zawierających wymóg przywrócenia zgodności. Ponieważ celem okresowych kar pieniężnych jest nakłonienie osób fizycznych lub prawnych do położenia kresu trwającemu naruszeniu, stosowanie okresowych kar pieniężnych nie powinno uniemożliwiać właściwym organom nakładania kolejnych sankcji administracyjnych za to samo naruszenie. Powinna istnieć możliwość nakładania okresowych kar pieniężnych w określonym dniu i rozpoczęcia ich stosowania w późniejszym terminie. O ile państwa członkowskie nie postanowią inaczej, okresowe kary pieniężne powinny być naliczane codziennie.

- (31) W celu zapewnienia możliwie najszerszego zakresu działań, jakie mogą być podejmowane w następstwie popełnienia naruszenia, i w celu zapobiegania dalszym naruszeniom, niezależnie od tego, czy takie naruszenia podlegają sankcji administracyjnej lub innemu środkowi administracyjnemu na mocy prawa krajowego, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia dodatkowych sankcji administracyjnych i wyższego poziomu administracyjnych kar pieniężnych oraz okresowych kar pieniężnych.
- (32) Nakładając okresowe kary pieniężne, właściwy organ powinien uwzględnić potencjalny wpływ okresowej kary pieniężnej na sytuację finansową osoby fizycznej lub prawnej, która dopuściła się naruszenia, i dążyć do uniknięcia sytuacji, w której sankcja spowodowałaby niewypłacalność osoby fizycznej lub prawnej, która dopuściła się naruszenia, doprowadziła ją do bardzo trudnej sytuacji finansowej lub stanowiła nieproporcjonalny odsetek rocznego dochodu osoby fizycznej lub całkowitego rocznego obrotu osoby prawnej. Właściwe organy powinny również zapewnić stosowanie okresowych kar pieniężnych wobec członków organu zarządzającego, kadry kierowniczej wyższego szczebla, osób pełniących najważniejsze funkcje, innych osób podejmujących istotne ryzyko działalności oraz wszelkich innych osób fizycznych, które zostały uznane – indywidualnie albo zbiorowo – za bezpośrednio odpowiedzialne za naruszenie.
- (33) W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli system prawny państwa członkowskiego nie dopuszcza nakładania sankcji administracyjnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie, powinna istnieć możliwość wyjątkowego stosowania przepisów dotyczących sankcji administracyjnych w taki sposób, aby o zastosowanie sankcji wносił właściwy organ, a nakładały ją organy sądowe. Te państwa członkowskie muszą jednak zapewnić, aby stosowanie takich przepisów i sankcji miało skutek równoważny sankcjom administracyjnym nakładanym przez właściwe organy. Przewidziane sankcje powinny być zatem skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

- (34) Aby przewidzieć odpowiednie sankcje za naruszenia przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2013/36/UE i za naruszenia przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013, należy uzupełnić wykaz naruszeń podlegających sankcjom administracyjnym, okresowym karom pieniężnym i innym środkom administracyjnym. W związku z tym należy zmienić wykaz naruszeń określony w dyrektywie 2013/36/UE.
- (35) Po wprowadzeniu międzynarodowego standardu sprawozdawczości finansowej 9 „Instrumenty finansowe” (MSSF 9) w dniu 1 stycznia 2018 r. wynik obliczeń oczekiwanych strat kredytowych, który opiera się na metodach modeli, ma bezpośredni wpływ na kwotę funduszy własnych i wskaźniki regulacyjne instytucji. Te same metody modeli stanowią również podstawę obliczania oczekiwanych strat kredytowych, w przypadku gdy instytucje stosują krajowe standardy rachunkowości. W związku z tym ważne jest, by właściwe organy i EUNB miały jasny obraz wpływu tych obliczeń na zakres wartości aktywów ważonych ryzykiem i wymogów w zakresie funduszy własnych, które powstają w przypadku podobnych ekspozycji. W tym celu analiza porównawcza powinna również obejmować te metody modeli. Biorąc pod uwagę, że instytucje obliczające wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego mogą również stosować modele do obliczania oczekiwanych strat kredytowych w ramach MSSF 9, instytucje te należy również uwzględnić w analizie porównawczej, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności.

- (36) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876¹² zmieniono rozporządzenie (UE) nr 575/2013, wprowadzając zmienione ramy ryzyka rynkowego opracowane przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego. Alternatywna metoda standardowa stanowiąca część tych nowych ram umożliwia instytucjom modelowanie niektórych parametrów stosowanych w obliczaniu aktywów ważonych ryzykiem i wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. Ważne jest zatem, by właściwe organy i EUNB miały jasny obraz zakresu wartości aktywów ważonych ryzykiem i wymogów w zakresie funduszy własnych, które powstają w przypadku podobnych ekspozycji nie tylko w ramach alternatywnej metody modeli wewnętrznych, lecz także w ramach alternatywnej metody standardowej. W związku z tym analiza porównawcza ryzyka rynkowego powinna obejmować zmienione metody standardowe i metody modeli wewnętrznych, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności.

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

- (37) Globalna transformacja w kierunku zrównoważonej gospodarki, przewidziana w porozumieniu paryskim¹³, przyjętym w dniu 12 grudnia 2015 r. w kontekście Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwanym dalej „porozumieniem paryskim”), oraz w Agendzie ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, będzie wymagała głębokiej transformacji społeczno-gospodarczej i będzie zależała od uruchomienia znacznych zasobów finansowych z sektora publicznego i prywatnego. Europejski Zielony Ład, wprowadzony przez Komisję w komunikacie z dnia 11 grudnia 2019 r., zobowiązuje Unię do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. System finansowy ma do odegrania istotną rolę we wspieraniu tej transformacji, odnoszącą się nie tylko do wykorzystywania i wspierania pojawiających się możliwości, lecz także do właściwego zarządzania ryzykami, jakie mogą się z tym wiązać. Ponieważ ryzyka te mogą mieć wpływ na stabilność zarówno poszczególnych instytucji, jak i całego systemu finansowego, konieczne są wzmocnione regulacyjne ramy ostrożnościowe, które lepiej uwzględniają powiązane ryzyka.

¹³ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

- (38) Bezprecedensowa skala transformacji w kierunku zrównoważonej, neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym będzie miała znaczący wpływ na system finansowy. W 2018 r. sieć banków centralnych i organów nadzoru na rzecz ekologizacji systemu finansowego uznała, że ryzyka związane z klimatem są źródłem ryzyka finansowego. W komunikacie Komisji z dnia 6 lipca 2021 r. pt. „Strategia dotycząca finansowania transformacji w stronę gospodarki zrównoważonej” (zwanej dalej „odnowioną strategią zrównoważonego finansowania”) podkreślono, że ryzyka ESG, a w szczególności ryzyka wynikające z fizycznego wpływu zmiany klimatu, utraty różnorodności biologicznej i szerszej degradacji środowiskowej ekosystemów, stanowią bezprecedensowe wyzwanie dla gospodarki Unii i dla stabilności systemu finansowego. Ryzyka te mają szczególne cechy, takie jak ich perspektywiczny charakter oraz ich charakterystyczny wpływ w krótko-, średnio- i długoterminowym horyzoncie czasowym. Specyfika ryzyk związanych z klimatem i innych ryzyk środowiskowych, na przykład ryzyk wynikających z degradacji środowiska i utraty różnorodności biologicznej, zarówno pod względem ryzyka przejścia, jak i ryzyka fizycznego, wymaga w szczególności, aby zarządzanie takimi ryzykami odbywało się w długim horyzoncie czasowym obejmującym co najmniej 10 lat.

- (39) Długoterminowy charakter i dogłębnosc transformacji w kierunku zrównoważonej, neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym będą wymagały znaczących zmian w modelach biznesowych instytucji. Odpowiednie dostosowanie sektora finansowego, a w szczególności instytucji kredytowych, jest niezbędne do osiągnięcia celu, jakim jest zerowa emisja gazów cieplarnianych netto w gospodarce Unii do 2050 r., przy jednoczesnym utrzymaniu pod kontrolą nieodłącznych ryzyk. Właściwe organy powinny zatem mieć możliwość oceny tego procesu dostosowawczego i interweniowania w przypadkach, w których instytucje zarządzają ryzykami klimatycznymi, a także ryzykami wynikającymi z degradacji środowiska i utraty różnorodności biologicznej w sposób zagrażający stabilności poszczególnych instytucji lub ogólnej stabilności finansowej. Właściwe organy powinny również monitorować i być uprawnione do działania w przypadku wystąpienia ryzyk wynikających z tendencji w ramach transformacji w kontekście odpowiednich celów regulacyjnych Unii i państw członkowskich w odniesieniu do czynników ESG, na przykład celów określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119¹⁴, komunikacie Komisji z dnia 14 lipca 2021 r. pt. „»Gotowi na 55«: osiągnięcie unijnego celu klimatycznego na 2030 r. w drodze do neutralności klimatycznej” (zwanym dalej „pakietem »Gotowi na 55«”) oraz w globalnych ramach różnorodności biologicznej z Kunmingu/Montrealu przyjętych w dniu 19 grudnia 2022 r. przez Konferencję Stron Konwencji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej, a także – jeżeli dotyczy to instytucji prowadzących działalność w skali międzynarodowej – w odniesieniu do celów prawnych i regulacyjnych państw trzecich, gdy stwarza to ryzyka dla ich modeli biznesowych i strategii działalności lub dla stabilności finansowej.

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

Właściwe organy powinny być również uprawnione do wzmacniania celów, środków i działań przewidzianych w planach ostrożnościowych instytucji, jeżeli zostaną one uznane za niewystarczające dla przeciwdziałania ryzykom ESG w krótkim, średnim i długim horyzoncie czasowym i mogłyby w tym względzie stwarzać istotne ryzyka dla wypłacalności tych instytucji. Ryzyka klimatyczne i, w szerszym ujęciu, ryzyka środowiskowe należy rozpatrywać łącznie z ryzykami społecznymi i z zakresu ładu korporacyjnego w ramach jednej kategorii ryzyka, aby umożliwić całościowe i skoordynowane połączenie tych czynników, ponieważ często są one ze sobą powiązane. Ryzyka ESG są ściśle powiązane z koncepcją zrównoważoności, ponieważ czynniki ESG stanowią trzy główne filary zrównoważoności.

- (40) Aby utrzymać odpowiednią odporność na negatywne skutki czynników ESG, instytucje mające siedzibę w Unii muszą być w stanie systematycznie identyfikować i mierzyć ryzyka ESG oraz zarządzać nimi, a organy nadzoru nad tymi instytucjami powinny mieć obowiązek oceniania tych ryzyk na poziomie poszczególnych instytucji, jak również na poziomie systemowym, traktując priorytetowo czynniki środowiskowe i przechodząc w kierunku innych czynników zrównoważoności w miarę rozwoju metod i narzędzi oceny. Instytucje powinny być zobowiązane do oceny dostosowania swoich portfeli do ambitnego celu Unii, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 r., a także zapobieganie degradacji środowiska i utracie różnorodności biologicznej. Instytucje powinny mieć obowiązek określania szczegółowych planów przeciwdziałania ryzykom finansowym wynikającym – w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej – z czynników ESG, w tym z tendencji w ramach transformacji w kontekście odpowiednich celów regulacyjnych Unii i państw członkowskich, na przykład celów określonych w porozumieniu paryskim, rozporządzeniu (UE) 2021/1119, pakiecie „Gotowi na 55” oraz w globalnych ramach różnorodności biologicznej z Kunmingu/Montrealu, a także – jeżeli dotyczy to instytucji prowadzących działalność w skali międzynarodowej – w odniesieniu do celów prawnych i regulacyjnych państw trzecich. Instytucje powinny być zobowiązane do posiadania solidnych zasad zarządzania i wewnętrznych procedur zarządzania ryzykami ESG oraz do posiadania strategii zatwierdzonych przez ich organy zarządzające, w których to strategiach uwzględnia się nie tylko obecne, lecz także przyszłe skutki czynników ESG. Posiadanie przez organy zarządzające instytucji jako całość wiedzy i świadomości w zakresie czynników ESG i alokacja kapitału wewnętrznego instytucji na przeciwdziałanie ryzykom ESG również będą kluczowe dla wzmocnienia odporności na negatywne skutki tych ryzyk. Specyfika ryzyk ESG oznacza, że ich zrozumienie i pomiary oraz praktyki zarządzania nimi mogą się znacznie różnić w poszczególnych instytucjach. Aby zapewnić zbieżność w całej Unii i jednolite zrozumienie ryzyk ESG, należy określić w regulacyjnych ramach ostrożnościowych odpowiednie definicje i minimalne standardy oceny tych ryzyk.

Aby osiągnąć ten cel, należy wprowadzić definicje w dyrektywie 2013/36/UE, a EUNB powinien zostać uprawniony do określenia minimalnego zestawu metod referencyjnych na potrzeby oceny wpływu ryzyk ESG na stabilność finansową instytucji, przy czym priorytetowo traktuje się skutki czynników środowiskowych. Ponieważ perspektywiczny charakter ryzyk ESG oznacza, że analiza scenariuszowa i testy warunków skrajnych wraz z planami przeciwdziałania tym ryzykom są szczególnie pomocnymi narzędziami oceny, EUNB powinien być również uprawniony do opracowania jednolitych kryteriów dotyczących treści planów przeciwdziałania tym ryzykom oraz dotyczących określania scenariuszy i stosowania metod testów warunków skrajnych. EUNB powinien oprzeć swoje scenariusze na dostępnych dowodach naukowych, bazując na pracach sieci banków centralnych i organów nadzoru na rzecz ekologizacji systemu finansowego oraz wysiłkach Komisji na rzecz zacieśniania współpracy między wszystkimi odpowiednimi organami publicznymi w celu opracowania wspólnej bazy metodycznej, zgodnie z odnowioną strategią zrównoważonego finansowania. Ryzyka związane ze środowiskiem, w tym ryzyka związane z klimatem oraz ryzyka wynikające z degradacji środowiska i utraty różnorodności biologicznej, powinny być traktowane priorytetowo ze względu na ich pilność oraz szczególne znaczenie analizy scenariuszowej i testów warunków skrajnych dla ich oceny.

- (41) Jako główne podmioty zapewniające finansowanie przedsiębiorstw i gospodarstw domowych w Unii, instytucje mają do odegrania istotną rolę w promowaniu zrównoważonego rozwoju w całej Unii. Aby Unia mogła zrealizować swój ogólny cel, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 r., zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2021/1119, instytucje muszą uwzględnić w swoich politykach i działalności rolę promowania zrównoważonego rozwoju. Aby uwzględnić ten proces integracji, modele biznesowe i strategie działalności instytucji muszą być testowane pod kątem odpowiednich celów regulacyjnych Unii dotyczących zrównoważonej gospodarki, w tym np. w odniesieniu do środków zalecanych przez europejski naukowy komitet doradczy ds. zmiany klimatu, w celu zidentyfikowania ryzyk ESG wynikających z rozbieżności. W przypadku gdy instytucje ujawniają swoje cele i zobowiązania w zakresie zrównoważoności w ramach innych obowiązkowych lub dobrowolnych ram dotyczących zrównoważoności, takich jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE¹⁵, te cele i zobowiązania powinny być spójne ze szczegółowymi planami przeciwdziałania ryzykom ESG, na które te instytucje są narażone w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej. Właściwe organy powinny ocenić w ramach swoich odpowiednich działań nadzorczych zakres, w jakim instytucje są narażone na ryzyka ESG, a ich odnośne polityki zarządzania i działania operacyjne odzwierciedlone w celach i etapach pośrednich określonych w ich planach ostrożnościowych, które są spójne z ujawnionymi przez nie zobowiązaniami w zakresie zrównoważoności w kontekście procesu dostosowania w kierunku neutralności klimatycznej do 2050 r. Aby promować należyty i skuteczny nadzór nad ryzykiem, a także zachowanie kadry zarządzającej zgodne z ich długoterminową strategią w sprawie zrównoważoności, gotowość instytucji do podejmowania ryzyka w odniesieniu do ryzyk ESG powinna stanowić integralną część ich polityk wynagrodzeń i praktyk w tym zakresie.

¹⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

- (42) Ryzyka ESG mogą mieć daleko idące konsekwencje dla stabilności zarówno poszczególnych instytucji, jak i całego systemu finansowego. W związku z tym właściwe organy powinny konsekwentnie uwzględniać te ryzyka w swoich odpowiednich działaniach nadzorczych, w tym w procesie przeglądu i oceny nadzorczej oraz w testach warunków skrajnych w odniesieniu do tych ryzyk. Komisja, za pośrednictwem swojego Instrumentu Wsparcia Technicznego ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/240¹⁶, wspomaga właściwe organy krajowe w opracowywaniu i wdrażaniu metod testów warunków skrajnych i będzie nadal zapewniać wsparcie techniczne w tym zakresie. Metody testów warunków skrajnych w odniesieniu do ryzyk ESG dotychczas stosowano jednak głównie w sposób rozpoznawczy. Aby trwale i konsekwentnie włączyć testy warunków skrajnych w odniesieniu do ryzyk ESG do nadzoru, EUNB, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EUNUiPPE), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010¹⁷, oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUNGiPW), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010¹⁸, powinny wspólnie opracować wytyczne w celu zapewnienia spójnych uwag i wspólnych metod na potrzeby testów warunków skrajnych w odniesieniu do ryzyk ESG.

¹⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/240 z dnia 10 lutego 2021 r. ustanawiające Instrument Wsparcia Technicznego (Dz.U. L 57 z 18.2.2021, s. 1).

¹⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

¹⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

Testy warunków skrajnych w odniesieniu do tych ryzyk powinny rozpoczynać się od czynników związanych z klimatem i środowiskiem, a w miarę dostępności większej ilości danych i liczby metod dotyczących ryzyk ESG, które będą pomocne w opracowaniu dodatkowych narzędzi służących do oceny ilościowego wpływu tych ryzyk na ryzyka finansowe, właściwe organy powinny w coraz większym stopniu oceniać wpływ tych ryzyk w swoich ocenach adekwatności instytucji. Aby zapewnić zbieżność praktyk nadzorczych, EUNB powinien wydać wytyczne w sprawie jednolitego uwzględniania ryzyk ESG w procesie przeglądu i oceny nadzorczej.

- (43) Przepisy dyrektywy 2013/36/UE dotyczące ram bufora ryzyka systemowego mogą już być stosowane w celu przeciwdziałania różnym rodzajom ryzyk systemowych, w tym ryzyk systemowych związanych ze zmianą klimatu. W zakresie, w jakim właściwe organy lub wyznaczone organy instytucji uznają, że ryzyka związane ze zmianą klimatu mogą mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w państwach członkowskich, powinny one wprowadzić wskaźnik bufora ryzyka systemowego, który mógłby mieć również zastosowanie do niektórych zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, np. w odniesieniu do tych ekspozycji, które podlegają ryzyku fizycznemu lub ryzyku przejścia odnoszącymi się do zmiany klimatu, jeżeli organy te uznają wprowadzenie takiego wskaźnika za skuteczne i proporcjonalne na potrzeby ograniczania tych ryzyk.

- (44) W ostatnich latach rynki kryptoaktywów szybko się rozwijają. Aby przeciwdziałać potencjalnym ryzykom dla instytucji wynikającym z ich ekspozycji na kryptoaktywa, które nie są w wystarczającym stopniu objęte istniejącymi ramami ostrożnościowymi, Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego opracował standard ostrożnościowego traktowania ekspozycji na kryptoaktywa. Część tego standardu dotyczy zarządzania ryzykiem przez instytucje i stosowania procesu przeglądu i oceny nadzorczej wobec instytucji. Instytucje posiadające bezpośrednie lub pośrednie ekspozycje na kryptoaktywa lub instytucje świadczące powiązane usługi w odniesieniu do dowolnej formy kryptoaktywów powinny być zobowiązane do posiadania polityk, procesów i praktyk zarządzania ryzykiem w celu odpowiedniego zarządzania ryzykami wynikającym z ich ekspozycji na kryptoaktywa. W swoich działaniach związanych z zarządzaniem ryzykiem instytucje powinny w szczególności uwzględniać ryzyka związane z technologią kryptoaktywów, ogólne ryzyka związane z technologiami informacyjno-komunikacyjnymi (ICT), a także ryzyka w cyberprzestrzeni, ryzyka prawne, ryzyka związane z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu i ryzyka wyceny. Właściwe organy powinny mieć możliwość podejmowania niezbędnych działań nadzorczych, jeżeli praktyki instytucji w zakresie zarządzania ryzykiem zostaną uznane za niewystarczające.

- (45) Celem oceny odpowiedniości członków organów zarządzających jest zapewnienie, aby członkowie ci kwalifikowali się do pełnienia swojej roli i cieszyli się dobrą opinią. Posiadanie solidnych ram dotyczących wymogów w zakresie kompetencji i reputacji na potrzeby oceny odpowiedniości członków organu zarządzającego i osób pełniących najważniejsze funkcje jest jednym z kluczowych czynników zapewniających należyte kierowanie instytucjami i odpowiednie zarządzanie ich ryzykami. Obowiązujące przepisy nie zapewniają terminowej oceny odpowiedniości członków organu zarządzającego przez instytucję powołującą. Ponadto obecnie nie ma przepisów dotyczących oceny odpowiedniości osób pełniących najważniejsze funkcje. Co więcej, instytucje transgraniczne muszą kierować się wieloma różnymi przepisami i procedurami krajowymi, co zmniejsza efektywność obecnych ram. Istnienie znacząco różnych wymogów dotyczących oceny odpowiedniości w całej Unii jest szczególnie istotną kwestią w kontekście unii bankowej. W związku z tym ważne jest ustanowienie zbioru przepisów na szczeblu Unii w celu wprowadzenia bardziej spójnych i przewidywalnych ram dotyczących wymogów w zakresie kompetencji i reputacji. Przyczyni się to do zbieżności nadzorczej, umożliwi pogłębienie zaufania między właściwymi organami i zapewni instytucjom większą pewność prawa. Oceny kompetencji i reputacji są ważnym elementem nadzorczym wraz z innymi mechanizmami, takimi jak proces przeglądu i oceny nadzorczej oraz zasady wynagrodzeń, które łącznie zapewniają należyte zarządzanie instytucjami.
- (46) Aby zapewnić należyte zarządzanie, sprzyjać wyrażaniu niezależnych opinii i zdań krytycznych oraz prezentować różnorodne poglądy i doświadczenia, organy zarządzające powinny być wystarczająco zróżnicowane pod względem wieku, płci, pochodzenia geograficznego oraz wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Równowaga płci ma szczególne znaczenie dla zapewnienia odpowiedniej reprezentacji ludności i powinna być promowana.

- (47) Ze względu na to, że instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej ponoszą główną odpowiedzialność za ocenę odpowiedniości każdego członka organu zarządzającego, powinny one przeprowadzać wstępną ocenę odpowiedniości – zanim nowy członek obejmie stanowisko, z zastrzeżeniem pewnych wyjątków – po której następuje weryfikacja przez właściwe organy. Podmioty te powinny zapewniać, aby informacje o kwalifikacjach członków organu zarządzającego były aktualne. Podmioty te powinny przekazywać te informacje właściwemu organowi. Gdy tylko na jaw wyjdą jakiekolwiek nowe fakty lub inne okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ocenę odpowiedniości członków organu zarządzającego, podmioty te powinny bez zbędnej zwłoki poinformować o tym właściwe organy. Podmioty te powinny podjąć niezbędne środki, jeżeli stwierdzą, że dany członek lub potencjalny członek organu zarządzającego nie spełniają wymogów dotyczących odpowiedniości. Te same wymogi powinny mieć również zastosowanie do osób pełniących najważniejsze funkcje.

- (48) Aby zapewnić podmiotom pewność i przewidywalność prawa, należy ustanowić zasady proceduralne na potrzeby weryfikacji przez właściwe organy odpowiedzialności członków organu zarządzającego i osób pełniących najważniejsze funkcje w dużych instytucjach. Takie zasady proceduralne powinny umożliwiać właściwym organom zwracanie się w razie potrzeby o wszelkie dodatkowe informacje, w tym w drodze dokumentacji, rozmów i wysłuchań. Informacje i dokumenty, które są niezbędne do przeprowadzenia przez właściwe organy oceny odpowiedzialności, w tym w kontekście wniosku dotyczącego odpowiedzialności, który powinny przedstawić przed objęciem przez potencjalnego członka stanowiska (zwany dalej „wnioskiem *ex ante* dotyczącym odpowiedzialności”) duże instytucje w odniesieniu do członków organu zarządzającego pełniące funkcję zarządzającą lub przewodniczącą organu zarządzającego pełniące funkcję nadzorczą, powinny być udostępniane właściwym organom w sposób określony przez te organy. Właściwe organy powinny ponownie ocenić odpowiedzialność członka, jeżeli zmieniły się istotne informacje dotyczące jego odpowiedzialności. Właściwe organy nie powinny mieć obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny odpowiedzialności członków organu zarządzającego w momencie odnawiania ich mandatu, chyba że zmieniły się istotne informacje znane właściwym organom, a zmiana ta może wpłynąć na ocenę odpowiedzialności danego członka. Właściwe organy powinny być uprawnione do podejmowania niezbędnych środków, jeżeli stwierdzą, że wymogi dotyczące odpowiedzialności nie zostały spełnione. Właściwe organy powinny mieć możliwość zwrócenia się do organu odpowiedzialnego za nadzór nad przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 w celu zapoznania się – z uwzględnieniem ryzyka – z istotnymi informacjami dotyczącymi członków organu zarządzającego oraz w celu uzyskania dostępu do centralnej bazy danych dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

- (49) Ze względu na ryzyka stwarzane przez duże instytucje, wynikające w szczególności z potencjalnego efektu domina, właściwe organy państw członkowskich, w których organ nadzoru przeprowadza ocenę odpowiedności po tym, jak członek objął stanowisko w organie zarządzającym, zgodnie z prawem krajowym, powinny być bez zbędnej zwłoki powiadamiane, gdy tylko zaistnieje wyraźny zamiar powołania członka organu zarządzającego pełniącego funkcję zarządzającą lub przewodniczącą organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą. Duże instytucje powinny w każdym przypadku zapewnić, by właściwe organy otrzymały odpowiedni wniosek *ex ante* dotyczący odpowiedności nie później niż 30 dni roboczych przed objęciem stanowiska przez potencjalnego członka. Do wniosku *ex ante* dotyczącego odpowiedności należy dołączyć wszystkie istotne dokumenty i informacje niezbędne do oceny, niezależnie od tego, czy ocena odpowiedności przez właściwe organy jest finalizowana przed objęciem przez daną osobę stanowiska czy po tym fakcie. Jeżeli informacje z rejestru karnego lub inne dokumenty wymagane na mocy prawa krajowego lub wymienione przez właściwe organy zostaną udostępnione na późniejszym etapie, właściwe organy powinny również otrzymać te dokumenty lub informacje bez zbędnej zwłoki. Wniosek *ex ante* dotyczący odpowiedności powinien umożliwiać właściwym organom rozpoczęcie ich analizy i podjęcie działań w kontekście oceny. Takie działanie może obejmować uniemożliwienie potencjalnemu członkowi objęcia stanowiska, dopóki właściwy organ nie otrzyma wystarczających informacji, lub nawiązanie pogłębionego dialogu w przypadku gdy właściwy organ ma wątpliwości co do odpowiedności potencjalnego członka, z myślą o zapewnieniu, by potencjalny członek był lub stał się odpowiedni w momencie objęcia stanowiska.

EUNB powinien wydać wytyczne dotyczące zasad ukierunkowanego i pogłębionego dialogu między właściwym organem a dużą instytucją mającego na celu usunięcie – w duchu współpracy – wszelkich przeszkód dotyczących odpowiedzialności potencjalnego członka. Wniosek *ex ante* dotyczący odpowiedzialności powinien umożliwiać właściwym organom nawiązanie na wczesnym etapie dialogu z dużymi instytucjami na temat odpowiedzialności członków organu zarządzającego pełniącego funkcję zarządzającą lub przewodniczącego organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą przed objęciem przez tych członków stanowiska. Wniosek *ex ante* dotyczący odpowiedzialności powinien jednak pozostawać bez uszczerbku dla prerogatyw i odpowiedzialności dużej instytucji w zakresie zapewniania odpowiedzialności członków organu zarządzającego oraz dla wszelkich ocen *ex post* przeprowadzanych przez właściwe organy, jeżeli jest to dozwolone zgodnie z prawem krajowym.

- (50) Ponadto, w odniesieniu do dużych instytucji, właściwe organy powinny należycie rozważyć ustalenie maksymalnego okresu ukończenia oceny odpowiedzialności, przynajmniej w odniesieniu do powołania członków organu zarządzającego oraz powołania kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych na stanowisko w takich instytucjach. W stosownych przypadkach powinna istnieć możliwość przedłużenia takiego maksymalnego okresu.
- (51) Ocena odpowiedzialności członków organu zarządzającego powinna pozostawać bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących powoływania przedstawicieli pracowników w organie zarządzającym oraz powoływania członków organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą przez regionalne lub lokalne organy wybieralne. W takich przypadkach należy wprowadzić odpowiednie zabezpieczenia w celu zapewnienia odpowiedzialności członków organu zarządzającego.

- (52) Do dnia 31 grudnia 2029 r. EUNB, w ścisłej współpracy z EBC, powinien dokonać przeglądu i sporządzić sprawozdanie na temat stosowania i efektywności ram dotyczących wymogów w zakresie kompetencji i reputacji, uwzględniając również zasadę proporcjonalności, w szczególności w odniesieniu do małych i niezłożonych instytucji.
- (53) EUNB powinien opracować wytyczne dotyczące kryteriów ustalania, czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, lub istnieją podwyższone ryzyko dokonania lub usiłowania dokonania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w związku z danym podmiotem. Opracowując te wytyczne, EUNB powinien współpracować z EUNGiPW oraz z Urzędem ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/...¹⁹⁺ (zwanym dalej „Urzędem ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu”). W przypadku gdy Urząd ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu nie będzie operacyjny w momencie przygotowywania tych wytycznych, EUNB powinien przyjąć te wytyczne bez konieczności współpracy z tym organem.

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/... z dnia ... w sprawie ustanowienia Urzędu ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L ..., ELI: ...).

⁺ Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawartego w dok. PE-CONS 35/24 (2021/0240(COD)) oraz numer, datę i odniesienie do Dz.U. i ELI w przypisie.

- (54) W świetle roli oceny odpowiedniości dla ostrożnego i należytego zarządzania instytucjami konieczne jest wyposażenie właściwych organów w nowe narzędzia oceny odpowiedniości członków organów zarządzających, kadry kierowniczej wyższego szczebla i osób pełniących najważniejsze funkcje, takie jak oświadczenia dotyczące obowiązków i przyporządkowanie zadań. Te nowe narzędzia powinny być pomocne w pracy właściwych organów podczas przeglądu zasad zarządzania instytucji w ramach procesu przeglądu i oceny nadzorczej. Niezależnie od ogólnej zbiorowej odpowiedzialności organu zarządzającego instytucje powinny być zobowiązane do sporządzania indywidualnych oświadczeń określających role i zadania wszystkich członków organu zarządzającego pełniącego funkcję zarządzającą, kadry kierowniczej wyższego szczebla i osób pełniących najważniejsze funkcje oraz przyporządkowanie zadań, w tym szczegółowe informacje na temat podległości służbowej i zakresu odpowiedzialności, a także osób, których dotyczą zasady zarządzania obowiązujące w danej instytucji, oraz ich zadań. Ich indywidualne zadania i obowiązki nie zawsze są jasno lub spójnie określone i mogą zaistnieć sytuacje, w których co najmniej dwie role nakładają się na siebie lub w których pewne obszary zadań i obowiązków zostają przeoczone, ponieważ nie wchodzą precyzyjnie w zakres kompetencji jednej osoby. Zakres zadań i obowiązków każdej osoby powinien być dobrze określony i żadne zadanie nie powinno pozostać nieprzydzielone. Narzędzia te powinny zapewniać dalszą rozliczalność członków organu zarządzającego pełniącego funkcję zarządzającą, kadry kierowniczej wyższego szczebla i osób pełniących najważniejsze funkcje. Ponadto w przypadku gdy państwa członkowskie uznają to za konieczne, powinny mieć możliwość przyjęcia lub utrzymania bardziej rygorystycznych wymogów w zakresie takich narzędzi.

- (55) Wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych określony przez właściwy organ instytucji zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE w celu uwzględnienia innych ryzyk niż ryzyko nadmiernej dźwigni nie powinien być podwyższany w wyniku tego, że instytucja zostaje związana minimalnym progiem kapitałowym określonym w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, gdy wszystkie inne okoliczności pozostają bez zmian. Ponadto w przypadku gdy dana instytucja zostaje związana minimalnym progiem kapitałowym, właściwy organ powinien dokonać przeglądu wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych tej instytucji i ocenić w szczególności, czy i w jakim stopniu wymóg ten jest już w pełni pokryty w związku z faktem, że instytucja jest związana minimalnym progiem kapitałowym. Jeżeli tak jest, wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych instytucji należy uznać za pokrywający się z ryzykami uwzględnionymi w minimalnym progu kapitałowym w odniesieniu do wymogu w zakresie funduszy własnych instytucji, w związku z czym właściwy organ powinien ograniczyć ten wymóg do tego, co jest niezbędne do usunięcia takiego pokrywania się, o ile instytucja jest związana minimalnym progiem kapitałowym.
- (56) Podobnie kiedy instytucja zostanie związana minimalnym progiem kapitałowym, kwota nominalna kapitału podstawowego Tier I instytucji wymagana w ramach bufora ryzyka systemowego i bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym może wzrosnąć, nawet jeżeli nie nastąpił odpowiadający jej wzrost ryzyk makroostrożnościowych lub systemowych związanych z instytucją. W takich sytuacjach właściwy organ lub wyznaczony organ instytucji powinien dokonać przeglądu kalibracji wskaźników bufora ryzyka systemowego i upewnić się, że pozostają one odpowiednie i nie powodują podwójnego uwzględniania ryzyk, które są już pokryte z uwagi na fakt, że instytucja jest związana minimalnym progiem kapitałowym. Przegląd taki powinien odbywać się z taką samą częstotliwością jak przegląd buforów, który jest przeprowadzany corocznie w przypadku bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym i co dwa lata w przypadku bufora ryzyka systemowego. Właściwy organ lub wyznaczony organ instytucji powinny mieć jednak możliwość korygowania kalibracji buforów z większą częstotliwością.

- (57) Aby umożliwić szybkie i skuteczne uruchomienie bufora ryzyka systemowego, należy sprecyzować stosowanie odpowiednich przepisów oraz uprościć i dostosować mające zastosowanie procedury. Wyznaczone organy we wszystkich państwach członkowskich powinny mieć możliwość ustalenia bufora ryzyka systemowego, aby zapewnić, by organy były uprawnione do reagowania na ryzyka systemowe w sposób szybki, proporcjonalny i skuteczny oraz aby umożliwić uznawanie wskaźników bufora ryzyka systemowego ustalonych przez organy w innych państwach członkowskich. Uznanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego przez inne państwo członkowskie powinno wymagać jedynie powiadomienia ze strony organu uznającego ten wskaźnik. Aby uniknąć zbędnych procedur udzielania zezwoleń, w przypadku gdy decyzja o ustaleniu wskaźnika bufora skutkuje obniżeniem wcześniej ustalonych wskaźników lub brakiem zmian w tym zakresie, procedurę określoną w art. 131 ust. 15 dyrektywy 2013/36/UE należy dostosować do procedury określonej w art. 133 ust. 9 tej dyrektywy. W stosownych przypadkach procedury określone w art. 133 ust. 11 i 12 tej dyrektywy powinny zostać doprecyzowane i w większym stopniu dostosowane do procedur mających zastosowanie do innych wskaźników bufora ryzyka systemowego.

- (58) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w odniesieniu do: zwolnienia z wymogu uzyskania zezwolenia przez firmy inwestycyjne na działalność w charakterze instytucji kredytowych, wykazu minimalnych informacji, które należy przekazać na potrzeby oceny istotnych operacji, procesu oceny istotnych operacji, ustaleń dotyczących księgowania dla oddziałów z państw trzecich, mechanizmu współpracy i funkcjonowania kolegów organów nadzoru, pojęcia ekspozycji na ryzyko niewykonania zobowiązania, które są istotne w wartościach bezwzględnych, oraz progów dużej liczby istotnych kontrahentów i pozycji w rynkowych instrumentach dłużnych lub kapitałowych różnych emitentów, a także minimalnej treści kwestionariusza dotyczącego odpowiedniości, życiorysów i wewnętrznej oceny odpowiedniości. Komisja powinna przyjmować te regulacyjne standardy techniczne w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
- (59) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w odniesieniu do jednolitych formatów i definicji sprawozdawczości pośredniej jednostki dominującej; procesu konsultacji między właściwymi organami w odniesieniu do nabycia znacznego pakietu akcji; procesu konsultacji między właściwymi organami w odniesieniu do połączenia lub podziału; informacji regulacyjnych i finansowych dotyczących oddziałów z państw trzecich i przedsiębiorstw macierzystych. Komisja powinna przyjmować te wykonawcze standardy techniczne w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

- (60) Opracowując standardy techniczne i wytyczne oraz udzielając odpowiedzi na pytania dotyczące ich praktycznego stosowania lub wdrażania, EUNB powinien uwzględnić zasadę proporcjonalności i zapewnić, aby te standardy i wytyczne mogły być stosowane przez małe i niezłożone instytucje bez nadmiernych wysiłków.
- (61) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (62) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2013/36/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Zmiany w dyrektywie 2013/36/UE

W dyrektywie 2013/36/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) pkt 4 i 5 zastępuje się punktami w brzmieniu:
 - „4) w Danii: »Danmarks Eksport- og Investeringsfond«, »Danmarks Skibskredit A/S« oraz »KommuneKredit«;
 - 4a) w Czechach: »Národní rozvojová banka«;
 - 5) w Niemczech: »Kreditanstalt für Wiederaufbau«, »Landwirtschaftliche Rentenbank«, »Bremer Aufbau-Bank GmbH«, »Hamburgische Investitions- und Förderbank«, »Investitionsbank Berlin«, »Investitionsbank des Landes Brandenburg«, »Investitionsbank Sachsen-Anhalt«, »Investitionsbank Schleswig-Holstein«, »Investitions- und Förderbank Niedersachsen – NBank«, »Investitions- und Strukturbank Rheinland-Pfalz«, »Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank«, »LfA Förderbank Bayern«, »NRW.BANK«, »Saarländische Investitionskreditbank AG«, »Sächsische Aufbaubank – Förderbank«, »Thüringer Aufbaubank«, przedsiębiorstw uznanych na mocy »Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz« za organy realizujące politykę mieszkaniową państwa, których główną działalnością nie są operacje bankowe, oraz przedsiębiorstw uznanych w tej ustawie za niekomercyjne przedsiębiorstwa mieszkaniowe;”;

(ii) pkt 18 otrzymuje brzmienie:

„18) w Austrii: przedsiębiorstw uznanych za towarzystwa mieszkaniowe działające w interesie publicznym oraz »Österreichische Kontrollbank AG« i »Oesterreichische Entwicklungsbank – OeEB«;”;

(iii) dodaje się punkt w brzmieniu:

„20a) w Rumunii: »Banca de Investiții și Dezvoltare – S.A.«;”;

(iv) uchyla się pkt 24;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Na użytek art. 34 i tytułu VII rozdział 3 podmioty, o których mowa w ust. 5 pkt 3–23 niniejszego artykułu, uznaje się za instytucje finansowe.”;

2) w art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się punkt w brzmieniu:

„8a) »organ zarządzający pełniący funkcję zarządzającą« oznacza organ zarządzający działający w swojej roli zarządzania instytucją, a w jego skład wchodzi osoby, które faktycznie kierują działalnością instytucji;”;

b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) »kadra kierownicza wyższego szczebla« oznacza osoby fizyczne, które pełnią funkcje wykonawcze w ramach instytucji i są bezpośrednio odpowiedzialne wobec organu zarządzającego, ale nie są członkami tego organu, oraz które są odpowiedzialne za bieżące zarządzanie instytucją pod kierownictwem organu zarządzającego;”;

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„9a) »osoby pełniące najważniejsze funkcje« oznaczają osoby, które mają znaczący wpływ na kierowanie instytucją, ale nie są członkami organu zarządzającego, w tym kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych, w przypadku gdy kierownicy ci lub ten dyrektor nie są członkami organu zarządzającego;

9b) »komórki kontroli wewnętrznej« oznaczają komórki pełniące funkcje zarządzania ryzykiem, zgodności z przepisami i audytu wewnętrznego;

9c) »kierownicy komórek kontroli wewnętrznej« oznaczają osoby na najwyższym szczeblu hierarchii odpowiedzialne za faktyczne zarządzanie codziennym funkcjonowaniem komórek kontroli wewnętrznej instytucji;

9d) »dyrektor ds. finansowych« oznacza osobę ogólnie odpowiedzialną za zarządzanie zasobami finansowymi, planowanie finansowe i sprawozdawczość finansową instytucji;”;

d) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) »ryzyko modelu« oznacza ryzyko modelu zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 52b rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

e) dodaje się punkt w brzmieniu:

„29a) »samodzielna instytucja w Unii« oznacza instytucję, która nie podlega konsolidacji ostrożnościowej w Unii zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz która nie posiada żadnej unijnej jednostki dominującej podlegającej takiej konsolidacji ostrożnościowej;”;

f) dodaje się punkt w brzmieniu:

„47a) »uznany kapitał« oznacza uznany kapitał zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 71 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

g) pkt 59 otrzymuje brzmienie:

„59) »metody wewnętrzne« oznaczają metodę wewnętrznych ratingów, o której mowa w art. 143 ust. 1, metodę modeli wewnętrznych, o której mowa w art. 221, metodę modelu wewnętrznego, o której mowa w art. 283, alternatywną metodę modelu wewnętrznego, o której mowa w art. 325az, oraz metodę wewnętrznych oszacowań, o której mowa w art. 265 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

h) dodaje się punkty w brzmieniu:

- „66) »duża instytucja« oznacza dużą instytucję zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 146 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 67) »okresowa kara pieniężna« oznacza okresowy pieniężny środek egzekwowania mający na celu położenie kresu trwającym naruszeniom przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę, naruszeniom rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub naruszeniom decyzji wydanych przez właściwy organ na podstawie tych przepisów krajowych lub tego rozporządzenia oraz mający na celu nakłonienie osoby fizycznej lub prawnej do przywrócenia zgodności z naruszonymi przepisami lub decyzjami;
- 68) »ryzyko środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego« lub »ryzyko ESG« oznacza ryzyko środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 52d rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;
- 69) »neutralność klimatyczna« oznacza ogólny cel, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 r., zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119*;

- 70) »kryptoaktywo« oznacza kryptoaktywo zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114** niebędące cyfrową walutą banku centralnego.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie rynków kryptoaktywów oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 1095/2010 oraz dyrektyw 2013/36/UE i (UE) 2019/1937 (Dz.U. L 150 z 9.6.2023, s. 40).”;

- 3) art. 4 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez właściwe organy specjalistycznej wiedzy, zasobów, zdolności operacyjnej, uprawnień oraz niezależności, niezbędnych do wykonywania funkcji związanych z nadzorem ostrożnościowym, dochodzeniami, a także uprawnień niezbędnych do nakładania okresowych kar pieniężnych i sankcji określonych w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013.”;

- 4) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Niezależność nadzorcza właściwych organów

1. Do celów niniejszego artykułu »członkowie jednostki zarządzającej właściwego organu« oznaczają osoby fizyczne, które wchodzi w skład najwyższego szczebla zbiorowego organu decyzyjnego właściwego organu i którym powierzono uprawnienia do pełnienia funkcji wykonawczych w odniesieniu do bieżącego zarządzania funkcją nadzorczą właściwego organu, z wyłączeniem prezesów krajowych banków centralnych.
2. W celu zachowania niezależności właściwych organów w wykonywaniu ich uprawnień państwa członkowskie wprowadzają niezbędne uregulowania w celu zapewnienia, aby właściwe organy, w tym ich pracownicy i członkowie ich jednostek zarządzających, mogły wykonywać swoje uprawnienia nadzorcze niezależnie i obiektywnie, bez zwracania się o polecenia ani ich przyjmowania od nadzorowanych instytucji, jakiegokolwiek organu Unii lub jakiegokolwiek rządu państwa członkowskiego lub od jakiegokolwiek innego podmiotu publicznego lub prywatnego. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy zarządzające właściwych organów były funkcjonalnie niezależne od innych podmiotów publicznych i prywatnych. Uregulowania te pozostają bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego, zgodnie z którymi właściwe organy podlegają demokratycznej rozliczalności i publicznej odpowiedzialności za prowadzone działania.

Państwa członkowskie zapewniają, aby żaden członek jednostki zarządzającej właściwego organu, który został powołany po dniu ... [18 miesięcy + 1 dzień od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], nie sprawował urzędu dłużej niż 14 lat. Państwa członkowskie zapewniają, aby członkowie jednostki zarządzającej właściwego organu byli powoływani na podstawie opublikowanych kryteriów, które są obiektywne i przejrzyste, oraz aby członkowie ci mogli zostać odwołani, jeżeli nie spełniają już kryteriów powołania lub zostali skazani za poważne przestępstwo. Powody odwołania podaje się do wiadomości publicznej, chyba że członek danej jednostki zarządzającej właściwego organu wyrazi sprzeciw wobec publikacji.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy publikowały swoje cele, były rozliczane za wykonywanie swoich obowiązków w odniesieniu do tych celów i podlegały kontroli finansowej w sposób, który nie wpływa na ich niezależność.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla praw i obowiązków właściwych organów na mocy międzynarodowych lub europejskich systemów nadzoru finansowego, w szczególności Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego ustanowionego na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 ^{*}, Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ustanowionego na podstawie rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 ^{**} oraz rozporządzenia (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego ^{***} i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanowionego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 ^{****}.

3. Państwa członkowskie zapewniają w szczególności, aby właściwe organy dysponowały wszelkimi niezbędnymi uregulowaniami w celu zapobiegania konfliktom interesów ich pracowników i członków ich organów zarządzających. W tym celu państwa członkowskie ustanawiają przepisy, które są proporcjonalne do roli i obowiązków tych pracowników i członków organów zarządzających i które nakładają na nich co najmniej następujące zakazy:
- a) zakaz obrotu instrumentami finansowymi emitowanymi przez instytucje nadzorowane przez właściwe organy lub odnoszonymi do nich oraz przez bezpośrednie lub pośrednie jednostki dominujące, jednostki zależne lub podmioty powiązane tych instytucji, z wyłączeniem:
 - (i) instrumentów zarządzanych przez osoby trzecie, pod warunkiem że właściciele tych instrumentów są wykluczeni z uczestnictwa w zarządzaniu portfelem;
 - (ii) inwestycji w jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania;
 - b) zakaz zatrudnienia w którymkolwiek z poniższych podmiotów lub akceptowania wszelkich umów o świadczenie usług zawodowych na rzecz tych podmiotów przez pewien okres (zwany dalej „okresem karencji”):
 - (i) instytucje, w odniesieniu do których dany pracownik lub członek jednostki zarządzającej właściwego organu byli bezpośrednio zaangażowani w nadzór lub podejmowanie decyzji, w tym bezpośrednio lub pośrednio jednostki dominujące, jednostki zależne lub podmioty powiązane tych instytucji;

- (ii) podmioty świadczące usługi na rzecz któregośkolwiek z podmiotów, o których mowa w ppkt (i), chyba że pracownika lub członka jednostki zarządzającej właściwego organu obowiązuje ściśle wykluczenie z uczestnictwa w świadczeniu tych usług w okresie karencji;
- (iii) podmioty prowadzące działalność w zakresie lobbingu i rzecznictwa interesów skierowaną do właściwego organu w sprawach, za które odpowiadał pracownik lub członek jednostki zarządzającej właściwego organu w okresie jego zatrudnienia lub kadencji.

Wyjątki przewidziane w akapicie pierwszym lit. a) ppkt (i) oraz (ii) mają zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy osoby trzecie i przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania nie inwestują głównie w instrumenty emitowane przez podmioty, o których mowa w lit. a), lub odnoszone do nich.

4. Okres karencji rozpoczyna się z dniem ustania bezpośredniego zaangażowania w nadzór nad podmiotami, o których mowa w ust. 3 lit. b) ppkt (i). Właściwe organy zapewniają, aby w okresie karencji ich pracownicy i członkowie ich organów zarządzających nie mieli dostępu do informacji poufnych lub szczególnie chronionych dotyczących tych podmiotów. W przypadku zatrudniania przez podmioty, o których mowa w ust. 3 lit. b) ppkt (i) oraz (ii), okres karencji nie może być krótszy niż sześć miesięcy w przypadku pracowników bezpośrednio zaangażowanych w nadzór nad podmiotami, o których mowa w ust. 3 lit. b) ppkt (i), i nie krótszy niż 12 miesięcy w przypadku członków jednostki zarządzającej właściwego organu. W przypadku zatrudniania przez podmioty, o których mowa w ust. 3 lit. b) ppkt (iii), okres karencji nie może być krótszy niż trzy miesiące zarówno w przypadku pracowników, jak i w przypadku członków jednostki zarządzającej właściwego organu.

Państwa członkowskie mogą zezwolić właściwym organom na objęcie okresem karencji ich pracowników i członków ich organów zarządzających, do których ma zastosowanie ust. 3 lit. b) ppkt (i), w przypadku ich zatrudniania przez bezpośrednich konkurentów jednego z podmiotów, o których mowa w tej literze. W tym celu okres karencji nie może być krótszy niż trzy miesiące w przypadku pracowników bezpośrednio zaangażowanych w nadzór nad tymi podmiotami i nie krótszy niż sześć miesięcy w przypadku członków jednostki zarządzającej właściwego organu.

5. W drodze odstępstwa od ust. 4 państwa członkowskie mogą zezwolić właściwym organom na stosowanie krótszych okresów karencji wynoszących co najmniej trzy miesiące w przypadku pracowników bezpośrednio zaangażowanych w nadzór nad instytucjami tylko wtedy, gdy dłuższy okres karencji:
- a) nadmiernie ograniczałby zdolność właściwego organu do zatrudniania nowych pracowników mających odpowiednie lub niezbędne umiejętności do wykonywania jego funkcji nadzorczych, w szczególności biorąc pod uwagę niewielki rozmiar krajowego rynku pracy; lub
 - b) stanowiłby naruszenie odnośnego prawa podstawowego uznanego w konstytucji danego państwa członkowskiego, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej lub odnośnych praw pracowniczych określonych w krajowym prawie pracy.

6. Pracownicy i członkowie jednostki zarządzającej właściwego organu podlegający zakazowi przewidzianemu w ust. 3 lit. b) są uprawnieni do odpowiedniej rekompensaty za ten zakaz. Państwa członkowskie decydują o odpowiedniej formie takiej rekompensaty.
7. Państwa członkowskie zapewniają, aby pracownicy i członkowie jednostki zarządzającej właściwego organu byli objęci obowiązkiem przedstawienia oświadczenia o braku konfliktu interesów. Oświadczenie to powinno zawierać informacje na temat posiadanych przez członków udziałów w formie papierów wartościowych, akcji, obligacji, funduszy wspólnego inwestowania, funduszy inwestycyjnych, funduszy mieszanych, funduszy hedgingowych i funduszy inwestycyjnych typu ETF, które mogą budzić obawy co do konfliktu interesów. Odośne osoby składają oświadczenie o braku konfliktu interesów przed ich powołaniem, a następnie co roku.

Oświadczenie o braku konfliktu interesów pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich wymogów dotyczących składania oświadczeń majątkowych zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi.

8. W przypadku gdy pracownik lub członek jednostki zarządzającej właściwego organu jest właścicielem – w momencie jego zatrudniania lub powołania lub w dowolnym późniejszym terminie – instrumentów finansowych, które mogą prowadzić do konfliktu interesów, właściwy organ jest uprawniony do żądania w indywidualnych przypadkach, aby instrumenty te zostały sprzedane lub zbyte w rozsądnym terminie. Właściwe organy są również uprawnione do zezwalania, w indywidualnych przypadkach, na sprzedaż lub zbycie przez tych członków instrumentów finansowych, które posiadali w chwili ich zatrudniania lub powołania.

9. Aby zapewnić proporcjonalne stosowanie niniejszego artykułu, EUNB wyda, do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, skierowane do właściwych organów, dotyczące zapobiegania konfliktom interesów we właściwych organach oraz dotyczące niezależności właściwych organów, z uwzględnieniem najlepszych praktyk międzynarodowych.

-
- * Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).
- ** Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).
- *** Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1).
- **** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).”;

5) w art. 8a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) średnia miesięczna całkowita wartość aktywów obliczona za okres 12 kolejnych miesięcy jest niższa niż 30 mld EUR, a przedsiębiorstwo wchodzi w skład grupy, w której całkowita wartość skonsolidowanych aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do grupy mającej siedzibę w Unii – w tym wszelkich ich oddziałów i jednostek zależnych utworzonych w państwie trzecim – posiadających, każde z osobna, aktywa o całkowitej wartości niższej niż 30 mld EUR oraz prowadzących którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, jest równa lub wyższa 30 mld EUR, przy czym obie te wartości obliczane są jako średnia za okres 12 kolejnych miesięcy.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, na podstawie wniosku otrzymanego zgodnie z tym ustępem oraz informacji otrzymanych zgodnie z art. 95a dyrektywy 2014/65/UE, właściwy organ może, po otrzymaniu wniosku od przedsiębiorstwa, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zwolnić to przedsiębiorstwo z wymogu uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja kredytowa zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy.

Po otrzymaniu wniosku o zwolnienie właściwy organ powiadamia o tym EUNB. EUNB wydaje opinię w sprawie tego wniosku o zwolnienie w terminie miesiąca od powiadomienia przez właściwy organ. Właściwy organ podejmuje decyzję w sprawie wniosku o zwolnienie, uwzględniając opinię EUNB i co najmniej następujące elementy:

- a) w przypadku gdy przedsiębiorstwo jest częścią grupy – strukturę organizacyjną grupy, praktyki księgowania stosowane w ramach grupy i alokację aktywów między podmioty należące do grupy;
- b) charakter, wielkość i złożoność działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo w państwie członkowskim, w którym ma ono siedzibę, i w Unii jako całości;
- c) znaczenie działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo w państwie członkowskim, w którym ma ono siedzibę, i w Unii jako całości oraz ryzyko systemowe wynikające z tej działalności.

W przypadku gdy decyzja właściwego organu odbiega od opinii EUNB, właściwy organ podaje w swojej decyzji przyczyny odstępstwa.

Właściwy organ powiadamia o swojej decyzji zainteresowane przedsiębiorstwo i EUNB. EUNB publikuje tę decyzję, wraz ze swoją opinią, na swojej stronie internetowej.

Właściwy organ dokonuje ponownej oceny swojej decyzji co trzy lata.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania elementów, które właściwy organ ma wziąć pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu zwolnienia zgodnie z ust. 3a, z uwzględnieniem w szczególności istotności ryzyka kredytowego kontrahenta, na które przedsiębiorstwo jest narażone.

EUNB przedłoży Komisji wspomniane projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. Do dnia 31 grudnia 2028 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie dotyczące stosowania zwolnienia, o którym mowa w ust. 3a niniejszego artykułu, a także stosowania art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) ppkt (iii) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

6) w art. 18 dodaje się literę w brzmieniu:

„g) spełnia wszystkie następujące warunki:

(i) ustalono, że jest na progu upadłości lub że jest zagrożona upadłością zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE lub zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 806/2014;

- (ii) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje, że warunek określony w art. 32 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE lub w art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jest spełniony w odniesieniu do tej instytucji kredytowej;
- (iii) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje, że warunek określony w art. 32 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2014/59/UE lub w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 806/2014 nie jest spełniony w odniesieniu do tej instytucji kredytowej.”;

7) w art. 21a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Dominujące finansowe spółki holdingowe z państwa członkowskiego, dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijne dominujące finansowe spółki holdingowe i unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem. Inne finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem, w przypadku gdy są zobowiązane do zastosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na zasadzie subskonsolidowanej lub gdy są wyznaczone jako odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania przez grupę wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 4 lit. c) niniejszego artykułu.

Właściwe organy regularnie i w każdym razie przynajmniej raz w roku dokonują przeglądu jednostek dominujących instytucji, aby sprawdzić, czy instytucja ta, podmiot ubiegający się o zezwolenie na mocy art. 8 lub podmiot wyznaczony jako odpowiedzialny za zapewnienie przestrzegania przez grupę wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej (zwany dalej „wyznaczonym podmiotem”) prawidłowo określiły każdą jednostkę spełniającą kryteria uznania za dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

Do celów akapitu drugiego niniejszego ustępu, w przypadku gdy jednostki dominujące znajdują się w innych państwach członkowskich niż państwo członkowskie, w którym instytucja, podmiot ubiegający się o zezwolenie na podstawie art. 8 lub wyznaczony podmiot mają siedzibę, właściwe organy tych państw członkowskich ściśle współpracują, aby przeprowadzić przegląd.

Właściwe organy publikują na swoich stronach internetowych i co roku aktualizują wykaz finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej zatwierdzonych lub zwolnionych z wymogu zatwierdzenia w danym państwie członkowskim zgodnie z niniejszym artykułem. Jeżeli udzielono zwolnienia z wymogu zatwierdzenia, w wykazie wskazuje się również wyznaczony podmiot.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) nominacji co najmniej dwóch osób faktycznie kierujących daną finansową spółką holdingową lub daną finansową spółką holdingową o działalności mieszanej i zgodności z kryteriami i wymogami określonymi w art. 91 ust. 1;”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy zatwierdzenie lub zwolnienie z wymogu zatwierdzenia finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, o których mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, odbywają się równocześnie z oceną przeprowadzaną na mocy art. 8, 22 lub 27a, właściwy organ do celów tych artykułów koordynuje, stosownie do przypadku, działania z organem sprawującym nadzór skonsolidowany i, jeżeli nie jest to ten sam organ, z właściwym organem w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. Okres oceny, o którym mowa w art. 22 ust. 2 akapit drugi lub w art. 27a ust. 6, zostaje zawieszony do czasu zakończenia procedury określonej w niniejszym artykule.”;

c) ust. 3 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) spełnione są kryteria dotyczące akcjonariuszy i udziałowców instytucji kredytowych określone w art. 14 oraz wymogi określone w art. 121.”;

d) w ust. 4 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:

(i) wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mogą ubiegać się o zwolnienie z wymogu zatwierdzenia na mocy niniejszego artykułu, które przyznaje się, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) instytucja kredytowa będąca jednostką zależną lub finansowa spółka holdingowa będąca jednostką zależną lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zatwierdzone zgodnie z niniejszym artykułem są wyznaczone jako odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania przez grupę wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej oraz dysponują wszelkimi środkami i upoważnieniami prawnymi niezbędnymi do skutecznego wywiązania się z tych obowiązków;”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Bez uszczerbku dla ust. 4 organ sprawujący nadzór skonsolidowany może w poszczególnych przypadkach zezwolić finansowym spółkom holdingowym lub finansowym spółkom holdingowym o działalności mieszanej zwolnionym z wymogu zatwierdzenia na wyłączenie z zakresu konsolidacji, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) wyłączenie to nie wpływa na skuteczność nadzoru nad instytucją kredytową będącą jednostką zależną lub nad grupą;
- b) finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie mają ekspozycji kapitałowych innych niż ekspozycje kapitałowe w instytucji kredytowej będącej jednostką zależną lub w pośredniej dominującej finansowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej kontrolujących instytucję kredytową będącą jednostką zależną;
- c) finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie korzystają w znacznym stopniu z dźwigni finansowej i nie mają ekspozycji, które nie są związane z ich własnością w instytucji kredytowej będącej jednostką zależną lub w pośredniej dominującej finansowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej kontrolujących instytucję kredytową będącą jednostką zależną.”;

f) w ust. 8 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest inny niż właściwy organ w państwie członkowskim, w którym dana finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mają siedzibę, oba organy współpracują ze sobą, w pełnym porozumieniu, na potrzeby podejmowania decyzji w sprawie zatwierdzenia, zwolnienia z wymogu zatwierdzenia i wyłączenia z zakresu konsolidacji, o których mowa w ust. 3, 4 i 4a, oraz w sprawie środków nadzorczych, o których mowa w ust. 6 i 7. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przygotowuje ocenę kwestii, o których mowa w ust. 3, 4, 4a, 6 i 7, stosownie do przypadku, i przekazuje tę ocenę właściwemu organowi w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. Te dwa organy dokładają wszelkich starań, aby wypracować wspólną decyzję w terminie dwóch miesięcy od otrzymania tej oceny.”;

(ii) po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku wypracowania wspólnej decyzji, jeżeli organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest inny niż właściwy organ w państwie członkowskim, w którym dana finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mają siedzibę, wspólna decyzja jest również wdrażana lub – jeżeli dopuszcza to prawo krajowe – ma bezpośrednie zastosowanie w państwie członkowskim, w którym siedzibę mają dana finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.”;

g) w ust. 10 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku odmowy zatwierdzenia lub odmowy zwolnienia z wymogu zatwierdzenia danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na podstawie niniejszego artykułu, organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia wnioskodawcę o decyzji i o jej powodach w terminie czterech miesięcy od daty otrzymania wniosku lub, jeśli wniosek jest niekompletny, w terminie czterech miesięcy od dnia otrzymania pełnych informacji wymaganych do podjęcia decyzji.”;

8) w art. 21b dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów i definicji oraz opracowuje rozwiązania informatyczne, które należy stosować w Unii do zgłaszania informacji, o których mowa w ust. 6.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

9) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 21c

Wymóg utworzenia oddziału na potrzeby świadczenia usług bankowych przez przedsiębiorstwa z państw trzecich

1. Państwa członkowskie wymagają, aby przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie trzecim, o których mowa w art. 47, utworzyły oddział na ich terytorium i złożyły wnioski o zezwolenie zgodnie z tytułem VI na rozpoczęcie lub kontynuowanie działalności, o której mowa w art. 47 ust. 1, w danym państwie członkowskim.
2. Wymóg określony w ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania w przypadku, gdy przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim świadczy usługę lub prowadzi działalność na rzecz klienta lub kontrahenta mającego siedzibę lub znajdującego się w Unii, który jest:
 - a) klientem detalicznym, uprawnionym kontrahentem lub klientem profesjonalnym w rozumieniu sekcji I i II załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE, mającym siedzibę lub znajdującym się w Unii, jeżeli taki klient lub kontrahent z własnej, wyłącznej inicjatywy zwracają się do przedsiębiorstwa mającego siedzibę w państwie trzecim o świadczenie dowolnej usługi lub prowadzenie dowolnej działalności, o których mowa w art. 47 ust. 1 niniejszej dyrektywy;

- b) instytucją kredytową;
- c) przedsiębiorstwem należącym do tej samej grupy co przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego lit. c), w przypadku gdy przedsiębiorstwo z państwa trzeciego pozyskuje klienta lub kontrahenta lub potencjalnego klienta lub kontrahenta, o których mowa w lit. a) tego akapitu, za pośrednictwem podmiotu działającego w jego własnym imieniu lub mającego bliskie powiązania z takim przedsiębiorstwem z państwa trzeciego, lub za pośrednictwem jakiejkolwiek innej osoby działającej w imieniu takiego przedsiębiorstwa nie uznaje się tego za usługę świadczoną z własnej, wyłącznej inicjatywy klienta lub kontrahenta lub potencjalnego klienta lub kontrahenta.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy były uprawnione do nałożenia na instytucje kredytowe mające siedzibę i oddziały utworzone na ich terytorium wymogu dostarczania im informacji wymaganych do monitorowania usług świadczonych z własnej, wyłącznej inicjatywy klienta lub kontrahenta mających siedzibę lub znajdujących się na ich terytorium, w przypadku gdy takie usługi są świadczone przez przedsiębiorstwa z siedzibą w państwach trzecich należące do tej samej grupy.

3. Inicjatywa klienta lub kontrahenta, o których mowa w ust. 2, nie uprawnia przedsiębiorstwa z państwa trzeciego do wprowadzania do obrotu kategorii produktów, działań lub usług innych niż te, które zamówił klient lub kontrahent, inaczej niż za pośrednictwem oddziału z państwa trzeciego utworzonego w państwie członkowskim. Utworzenie oddziału z państwa trzeciego nie jest jednak wymagane w odniesieniu do usług, działań lub produktów niezbędnych do zapewnienia usługi, produktu lub działania, które zostały pierwotnie zamówione przez klienta lub kontrahenta, lub ściśle powiązanych z ich zapewnieniem, w tym w przypadku gdy takie ściśle powiązane usługi, działania lub produkty są zapewniane później niż usługi, działania lub produkty pierwotnie zamówione.
4. Wymóg określony w ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do usług i działalności wymienionych w sekcji A załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, w tym do wszelkich dodatkowych usług pomocniczych, takich jak przyjmowanie powiązanych depozytów lub udzielanie kredytów lub pożyczek, których celem jest świadczenie usług na podstawie tej dyrektywy.
5. W celu zachowania praw nabytych klientów na mocy istniejących umów wymóg określony w ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla istniejących umów, które zostały zawarte przed dniem ... [24 miesiące + 1 dzień od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

6. Do dnia ... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB, po konsultacji z EUNUiPPE i EUNGiPW, dokona przeglądu, czy jakikolwiek podmiot sektora finansowego oprócz instytucji kredytowych powinien zostać zwolniony z wymogu utworzenia oddziału w celu świadczenia usług bankowych przez przedsiębiorstwa z państw trzecich zgodnie z niniejszym artykułem. EUNB przedłoży sprawozdanie na ten temat Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji. W sprawozdaniu tym uwzględnione zostaną kwestie dotyczące stabilności finansowej oraz wpływ na konkurencyjność Unii.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży wniosek ustawodawczy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

- 10) art. 22 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy potwierdzają pisemnie odbiór powiadomienia zgodnie z ust. 1 lub dalszych informacji zgodnie z ust. 3 bezzwłocznie, a w każdym przypadku w ciągu 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia lub tych informacji.”;

11) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z planowanym nabyciem dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849* lub że planowane nabycie może zwiększyć takie ryzyko.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów oceny kryterium określonego w akapicie pierwszym lit. e) niniejszego ustępu właściwe organy konsultują się, w kontekście przeprowadzanych przez siebie weryfikacji, z organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami kredytowymi zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.

Właściwe organy mogą wyrazić sprzeciw wobec planowanego nabycia, jeżeli potencjalny nabywca znajduje się w państwie trzecim wymienionym jako państwo trzecie wysokiego ryzyka borykające się ze strategicznymi brakami w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie art. 9 dyrektywy (UE) 2015/849, lub w państwie trzecim, które jest objęte środkami ograniczającymi Unii, a właściwy organ ocenia, że fakt ten wpływa na zdolność potencjalnego nabywcy do wprowadzenia wymaganych praktyk i procesów w celu spełnienia wymogów systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.”;

- b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów niniejszego ustępu i w odniesieniu do kryterium określonego w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu przy ocenie planowanego nabycia właściwe organy uwzględniają negatywną opinię organów odpowiedzialnych za nadzór nad instytucjami kredytowymi zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849, otrzymaną przez właściwe organy w ciągu 30 dni roboczych od pierwotnego wniosku, i opinia ta może stanowić uzasadnioną podstawę sprzeciwu.”;

c) dodaje się akapit w brzmieniu:

„6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających minimalny wykaz informacji, które potencjalny nabywca ma przekazać właściwemu organowi w chwili dokonywania powiadomienia, o którym mowa w art. 22 ust. 1.

Do celów akapitu pierwszego EUNB uwzględnia przepisy tytułu II dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132*.

EUNB przedłoży Komisji wspomniane projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 46).”;

12) w tytule III dodaje się rozdziały w brzmieniu:

„Rozdział 3

Nabycie lub zbycie istotnego pakietu akcji

Artykuł 27a

Powiadomienie o nabyciu i ocena nabycia

1. Państwa członkowskie nakładają na instytucje oraz finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej objęte zakresem art. 21a ust. 1 (zwane dalej »potencjalnym nabywcą«) wymóg powiadomienia ich właściwego organu, z wyprzedzeniem i na piśmie, jeżeli zamierzają nabyć, bezpośrednio lub pośrednio, istotny pakiet akcji (dalej »planowane nabycie«). W powiadomieniu wskazuje się wielkość planowanego nabycia oraz stosowne informacje określone w art. 27b ust. 5.
2. Do celów ust. 1 pakiet uznaje się za istotny, jeżeli wynosi co najmniej 15 % uznanego kapitału potencjalnego nabywcy.
3. Do celów ust. 1, jeżeli potencjalny nabywca jest instytucją, próg, o którym mowa w ust. 2, stosuje się zarówno na poziomie indywidualnym, jak i na podstawie skonsolidowanej sytuacji grupy. W przypadku przekroczenia progu, o którym mowa w ust. 2, wyłącznie na zasadzie indywidualnej, potencjalny nabywca powiadamia o tym właściwy organ w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę. Właściwy organ dokonuje oceny planowanego nabycia. W przypadku przekroczenia progu na zasadzie indywidualnej oraz na podstawie skonsolidowanej sytuacji grupy, potencjalny nabywca powiadamia o tym również organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany ocenia również planowane nabycie.

4. W przypadku gdy potencjalny nabywca jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej objętymi zakresem art. 21a ust. 1, próg, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, ma zastosowanie na podstawie sytuacji skonsolidowanej, a organem właściwym do celów ust. 1 niniejszego artykułu jest organ sprawujący nadzór skonsolidowany.
5. Właściwy organ potwierdza pisemnie odbiór powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, lub wszelkich dodatkowych informacji zgodnie z ust. 9 bezzwłocznie, a w każdym przypadku w ciągu 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia lub dodatkowych informacji.
6. Właściwy organ przeprowadza ocenę, o której mowa w art. 27b ust. 1, w terminie 60 dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i od dnia odbioru wszystkich dokumentów, w tym dokumentów, których załączenia do powiadomienia wymaga państwo członkowskie zgodnie z art. 27b ust. 5 (zwanym dalej »okresem oceny«).

Jeżeli planowane nabycie dotyczy znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej, o którym mowa w art. 22 ust. 1, potencjalny nabywca również podlega wymogowi powiadomienia oraz ocenie zgodnie z tym artykułem. W takim przypadku czas na przeprowadzenie przez właściwy organ zarówno oceny, przewidzianej w art. 27b ust. 1, jak i oceny, o której mowa w art. 22 ust. 2, upływa dopiero po upływie późniejszego z dwóch odnośnych okresów oceny.

7. W przypadku gdy planowane nabycie istotnego pakietu akcji odbywa się między podmiotami z tej samej grupy, o czym mowa w art. 113 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub między podmiotami w ramach tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o czym mowa w art. 113 ust. 7 tego rozporządzenia, właściwy organ nie jest zobowiązany do przeprowadzenia oceny przewidzianej w art. 27b ust. 1 niniejszej dyrektywy.
8. Właściwy organ powiadamia potencjalnego nabywcę o terminie, w którym upływa okres oceny, w chwili potwierdzenia odbioru, o którym mowa w ust. 5.
9. Podczas okresu oceny i w żadnym razie nie później niż 50. dnia roboczego okresu oceny właściwy organ może w razie potrzeby zwrócić się z wnioskiem o dodatkowe informacje, które są niezbędne do zakończenia oceny, o której mowa w art. 27b ust. 1. Wniosek ten przekazuje się na piśmie z wyszczególnieniem dodatkowych wymaganych informacji.
10. Bieg okresu oceny ulega zawieszeniu na czas od dnia przekazania przez właściwy organ wniosku o dodatkowe informacje do dnia otrzymania od potencjalnego nabywcy odpowiedzi na ten wniosek, w której zawarto wszystkie wymagane informacje. Okres zawieszenia nie przekracza 20 dni roboczych. Właściwy organ może wystosowywać według własnego uznania ewentualne dalsze wnioski o uzupełnienie lub wyjaśnienie informacji, jednak wnioski te nie powodują zawieszenia biegu okresu oceny.

11. Właściwy organ może przedłużyć okres zawieszenia, o którym mowa w ust. 10, do maksymalnie 30 dni roboczych w następujących przypadkach:
- a) w przypadku gdy nabywana jednostka znajduje się w państwie trzecim lub podlega ramom regulacyjnym państwa trzeciego;
 - b) w przypadku gdy do przeprowadzenia oceny przewidzianej w art. 27b ust. 1 niniejszej dyrektywy niezbędna jest wymiana informacji z organami odpowiedzialnymi za nadzór nad potencjalnym nabywcą zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.
12. Jeżeli zatwierdzenie finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej objętych zakresem art. 21a ust. 1 następuje jednocześnie z oceną, o której mowa w art. 27b ust. 1, właściwy organ do celów art. 21a ust. 1 koordynuje swoje działania, stosownie do przypadku, z organem sprawującym nadzór skonsolidowany oraz, jeżeli nie jest to ten sam organ, z właściwym organem w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. W takim przypadku bieg okresu oceny ulega zawieszeniu do daty zakończenia procedury określonej w art. 21a.
13. Jeżeli właściwy organ zdecydował się sprzeciwić planowanemu nabyciu, informuje o tym potencjalnego nabywcę w formie pisemnej w terminie dwóch dni roboczych od zakończenia oceny, o której mowa w art. 27b ust. 1, lecz przed upływem okresu oceny, podając uzasadnienie sprzeciwu.
14. Jeżeli przed upływem okresu oceny właściwy organ nie wyrazi w formie pisemnej sprzeciwu wobec planowanego nabycia, planowane nabycie uznaje się za zatwierdzone.

15. Właściwy organ może określić maksymalny termin na sfinalizowanie planowanego nabycia i przedłużyć go w stosownych przypadkach.

Artykuł 27b

Kryteria oceny

1. W ramach oceny powiadomienia o planowanym nabyciu przewidzianego w art. 27a ust. 1 oraz informacji, o których mowa w art. 27a ust. 9, właściwy organ ocenia perspektywę należytego i ostrożnego zarządzania przez potencjalnego nabywcę, a w szczególności ryzyka, na które ten potencjalny nabywca jest lub może być narażony po planowanym nabyciu, zgodnie z poniższymi kryteriami:
 - a) czy potencjalny nabywca będzie w stanie spełnić, jak również nadal spełniać w przyszłości, wymogi ostrożnościowe wynikające z niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a w stosownych przypadkach również z innych aktów prawnych Unii;
 - b) czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z planowanym nabyciem dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że planowane nabycie może zwiększyć takie ryzyko.
2. Do celów oceny kryterium określonego w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu właściwy organ konsultuje się, w kontekście przeprowadzanych przez siebie weryfikacji, z organami odpowiedzialnymi za nadzór nad potencjalnym nabywcą zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.

3. Właściwy organ może wyrazić sprzeciw wobec planowanego nabycia jedynie wówczas, gdy na podstawie kryteriów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu istnieją ku temu uzasadnione powody lub jeżeli informacje przekazane przez potencjalnego nabywcę są niekompletne, mimo wniosku wystosowanego zgodnie z art. 27a ust. 9.

Do celów niniejszego ustępu i w odniesieniu do kryterium określonego w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu przy ocenie planowanego nabycia właściwe organy uwzględniają negatywną opinię organów odpowiedzialnych za nadzór nad potencjalnym nabywcą zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849, otrzymaną przez właściwe organy w ciągu 30 dni roboczych od pierwotnego wniosku, i opinia ta może stanowić uzasadnioną podstawę sprzeciwu.

4. Państwa członkowskie nie nakładają żadnych wstępnych warunków dotyczących wielkości planowanego nabycia, ani nie zezwalają właściwemu organowi na dokonywanie oceny planowanego nabycia pod kątem potrzeb ekonomicznych rynku.
5. Państwa członkowskie publikują wykaz informacji, które są niezbędne do przeprowadzenia oceny. Potencjalny nabywca przekazuje te informacje właściwemu organowi w chwili dokonywania powiadomienia, o którym mowa w art. 27a ust. 1. Zakres wymaganych informacji jest proporcjonalny i stosowny do charakteru planowanego nabycia. Państwa członkowskie nie wymagają informacji, które nie są istotne dla przeprowadzenia oceny ostrożnościowej na podstawie niniejszego artykułu.

6. Bez uszczerbku dla art. 27a ust. 5–11, w przypadku gdy właściwy organ otrzyma powiadomienie o co najmniej dwóch planowanych nabyciach istotnych pakietów akcji tego samego podmiotu, traktuje on potencjalnych nabywców w sposób niedyskryminujący.
7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:
 - a) wykazu minimalnych informacji, które potencjalny nabywca ma przekazać właściwemu organowi w chwili dokonywania powiadomienia, o którym mowa w art. 27a ust. 1, art. 27f ust. 1 i art. 27i ust. 1;
 - b) wspólnej metody oceny kryteriów określonych w niniejszym artykule i art. 27j;
 - c) procedury mającej zastosowanie do powiadomienia i oceny ostrożnościowej wymaganych na mocy art. 27a i art. 27i.

Do celów akapitu pierwszego EUNB uwzględnia przepisy tytułu II dyrektywy (UE) 2017/1132.

EUNB przedłoży Komisji wspomniane projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 27c

Współpraca między właściwymi organami

1. Przeprowadzając ocenę przewidzianą w art. 27b ust. 1, właściwy organ konsultuje się z organami, którym powierzono publiczny obowiązek sprawowania nadzoru nad odnośnymi innymi podmiotami sektora finansowego, w przypadku gdy planowane nabycie dotyczy jednego z poniższych podmiotów:
 - a) instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzania aktywami, posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym działa potencjalny nabywca;
 - b) jednostki dominującej instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzania aktywami, posiadającej zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym działa potencjalny nabywca;
 - c) osoby prawnej kontrolującej instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, firmę inwestycyjną lub spółkę zarządzania aktywami, posiadającej zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia.

2. W przypadku gdy potencjalny nabywca jest instytucją, a próg, o którym mowa w art. 27a ust. 2, jest przekroczony jedynie na zasadzie indywidualnej, właściwy organ oceniający planowane nabycie powiadamia organ sprawujący nadzór skonsolidowany o planowanym nabyciu w terminie 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia od potencjalnego nabywcy, jeżeli potencjalny nabywca jest częścią grupy, a właściwy organ jest inny niż organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Właściwy organ przekazuje również swoją ocenę organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany.

W przypadku gdy potencjalny nabywca jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej objętymi zakresem art. 21a ust. 1, organ sprawujący nadzór skonsolidowany oceniający planowane nabycie powiadamia właściwy organ w państwie członkowskim, w którym potencjalny nabywca ma siedzibę, o planowanym nabyciu w terminie 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia od potencjalnego nabywcy, jeżeli ten właściwy organ jest inny niż organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje również swoją ocenę temu właściwemu organowi.

W przypadku gdy potencjalny nabywca jest instytucją, a próg, o którym mowa w art. 27a ust. 2, jest przekroczony zarówno na zasadzie indywidualnej, jak i na podstawie skonsolidowanej sytuacji grupy, właściwy organ i organ sprawujący nadzór skonsolidowany oceniający planowane nabycie starają się skoordynować swoje oceny, w szczególności w odniesieniu do konsultacji z odpowiednimi organami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. W przypadku gdy ocena planowanego nabycia musi zostać przeprowadzona przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany, o którym mowa w art. 27a ust. 3, a organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest inny niż właściwy organ w państwie członkowskim, w którym potencjalny nabywca ma siedzibę, oba organy współpracują ze sobą, w pełnym porozumieniu. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przygotowuje ocenę planowanego nabycia i przekazuje ją właściwemu organowi w państwie członkowskim, w którym potencjalny nabywca ma siedzibę. Te dwa organy dokładają wszelkich starań, aby wypracować wspólną decyzję w terminie dwóch miesięcy od otrzymania tej oceny. Wspólna decyzja jest należycie udokumentowana i zawiera uzasadnienie. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje tę wspólną decyzję potencjalnemu nabywcy.

W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w terminie dwóch miesięcy od otrzymania oceny organ sprawujący nadzór skonsolidowany lub właściwy organ w państwie członkowskim, w którym potencjalny nabywca ma siedzibę, powstrzymują się od podjęcia decyzji i kierują sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB podejmuje decyzję w terminie miesiąca od otrzymania stosownego wniosku. Zainteresowane organy przyjmują wspólną decyzję zgodnie z decyzją EUNB.

4. Właściwe organy niezwłocznie udostępniają sobie wszelkie informacje niezbędne lub istotne dla przeprowadzenia oceny. W tym celu właściwe organy przekazują sobie, na wniosek lub z własnej inicjatywy, wszelkie informacje istotne dla przeprowadzenia oceny.

Właściwe organy dążą do koordynacji swoich ocen oraz zapewnienia spójności swoich decyzji. W tym celu decyzja właściwego organu odpowiedzialnego za ocenę zawiera wszelkie opinie lub zastrzeżenia wyrażone przez inne odpowiednie właściwe organy.

5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia wspólnych procedur i formularzy oraz opracowuje szablony na potrzeby procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w niniejszym artykule.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [24 miesiące po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 27d

Powiadomienie o zbyciu istotnego pakietu akcji

Państwa członkowskie nakładają na instytucje oraz finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej objęte zakresem art. 21a ust. 1 wymóg powiadomienia właściwego organu, w przypadku gdy zamierzają dokonać zbycia, bezpośrednio lub pośrednio, istotnego pakietu akcji, zgodnie z art. 27a ust. 2. Takie powiadomienie przekazuje się w formie pisemnej przed dokonaniem zbycia, wraz z informacją o wielkości danego pakietu akcji.

Artykuł 27e

Obowiązki informacyjne i sankcje

Państwa członkowskie zobowiązują właściwe organy do podjęcia odpowiednich środków w przypadku gdy potencjalny nabywca nie powiadomił z wyprzedzeniem o planowanym nabyciu zgodnie z art. 27a ust. 1 lub jeżeli nabył istotny pakiet akcji, o którym mowa w tym artykule, mimo sprzeciwu właściwego organu. Jeżeli mimo sprzeciwu właściwego organu dochodzi do nabycia istotnego pakietu akcji, państwa członkowskie, bez uszczerbku dla możliwych sankcji, przewidują zawieszenie wykonywania odnośnych praw głosu albo unieważnienie głosów oddanych.

Rozdział 4

Przeniesienia aktywów i zobowiązań o istotnej wartości

Artykuł 27f

Powiadomienie o przeniesieniach aktywów i zobowiązań o istotnej wartości

1. Państwa członkowskie nakładają na instytucje oraz finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej objęte zakresem art. 21a ust. 1 wymóg pisemnego powiadomienia właściwego organu z wyprzedzeniem o przeniesieniu aktywów lub zobowiązań o istotnej wartości, którego dokonują w drodze sprzedaży lub innego rodzaju transakcji (zwanym dalej »planowaną operacją«).

Jeżeli w planowanej operacji uczestniczą wyłącznie podmioty z tej samej grupy, podmioty te również podlegają przepisom akapitu pierwszego.

Do celów akapitów pierwszego i drugiego każdy z podmiotów, których dotyczy ta sama planowana operacja, podlega obowiązkowi indywidualnego powiadamiania określonemu w tych akapitach.

2. Do celów ust. 1 planowaną operację uznaje się za istotną dla podmiotu, jeżeli jej wartość odpowiada co najmniej 10 % jego całkowitych aktywów lub zobowiązań, chyba że planowana operacja przeprowadzana jest między podmiotami należącymi do tej samej grupy, w którym to przypadku planowana operacja jest uznawana za istotną dla podmiotu, jeżeli jej wartość odpowiada co najmniej 15 % jego całkowitych aktywów lub zobowiązań.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu w przypadku dominujących finansowych spółek holdingowych i dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, o których mowa w ust. 1, te wartości procentowe mają zastosowanie na podstawie ich sytuacji skonsolidowanej.

Przy obliczaniu wartości procentowych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, nie uwzględnia się następujących elementów:

- a) przeniesienia aktywów zagrożonych;
- b) przeniesienia aktywów w celu zaliczenia ich do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie w rozumieniu art. 3 pkt 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162*;

- c) przeniesienia aktywów, które mają zostać poddane sekurytyzacji;
 - d) przeniesienia aktywów lub zobowiązań w kontekście stosowania instrumentów i mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tytule IV dyrektywy 2014/59/UE.
3. Właściwy organ potwierdza pisemnie odbiór powiadomienia zgodnie z ust. 1 bezzwłocznie, a w każdym przypadku w ciągu 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia.

Artykuł 27g

Obowiązki informacyjne i sankcje

Państwa członkowskie zobowiązują właściwe organy do podjęcia odpowiednich środków w przypadku gdy podmioty nie powiadomią z wyprzedzeniem o planowanej operacji zgodnie z art. 27f ust. 1.

Rozdział 5

Połączenia i podziały

Artykuł 27h

Zakres stosowania i definicje

Niniejszy rozdział pozostaje bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004** i dyrektywy (UE) 2017/1132.

Połączenia i podziały wynikające ze stosowania dyrektywy 2014/59/UE nie podlegają obowiązkowi określonym w niniejszym rozdziale.

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

- 1) »połączenie« oznacza dowolną z następujących operacji, poprzez którą:
 - a) jedna lub kilka spółek w chwili rozwiązania bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania lub ich część na inną istniejącą spółkę, spółkę przejmującą, w zamian za emitowanie wspólnikom przejmowanych spółek papierów wartościowych lub udziałów lub akcji stanowiących kapitał tej spółki przejmującej oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej – o ile mające zastosowanie prawo krajowe nie stanowi inaczej – lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;
 - b) jedna lub kilka spółek w chwili rozwiązania bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania lub ich część na inną istniejącą spółkę, spółkę przejmującą, bez emisji nowych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji przez spółkę przejmującą, pod warunkiem że jedna osoba posiada bezpośrednio lub pośrednio wszystkie papiery wartościowe i udziały lub akcje spółek łączących się lub wspólnicy spółek łączących się posiadają papiery wartościowe i udziały lub akcje w takiej samej proporcji we wszystkich spółkach łączących się;

- c) dwie lub więcej spółek w chwili rozwiązania bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenoszą wszystkie swoje aktywa i zobowiązania lub ich część na zawiązaną przez nie nową spółkę w zamian za emitowanie własnym wspólnikom papierów wartościowych lub udziałów lub akcji stanowiących kapitał tej nowej spółki oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej – o ile mające zastosowanie prawo krajowe nie stanowi inaczej – lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;
 - d) w chwili rozwiązania bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego spółka przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania lub ich część na spółkę posiadającą wszystkie papiery wartościowe lub udziały lub akcje stanowiące kapitał tej spółki;
- 2) »podział« oznacza dowolną z następujących operacji:
- a) operację, poprzez którą spółka po jej rozwiązaniu bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania na więcej niż jedną spółkę w zamian za przyznanie akcjonariuszom lub wspólnikom spółki dzielonej papierów wartościowych lub udziałów lub akcji spółek otrzymujących wkłady wynikające z podziału oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej – o ile mające zastosowanie prawo krajowe nie stanowi inaczej – lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;

- b) operację, poprzez którą spółka po jej rozwiązaniu bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania na więcej niż jedną nowo zawiązaną spółkę w zamian za przyznanie akcjonariuszom lub wspólnikom spółki dzielonej papierów wartościowych lub udziałów lub akcji spółek będących odbiorcą oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej, o ile mające zastosowanie prawo krajowe nie stanowi inaczej lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;
- c) operację polegającą na połączeniu operacji opisanych w lit. a) i b);
- d) operację, poprzez którą spółka dzielona przenosi część swoich aktywów i zobowiązań na co najmniej jedną spółkę będącą odbiorcą w zamian za wyemitowanie na rzecz akcjonariuszy lub wspólników spółki dzielonej papierów wartościowych lub udziałów lub akcji spółek będących odbiorcą, spółki dzielonej lub zarówno spółek będących odbiorcą, jak i spółki dzielonej oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej – o ile mające zastosowanie prawo krajowe nie stanowi inaczej – lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;
- e) operację, poprzez którą spółka dzielona przenosi część swoich aktywów i zobowiązań na co najmniej jedną spółkę będącą odbiorcą w zamian za wyemitowanie na rzecz spółki dzielonej papierów wartościowych lub udziałów lub akcji spółek będących odbiorcą.

1. Państwa członkowskie nakładają na instytucje oraz finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej objęte zakresem art. 21a ust. 1 (zwane dalej »zainteresowanymi stronami z sektora finansowego«), przeprowadzające połączenie lub podział (zwane dalej »planowaną operacją«), wymóg, aby po przyjęciu projektu warunków planowanej operacji i przed przeprowadzeniem planowanej operacji powiadamiały właściwy organ, który będzie odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru nad podmiotami powstałymi w wyniku takiej planowanej operacji, oraz przekazały odpowiednie informacje, określone zgodnie z art. 27j ust. 5.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu, jeżeli planowana operacja polega na podziale, właściwym organem, który należy powiadomić i który jest odpowiedzialny za ocenę przewidzianą w art. 27j ust. 1, jest właściwy organ nadzorujący podmiot przeprowadzający planowaną operację.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy planowana operacja jest połączeniem, które dotyczy wyłącznie zainteresowanych stron z sektora finansowego należących do tej samej grupy, w tym grupy instytucji kredytowych trwale powiązanych z organem centralnym i nadzorowanych jako grupa, właściwy organ nie ma obowiązku przeprowadzać oceny przewidzianej w art. 27j ust. 1.
3. Oceny przewidzianej w art. 27j ust. 1 nie przeprowadza się w przypadku, gdy planowana operacja wymaga zezwolenia zgodnie z art. 8 lub zatwierdzenia zgodnie z art. 21a.

4. Właściwy organ potwierdza pisemnie odbiór powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, lub dodatkowych informacji przekazanych zgodnie z ust. 5 bezzwłocznie, a w każdym przypadku w ciągu 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia lub dodatkowych informacji.

Jeżeli planowana operacja dotyczy wyłącznie zainteresowanych stron z sektora finansowego należących do tej samej grupy, właściwy organ przeprowadza ocenę, o której mowa w art. 27j ust. 1, w terminie 60 dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i od dnia odbioru wszystkich dokumentów, których załączenia do powiadomienia wymaga państwo członkowskie zgodnie z art. 27j ust. 5 (zwanym dalej »okresem oceny«).

Właściwy organ powiadamia zainteresowane strony z sektora finansowego o terminie, w którym upływa okres oceny, w chwili potwierdzenia odbioru.

5. Właściwy organ może zwrócić się z wnioskiem o dodatkowe informacje, które są niezbędne do zakończenia oceny, o której mowa w art. 27j ust. 1. Wniosek ten przekazuje się na piśmie z wyszczególnieniem dodatkowych wymaganych informacji.

Jeżeli planowana operacja dotyczy wyłącznie zainteresowanych stron z sektora finansowego należących do tej samej grupy, właściwy organ może zwrócić się o dodatkowe informacje nie później niż 50. dnia roboczego okresu oceny.

Bieg okresu oceny ulega zawieszeniu na czas od dnia przekazania przez właściwy organ wniosku o dodatkowe informacje do dnia otrzymania odpowiedzi na niego od zainteresowanych stron z sektora finansowego, w której zawarto wszystkie wymagane informacje. Okres zawieszenia nie przekracza 20 dni roboczych. Właściwy organ może wystosowywać według własnego uznania ewentualne dalsze wnioski o uzupełnienie lub wyjaśnienie informacji, jednak wnioski te nie powodują zawieszenia biegu okresu oceny.

6. Właściwy organ może przedłużyć okres zawieszenia, o którym mowa w ust. 5 akapit trzeci, do maksymalnie 30 dni roboczych w następujących przypadkach:
 - a) gdy co najmniej jedna z zainteresowanych stron z sektora finansowego znajduje się w państwie trzecim lub podlega ramom regulacyjnym państwa trzeciego;
 - b) gdy do przeprowadzenia oceny przewidzianej w art. 27j ust. 1 niniejszej dyrektywy niezbędna jest wymiana informacji z organami odpowiedzialnymi za nadzór nad zainteresowanymi stronami z sektora finansowego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.
7. Planowana operacja nie może zostać zakończona przed wydaniem pozytywnej opinii przez właściwy organ.
8. W ciągu dwóch dni roboczych od zakończenia oceny właściwy organ wydaje zainteresowanym stronom z sektora finansowego pozytywną lub negatywną uzasadnioną opinię na piśmie. Zainteresowane strony z sektora finansowego przekazują tę uzasadnioną opinię organom odpowiedzialnym na mocy prawa krajowego za kontrolowanie planowanej operacji.

9. Jeżeli planowana operacja dotyczy wyłącznie zainteresowanych stron z sektora finansowego z tej samej grupy i jeżeli przed upływem okresu oceny właściwy organ nie wyrazi w formie pisemnej sprzeciwu wobec planowanej operacji, opinię uznaje się za pozytywną.
10. Uzasadniona pozytywna opinia wydana przez właściwy organ może przewidywać ograniczony okres, w którym planowana operacja ma zostać przeprowadzona.

Artykuł 27j

Kryteria oceny

1. W ramach oceny powiadomienia o planowanej operacji, przewidzianego w art. 27i ust. 1, oraz informacji, o których mowa w art. 27i ust. 5, właściwy organ – w celu zapewnienia należytego profilu ostrożnościowego zainteresowanych stron z sektora finansowego po przeprowadzeniu planowanej operacji, a w szczególności zaradzenia ryzykom, na które są lub mogą być narażone zainteresowane strony z sektora finansowego w trakcie planowanej operacji, oraz ryzykom, na które może być narażony podmiot powstały w wyniku planowanej operacji – oceniają planowaną operację na podstawie następujących kryteriów:
 - a) reputacja zainteresowanych stron z sektora finansowego, których dotyczy planowana operacja;
 - b) kondycja finansowa zainteresowanych stron z sektora finansowego, których dotyczy planowana operacja, w szczególności w odniesieniu do rodzaju działalności prowadzonej i planowanej dla podmiotu powstałego w wyniku planowanej operacji;

- c) czy podmiot powstały w wyniku planowanej operacji będzie w stanie spełnić, jak również nadal spełniać w przyszłości, wymogi ostrożnościowe wynikające z niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a w stosownych przypadkach z innych aktów prawnych Unii, w szczególności dyrektyw 2002/87/WE i 2009/110/WE;
- d) czy z perspektywy ostrożnościowej plan wdrożenia planowanej operacji jest realistyczny i rzetelny;
- e) czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z planowaną operacją dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że planowana operacja może zwiększyć takie ryzyko.

Plan wdrożenia, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. d), podlega odpowiedniemu monitorowaniu przez właściwy organ do czasu zakończenia planowanej operacji.

2. W celu oceny kryterium określonego w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu właściwy organ konsultuje się, w kontekście przeprowadzanych przez siebie weryfikacji, z organami odpowiedzialnymi za nadzór nad zainteresowanymi stronami z sektora finansowego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.

3. Właściwy organ może wydać negatywną opinię na temat planowanej operacji wyłącznie wówczas, gdy kryteria określone w ust. 1 niniejszego artykułu nie są spełnione lub jeżeli informacje przekazane przez zainteresowaną stronę z sektora finansowego są niekompletne, mimo wniosku wystosowanego zgodnie z art. 27i ust. 5.

W odniesieniu do kryterium określonego w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu przy ocenie planowanej operacji właściwy organ uwzględnia negatywną opinię organów odpowiedzialnych za nadzór nad zainteresowanymi stronami z sektora finansowego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849, otrzymaną przez właściwy organ w ciągu 30 dni roboczych od pierwotnego wniosku, a opinia ta może stanowić uzasadnioną podstawę dla negatywnej decyzji, zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu.

4. Państwa członkowskie nie zezwalają właściwym organom na dokonywanie oceny planowanej operacji pod kątem potrzeb ekonomicznych rynku.
5. Państwa członkowskie publikują wykaz informacji, które są niezbędne do przeprowadzenia oceny przewidzianej w ust. 1 niniejszego artykułu. Zainteresowane strony z sektora finansowego przekazują te informacje właściwym organom w chwili dokonywania powiadomienia, o którym mowa w art. 27i ust. 1. Zakres wymaganych informacji jest proporcjonalny i stosowny do charakteru planowanej operacji. Państwa członkowskie nie wymagają informacji, które nie są istotne dla przeprowadzenia oceny ostrożnościowej na podstawie niniejszego artykułu.

1. Przeprowadzając ocenę przewidzianą w art. 27j ust. 1 właściwy organ konsultuje się z organami, którym powierzono publiczny obowiązek sprawowania nadzoru nad innymi odnośnymi zainteresowanymi stronami z sektora finansowego, w przypadku gdy w planowanej operacji oprócz zainteresowanych stron z sektora finansowego uczestniczą podmioty, które są dowolnym z poniższych podmiotów:
 - a) instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzania aktywami, posiadającymi zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym podejmowana jest planowana operacja;
 - b) jednostką dominującą instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzającej aktywami, posiadającą zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym podejmowana jest planowana operacja;
 - c) osobą prawną kontrolującą instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, firmę inwestycyjną lub spółkę zarządzania aktywami, posiadającą zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym podejmowana jest planowana operacja.

2. Właściwe organy niezwłocznie udostępniają sobie wszelkie informacje niezbędne lub istotne dla przeprowadzenia oceny. W tym celu właściwe organy przekazują sobie na wniosek lub z własnej inicjatywy wszelkie informacje istotne dla przeprowadzenia oceny. Opinia właściwego organu zainteresowanej strony z sektora finansowego zawiera wszelkie opinie lub zastrzeżenia wyrażone przez właściwy organ, który sprawuje nadzór nad jednym lub kilkoma podmiotami wymienionymi w ust. 1.

Właściwe organy dążą do koordynacji swoich ocen oraz zapewnienia spójności swoich opinii.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia wspólnych procedur i formularzy oraz opracowuje szablony na potrzeby procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w niniejszym artykule.

Na potrzeby akapitu pierwszego EUNB uwzględnia przepisy tytułu II dyrektywy (UE) 2017/1132.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [30 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 27l

Obowiązki informacyjne i sankcje

Państwa członkowskie zobowiązują właściwe organy do podjęcia odpowiednich środków w przypadku gdy zainteresowane strony z sektora finansowego nie powiadomią o planowanej operacji z wyprzedzeniem zgodnie z art. 27i ust. 1 lub jeżeli przeprowadziły planowaną operację, o której mowa w tym artykule, bez uzyskania uprzedniej pozytywnej opinii właściwych organów.

-
- * Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz.U. L 328 z 18.12.2019, s. 29).
- ** Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1).”;

13) Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ VI

**NADZÓR OSTROŻNOŚCIOWY NAD ODDZIAŁAMI Z PAŃSTW TRZECICH
ORAZ STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI**

Rozdział 1

Nadzór ostrożnościowy nad oddziałami z państw trzecich

Sekcja I

Przepisy ogólne

Artykuł 47

Zakres stosowania i definicje

1. W niniejszym rozdziale określono minimalne wymogi dotyczące prowadzenia w państwie członkowskim następujących rodzajów działalności przez oddział z państwa trzeciego:
 - a) dowolnej z działalności, o których mowa w pkt 2 i 6 załącznika I do niniejszej dyrektywy, prowadzonej przez przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim, które to przedsiębiorstwo kwalifikowałoby się jako instytucja kredytowa lub które spełniałoby kryteria określone w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, gdyby miało siedzibę w Unii;
 - b) działalności, o której mowa w pkt 1 załącznika I do niniejszej dyrektywy, prowadzonej przez przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim.

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim prowadzi działalność i świadczy usługi wymienione w sekcji A załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE oraz dowolne dodatkowe usługi pomocnicze, takie jak przyjmowanie powiązanych depozytów lub udzielanie kredytów lub pożyczek, których celem jest świadczenie usług na podstawie tej dyrektywy, przedsiębiorstwo to nie jest objęte zakresem stosowania ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Do celów niniejszego tytułu stosuje się następujące definicje:
 - 1) »oddział z państwa trzeciego« oznacza oddział utworzony w państwie członkowskim przez:
 - a) przedsiębiorstwo, którego siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim, w celu prowadzenia dowolnego rodzaju działalności określonej w ust. 1;
 - b) instytucję kredytową, której siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim;
 - 2) »przedsiębiorstwo macierzyste« oznacza przedsiębiorstwo, którego siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim i które utworzyło oddział z państwa trzeciego w państwie członkowskim, oraz – stosownie do przypadku – pośrednią jednostkę dominującą lub jednostkę dominującą najwyższego szczebla tego przedsiębiorstwa.

Artykuł 48

Zakaz dyskryminacji

Państwa członkowskie nie stosują wobec oddziałów z państw trzecich, które rozpoczynają lub kontynuują prowadzenie działalności, przepisów skutkujących ich preferencyjnym traktowaniem w stosunku do oddziałów instytucji mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim.

Artykuł 48a

Klasyfikacja oddziałów z państw trzecich

1. Państwa członkowskie klasyfikują oddziały z państw trzecich do klasy 1, jeżeli oddziały te spełniają dowolny z następujących warunków:
 - a) całkowita wartość aktywów zaksięgowanych przez oddział z państwa trzeciego w danym państwie członkowskim lub pochodzących z tego oddziału jest co najmniej równa 5 mld EUR, zgodnie z danymi zgłoszonymi za bezpośrednio poprzedzający roczny okres sprawozdawczy zgodnie z sekcją II podsekcja 4;
 - b) działalność oddziału z państwa trzeciego objęta zezwoleniem obejmuje przyjmowanie od klientów detalicznych depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi, pod warunkiem że kwota takich depozytów i innych środków podlegających zwrotowi wynosi co najmniej 5 % całkowitych zobowiązań oddziału z państwa trzeciego lub kwota takich depozytów i innych środków podlegających zwrotowi przekracza 50 mln EUR;

- c) oddział z państwa trzeciego nie jest kwalifikującym się oddziałem z państwa trzeciego w rozumieniu art. 48b.
- 2. Państwa członkowskie klasyfikują oddziały z państw trzecich, które nie spełniają żadnego z warunków określonych w ust. 1, do klasy 2.
- 3. Właściwe organy aktualizują klasyfikację oddziałów z państw trzecich w następujący sposób:
 - a) w przypadku gdy oddział z państwa trzeciego zaliczany do klasy 1 przestaje spełniać warunki określone w ust. 1, zalicza się go bezzwłocznie do klasy 2;
 - b) w przypadku gdy oddział z państwa trzeciego zaliczany do klasy 2 zaczyna spełniać jeden z warunków określonych w ust. 1, zalicza się go do klasy 1 dopiero po upływie czterech miesięcy od dnia, w którym zaczął spełniać te warunki.
- 4. Zamiast wymogów określonych w niniejszym tytule, państwa członkowskie mogą stosować do oddziałów z państw trzecich, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na ich terytorium, lub do niektórych ich kategorii, te same wymogi, które mają zastosowanie do instytucji kredytowych posiadających zezwolenie na mocy niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy podejście określone w niniejszym ustępie ma zastosowanie wyłącznie do niektórych kategorii oddziałów z państw trzecich, państwa członkowskie określają odpowiednie kryteria klasyfikacji do celów tego podejścia. Ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu nie mają zastosowania do tych oddziałów z państw trzecich, z wyjątkiem stosowania na potrzeby art. 48p.

Artykuł 48b

Warunki dotyczące kwalifikujących się oddziałów z państw trzecich

1. Jeżeli w odniesieniu do oddziału z państwa trzeciego spełnione są następujące warunki, oddział ten uznaje się za kwalifikujący się oddział z państwa trzeciego do celów niniejszego tytułu:
 - a) przedsiębiorstwo macierzyste ma siedzibę w państwie, które stosuje standardy ostrożnościowe i nadzór zgodnie z ramami regulacyjnymi sektora bankowego w danym państwie trzecim, które są co najmniej równoważne z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013;
 - b) organy sprawujące nadzór nad przedsiębiorstwem macierzystym podlegają wymogom dotyczącym poufności, które są co najmniej równoważne z wymogami określonymi w tytule VII rozdział 1 sekcja II niniejszej dyrektywy;
 - c) przedsiębiorstwo macierzyste ma siedzibę w państwie, które nie jest wymienione jako państwo trzecie wysokiego ryzyka borykające się ze strategicznymi brakami w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 9 dyrektywy (UE) 2015/849.
2. Komisja może przyjąć w drodze aktów wykonawczych decyzje dotyczące tego, czy warunki określone w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu są spełnione w odniesieniu do ram regulacyjnych sektora bankowego w danym państwie trzecim. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 147 ust. 2.

3. Przed przyjęciem decyzji, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja może zwrócić się do EUNB, zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, o pomoc przy przeprowadzeniu oceny ram regulacyjnych sektora bankowego i wymogów poufności danego państwa trzeciego oraz przy sporządzeniu sprawozdania na temat zgodności tych ram i tych wymogów z warunkami określonymi w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu. EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wyniki przeprowadzonej oceny.
4. EUNB prowadzi rejestr publiczny państw trzecich oraz organów państw trzecich, które spełniają warunki określone w ust. 1.
5. Po otrzymaniu wniosku o udzielenie zezwolenia zgodnie z art. 48c właściwy organ ocenia warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu i w art. 48a w celu zaklasyfikowania oddziału z państwa trzeciego do klasy 1 lub 2. Jeżeli dane państwo trzecie nie jest wpisane do rejestru publicznego, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, właściwy organ zwraca się do Komisji o dokonanie oceny ram regulacyjnych sektora bankowego oraz wymogów poufności odnośnego państwa trzeciego do celów ust. 2 niniejszego artykułu, o ile spełniony jest warunek, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. Właściwy organ klasyfikuje oddział z państwa trzeciego do klasy 1 w oczekiwaniu na przyjęcie przez Komisję decyzji zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

Sekcja II

Wymogi dotyczące udzielenia zezwolenia oraz wymogi regulacyjne

Podsekcja 1

Wymogi dotyczące udzielenia zezwolenia

Artykuł 48c

Minimalne warunki udzielenia zezwolenia oddziałom z państw trzecich

1. Państwa członkowskie wymagają, zgodnie z art. 21c, aby przedsiębiorstwa z państw trzecich utworzyły oddział na ich terytorium przed rozpoczęciem lub kontynuowaniem działalności, o której mowa w art. 47 ust. 1. Utworzenie oddziału z państwa trzeciego wymaga uzyskania uprzedniego zezwolenia zgodnie z niniejszym rozdziałem.
2. Właściwe organy dążą do zawarcia umów administracyjnych lub innych porozumień z odpowiednimi właściwymi organami państw trzecich zanim oddział z państwa trzeciego rozpocznie działalność w danym państwie członkowskim. Umowy takie opierają się na modelowych porozumieniach administracyjnych opracowanych przez EUNB zgodnie z art. 33 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Wymóg ten nie ma zastosowania w przypadku gdy oddziały z państw trzecich podlegają bardziej rygorystycznym wymogom krajowym. Właściwe organy niezwłocznie przekazują EUNB informacje o wszelkich umowach administracyjnych lub innych porozumieniach zawartych z właściwymi organami państw trzecich.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby do wniosków o udzielenie zezwolenia dla oddziałów z państw trzecich dołączany był program działalności, który określa planowane rodzaje działalności i czynności, które należy przeprowadzić spośród tych, o których mowa w art. 47 ust. 1, oraz strukturę organizacyjną i zarządzanie ryzykiem oddziału w danym państwie członkowskim zgodnie z art. 48g.
4. Oddziały z państw trzecich uzyskują zezwolenie wyłącznie wówczas, gdy spełnione są przynajmniej wszystkie następujące warunki:
 - a) oddział z państwa trzeciego spełnia minimalne wymogi regulacyjne określone w podsekcji 2;
 - b) działalność, której dotyczy złożony przez przedsiębiorstwo macierzyste wniosek o udzielenie zezwolenia w państwie członkowskim, jest objęta zezwoleniem udzielonym takiemu przedsiębiorstwu macierzystemu w państwie trzecim, w którym ma ono siedzibę i podlega nadzorowi w tym państwie trzecim;
 - c) organ nadzoru przedsiębiorstwa macierzystego z państwa trzeciego został powiadomiony o wniosku dotyczącym utworzenia oddziału w państwie członkowskim i o dołączonych dokumentach, o których mowa w ust. 3, oraz przekazano mu ten wniosek i te dokumenty;

- d) zezwolenie przewiduje, że oddział z państwa trzeciego może prowadzić działalność objętą zezwoleniem wyłącznie w państwie członkowskim, w którym został utworzony, oraz wyraźnie zakazuje oddziałowi z państwa trzeciego oferowania lub prowadzenia tej działalności w innych państwach członkowskich na zasadzie transgranicznej, z wyjątkiem wewnątrzgrupowych transakcji finansowania zawieranych z innymi oddziałami z państw trzecich mającymi to samo przedsiębiorstwo macierzyste oraz transakcji zawieranych na podstawie odwrotnego pozyskiwania usług zgodnie z art. 21c;
- e) w celu wykonywania swoich funkcji nadzorczych właściwy organ jest w stanie uzyskać wszelkie niezbędne informacje dotyczące przedsiębiorstwa macierzystego od organów nadzoru tego przedsiębiorstwa macierzystego oraz skutecznie koordynować swoje działania nadzorcze z działaniami organów nadzoru państw trzecich, w szczególności w okresach kryzysu lub trudnej sytuacji finansowej dotyczącej przedsiębiorstwo macierzyste, jego grupę lub system finansowy państwa trzeciego;
- f) nie istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że oddział z państwa trzeciego byłby wykorzystywany do dokonania lub ułatwienia dokonania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849.

5. Do celów oceny, czy warunek określony w ust. 4 lit. f) niniejszego artykułu został spełniony, przed udzieleniem zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego właściwy organ konsultuje się z organem odpowiedzialnym w danym państwie członkowskim za nadzór w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 i uzyskuje pisemne potwierdzenie, że warunek ten jest spełniony.
6. Właściwe organy mogą zdecydować, że zezwolenia udzielone oddziałom z państw trzecich przed dniem ... [30 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] pozostają ważne, pod warunkiem że oddziały z państw trzecich, którym udzielono tych zezwoleń, spełniają minimalne wymagania określone w niniejszym tytule.
7. EUNB monitoruje operacje między oddziałami z państw trzecich mającymi to samo przedsiębiorstwo macierzyste, które uzyskały zezwolenie w różnych państwach członkowskich, oraz przedkłada Komisji sprawozdanie zawierające swoje ustalenia do dnia ... [48 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].
8. Do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu doprecyzowania:
 - a) informacji, które mają być przekazywane właściwym organom przy składaniu wniosku o udzielenie oddziałowi z państwa trzeciego zezwolenia, w tym programu działalności oraz struktury organizacyjnej i zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 3;

- b) procedury udzielania zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego, jak również standardowych formularzy i szablonów na potrzeby przekazywania informacji, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu;
- c) warunków uzyskania zezwolenia, o których mowa w ust. 4;
- d) warunków, na jakich właściwe organy mogą polegać na informacjach, które zostały już przekazane w procesie udzielania wszelkich uprzednich zezwoleń oddziałom z państw trzecich.

Artykuł 48d

Warunki dotyczące odmowy udzielenia lub cofnięcia zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego

1. Państwa członkowskie uwzględniają co najmniej następujące warunki dotyczące odmowy udzielenia lub cofnięcia zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego:
 - a) oddział z państwa trzeciego nie spełnia wymogów dotyczących udzielenia zezwolenia określonych w art. 48c lub w prawie krajowym;
 - b) przedsiębiorstwo macierzyste lub jego grupa nie spełniają wymogów ostrożnościowych, które mają do nich zastosowanie na mocy prawa państwa trzeciego, lub istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że nie spełniają one tych wymogów lub że naruszają je w ciągu najbliższych 12 miesięcy.

Do celów lit. b) akapit pierwszy oddziały z państw trzecich niezwłocznie powiadamiają swoje właściwe organy, jeżeli wystąpią okoliczności, o których mowa w tej literze.

2. Właściwe organy mogą również cofnąć zezwolenie udzielone oddziałowi z państwa trzeciego, jeżeli spełniony jest dowolny z następujących warunków:
- a) oddział z państwa trzeciego nie wykorzystał zezwolenia w ciągu dwunastu miesięcy, wyraźnie zrzekł się zezwolenia lub nie prowadził działalności od ponad sześciu miesięcy, chyba że zainteresowane państwo członkowskie wprowadziło przepis stanowiący, że w takich przypadkach zezwolenie wygasa;
 - b) oddział z państwa trzeciego uzyskał zezwolenie wskutek przedłożenia fałszywych oświadczeń lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób;
 - c) oddział z państwa trzeciego nie spełnia już jednego lub większej liczby dodatkowych warunków lub wymogów, na podstawie których udzielono mu zezwolenia;
 - d) oddział z państwa trzeciego nie zapewnia już zdolności wywiązywania się z zobowiązań wobec swoich wierzycieli, a w szczególności nie zapewnia już bezpieczeństwa aktywom powierzonym mu przez deponentów;
 - e) oddział z państwa trzeciego spełnia jeden z pozostałych warunków cofnięcia zezwolenia przewidzianych przepisami prawa krajowego;
 - f) oddział z państwa trzeciego popełnia jedno z naruszeń, o których mowa w art. 67 ust. 1;

- g) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z oddziałem z państwa trzeciego, jego przedsiębiorstwem macierzystym lub grupą dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849, lub że istnieje podwyższone ryzyko dokonania lub usiłowania dokonania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w odniesieniu do oddziału z państwa trzeciego, jego przedsiębiorstwa macierzystego lub grupy.
3. Do celów oceny, czy warunek określony w ust. 2 lit. g) niniejszego artykułu został spełniony, właściwy organ konsultuje się z organem odpowiedzialnym w danym państwie członkowskim za nadzór w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.
4. Państwa członkowskie ustanawiają jasne procedury odmowy lub cofnięcia zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego zgodnie z ust. 1, 2 i 3.

Podsekcja 2

Minimalne wymogi regulacyjne

Artykuł 48e

Wymóg dotyczący wyposażenia kapitałowego

1. Bez uszczerbku dla innych wymogów kapitałowych mających zastosowanie zgodnie z prawem krajowym, państwa członkowskie wymagają, aby oddziały z państw trzecich utrzymywały przez cały czas minimalne wyposażenie kapitałowe, które jest co najmniej równe:
 - a) w przypadku oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1 – 2,5 % średniej wartości zobowiązań oddziału za trzy bezpośrednio poprzedzające roczne okresy sprawozdawcze, lub – w przypadku oddziałów z państw trzecich, które dopiero uzyskały zezwolenie – zobowiązań oddziału w momencie udzielenia zezwolenia, wykazanych zgodnie z podsekcją 4, z zastrzeżeniem minimum 10 mln EUR;
 - b) w przypadku oddziałów z państw trzecich należących do klasy 2 – 0,5 % średniej wartości zobowiązań oddziału za trzy bezpośrednio poprzedzające roczne okresy sprawozdawcze, lub – w przypadku oddziałów z państw trzecich, które dopiero uzyskały zezwolenie – zobowiązań oddziału w momencie udzielenia zezwolenia, wykazanych zgodnie z podsekcją 4, z zastrzeżeniem minimum 5 mln EUR.

2. Oddziały z państw trzecich spełniają wymóg dotyczący minimalnego wyposażenia kapitałowego, o którym mowa w ust. 1, aktywami w dowolnej z poniższych postaci:
- a) środki pieniężne lub bankowe instrumenty pieniężne zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 60 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne państw członkowskich; lub
 - c) wszelkie inne instrumenty dostępne do celów nieograniczonego i niezwłocznego wykorzystania przez oddział z państwa trzeciego na potrzeby pokrycia ryzyk lub strat, gdy tylko te ryzyka lub straty wystąpią.
3. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich zdeponowania instrumentów wyposażenia kapitałowego, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, na rachunku powierniczym prowadzonym w państwie członkowskim, w którym oddziałowi udzielono zezwolenia, przez instytucję kredytową niebędącą częścią grupy przedsiębiorstwa macierzystego tego oddziału lub, jeżeli zezwala na to prawo krajowe, przez bank centralny tego państwa członkowskiego. Instrumenty wyposażenia kapitałowego zdeponowane na rachunku powierniczym są dostępne do wykorzystania do celów art. 96 dyrektywy 2014/59/UE w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oddziału z państwa trzeciego oraz do celów likwidacji oddziału z państwa trzeciego zgodnie z prawem krajowym.

4. Do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu określenia wymogu przewidzianego w ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu w odniesieniu do instrumentów, które są dostępne do celów nieograniczonego i niezwłocznego wykorzystania na potrzeby pokrycia ryzyk lub strat, gdy tylko te ryzyka lub straty wystąpią.

Artykuł 48f

Wymogi dotyczące płynności

1. Bez uszczerbku dla innych wymogów dotyczących płynności mających zastosowanie zgodnie z prawem krajowym, państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich co najmniej utrzymywania przez cały czas wolumenu aktywów wolnych od obciążeń i płynnych, wystarczających do pokrycia wypływów płynności przez okres co najmniej 30 dni.
2. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1, aby spełniały wymóg pokrycia wypływów netto ustanowiony w części szóstej tytuł I rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/61*.

3. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich zdeponowania posiadanych aktywów płynnych w celu spełnienia wymogów zawartych w niniejszym artykule na rachunku prowadzonym w państwie członkowskim, w którym oddziałowi udzielono zezwolenia, przez instytucję kredytową niebędącą częścią grupy przedsiębiorstwa macierzystego tego oddziału lub, jeżeli zezwala na to prawo krajowe, przez bank centralny tego państwa członkowskiego. Jeżeli na rachunku pozostają aktywa płynne po zastosowaniu ich w celu pokrycia wpływów płynności zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, te pozostałe aktywa płynne są dostępne do wykorzystania do celów art. 96 dyrektywy 2014/59/UE w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oddziału z państwa trzeciego oraz do celów likwidacji oddziału z państwa trzeciego zgodnie z prawem krajowym.
4. Właściwe organy mogą zwolnić kwalifikujące się oddziały z państw trzecich z wymogu dotyczącego płynności określonego w niniejszym artykule.

Artykuł 48g

Zarządzanie wewnętrzne i zarządzanie ryzykiem

1. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, aby w odnośnym państwie członkowskim ich działalnością faktycznie kierowały co najmniej dwie osoby, pod warunkiem uzyskania uprzedniego zatwierdzenia przez właściwe organy. Osoby te muszą cieszyć się dobrą opinią i posiadać wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie oraz poświęcać wystarczającą ilość czasu na wykonywanie swoich obowiązków.

2. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1, aby spełniały wymogi określone w art. 74 i 75, art. 76 ust. 5 i 6 oraz art. 92, 94 i 95. W celu zapewnienia odpowiedniego zarządzania oddziałem właściwe organy mogą wymagać od oddziałów z państw trzecich ustanowienia lokalnego komitetu zarządzającego.
3. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich należących do klasy 2, aby spełniały wymogi określone w art. 74, 75, 92, 94 i 95 oraz aby posiadały komórki kontroli wewnętrznej przewidziane w art. 76 ust. 5 i art. 76 ust. 6 akapity pierwszy, drugi i czwarty.

W zależności od ich wielkości, struktury organizacyjnej oraz charakteru, zakresu i stopnia złożoności ich działalności, właściwe organy mogą wymagać od oddziałów z państw trzecich należących do klasy 2, aby powołały kierowników komórek kontroli wewnętrznej, o których mowa w art. 76 ust. 6 akapity trzeci i piąty.

4. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich ustanowienia zasad podległości służbowej wobec organu zarządzającego przedsiębiorstwa macierzystego, które dotyczą wszystkich istotnych ryzyk oraz strategii w zakresie zarządzania ryzykiem i ich zmian, a także wprowadzenia odpowiednich systemów informacyjno-komunikacyjnych (ICT) oraz środków kontroli w celu zapewnienia należytego przestrzegania tych strategii.
5. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, aby monitorowały swoje ustalenia dotyczące outsourcingu i zarządzały nimi oraz aby zapewniały właściwym organom pełny dostęp do wszelkich informacji potrzebnych do wykonywania ich funkcji nadzorczych.

6. Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały z państw trzecich, które przeprowadzają wewnątrzgrupowe transakcje zabezpieczające lub inne transakcje wewnątrz grupy, posiadały odpowiednie zasoby umożliwiające identyfikację ryzyka kredytowego kontrahenta i właściwe zarządzanie nim, w przypadku gdy istotne ryzyka związane z aktywami zaksięgowanymi przez oddział z państwa trzeciego są przenoszone na kontrahenta.
7. W przypadku gdy krytyczne lub ważne funkcje oddziału z państwa trzeciego są wykonywane przez jego przedsiębiorstwo macierzyste funkcje te wykonuje się zgodnie z ustaleniami wewnętrznymi lub umowami wewnątrzgrupowymi. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad oddziałami z państw trzecich mają dostęp do wszystkich informacji potrzebnych im do wykonywania swoich funkcji nadzorczych.
8. Właściwe organy wymagają, aby niezależna strona trzecia regularnie dokonywała oceny wdrożenia wymogów ustanowionych w niniejszym artykule oraz ciągłości ich przestrzegania przez oddział z państwa trzeciego, a także aby przedkładała właściwemu organowi sprawozdanie wraz ze sformułowanymi przez nią ustaleniami i wnioskami.
9. Do dnia ... [30 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące stosowania w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich zasad, procedur i mechanizmów, o których mowa w art. 74 ust. 1 niniejszej dyrektywy, uwzględniając art. 74 ust. 2 niniejszej dyrektywy, oraz dotyczące stosowania w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich art. 75 i art. 76 ust. 5 i 6 niniejszej dyrektywy.

1. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, aby prowadziły księgę rejestrową umożliwiającą tym oddziałom z państw trzecich monitorowanie oraz prowadzenie kompleksowego i szczegółowego rejestru wszystkich aktywów i zobowiązań zaksięgowanych przez oddział z państwa trzeciego w państwie członkowskim lub pochodzących z tego oddziału oraz niezależne zarządzanie tymi aktywami i zobowiązaniami w ramach oddziału z państwa trzeciego. Księga rejestrowa zawiera wszystkie niezbędne i wystarczające informacje na temat ryzyk generowanych przez oddział z państwa trzeciego oraz sposobu zarządzania tymi ryzykami.
2. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, aby opracowały i poddawały regularnym przeglądom oraz uaktualniały politykę w zakresie ustaleń dotyczących księgowania w celu zarządzania księgą rejestrową, o której mowa w ust. 1. Taka polityka jest dokumentowana i zatwierdzana przez odpowiedni organ zarządzający przedsiębiorstwem macierzystym. Polityka ta zawiera wyraźne uzasadnienie ustaleń dotyczących księgowania oraz określa, w jaki sposób ustalenia te są zgodne ze strategią działalności oddziału z państwa trzeciego.
3. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, by zapewniły regularne sporządzanie niezależnej, pisemnej i uzasadnionej opinii na temat wdrożenia i ciągłości przestrzegania wymogów określonych w niniejszym artykule oraz kierowania jej do właściwego organu wraz z ustaleniami i wnioskami.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia ustaleń dotyczących księgowania, które oddziały z państw trzecich mają stosować na potrzeby niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do:
- a) metody określenia i prowadzenia kompleksowego i szczegółowego rejestru aktywów i zobowiązań zaksięgowanych przez oddział z państwa trzeciego w danym państwie członkowskim; oraz
 - b) metody ujmowania w celu określenia i prowadzenia rejestru pozycji pozabilansowych oraz aktywów i zobowiązań pochodzących z oddziału z państwa trzeciego i zaksięgowanych lub przechowywanych na odległość w innych oddziałach lub jednostkach zależnych tej samej grupy w imieniu lub na rzecz oddziału z państwa trzeciego, z którego pochodzą.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Podsekcja 3

Uprawnienie do wymagania uzyskania zezwolenia na podstawie tytułu III oraz wymogi dotyczące oddziałów z państw trzecich o znaczeniu systemowym

Artykuł 48i

Uprawnienie do wymagania utworzenia jednostki zależnej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy były uprawnione do wymagania od oddziałów z państw trzecich złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia zgodnie z tytułem III rozdział 1 co najmniej w przypadkach gdy:
 - a) oddział z państwa trzeciego prowadził w przeszłości lub obecnie prowadzi działalność, o której mowa w art. 47 ust. 1, bez uszczerbku dla wyłączeń, o których mowa w art. 48c ust. 4 lit. d), z klientami lub kontrahentami w innych państwach członkowskich;
 - b) oddział z państwa trzeciego spełnia wskaźniki znaczenia systemowego, o których mowa w art. 131 ust. 3, lub jest uznany za mający znaczenie systemowe zgodnie z art. 48j oraz stwarza znaczące ryzyka dla stabilności finansowej w Unii lub państwie członkowskim, w którym został utworzony;
lub

- c) łączna kwota aktywów wszystkich oddziałów z państwa trzeciego w Unii, które należą do tej samej grupy z państwa trzeciego, wynosi co najmniej 40 mld EUR, lub kwota aktywów danego oddziału z państwa trzeciego ujętych w jego księgach w państwie członkowskim, w którym został utworzony, wynosi co najmniej 10 mld EUR.

Uprawnienie, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, może zostać wykorzystane po zastosowaniu środków, o których mowa w art. 48j lub 48o, stosownie do sytuacji, lub w przypadku gdy właściwy organ może uzasadnić, z powodów innych niż wymienione w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, że środki te byłyby niewystarczające do rozwiązania istotnych problemów nadzorczych.

- 2. Przed wykonaniem uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, właściwe organy konsultują się z EUNB i właściwymi organami państw członkowskich, w których dana grupa z państwa trzeciego utworzyła inne oddziały z państw trzecich lub instytucje będące jednostkami zależnymi.

Do celów ust. 1 lit. b) i c) niniejszego artykułu oraz przy przeprowadzaniu oceny, o której mowa w art. 48j, właściwe organy lub, w stosownych przypadkach, wyznaczone organy uwzględniają odpowiednie wskaźniki służące do oceny znaczenia systemowego oddziałów z państw trzecich, które obejmują w szczególności:

- a) wielkość oddziału z państwa trzeciego;
- b) stopień złożoności struktury, organizacji i modelu biznesowego oddziału z państwa trzeciego;

- c) stopień wzajemnych powiązań oddziału z państwa trzeciego z systemem finansowym Unii i państwa członkowskiego, w którym oddział został utworzony;
- d) zastępowalność działalności prowadzonej przez oddział z państwa trzeciego, świadczonych przez niego usług lub dokonywanych przez niego operacji lub zapewnianej przez niego infrastruktury finansowej;
- e) udział oddziału z państwa trzeciego w rynku w Unii i w państwie członkowskim, w którym został utworzony, w odniesieniu do ogółu aktywów bankowych oraz w odniesieniu do prowadzonej przez niego działalności, świadczonych przez niego usług, oraz dokonywanych przez niego operacji;
- f) prawdopodobny wpływ, jaki zawieszenie lub zamknięcie operacji lub działalności oddziału z państwa trzeciego mogłoby wywrzeć na płynność systemu finansowego państwa członkowskiego, w którym został utworzony, lub na systemy płatnicze, rozrachunkowe i rozliczeniowe w Unii i w tym państwie członkowskim;
- g) rolę i znaczenie oddziału z państwa trzeciego dla działalności, usług i operacji grupy z państwa trzeciego w Unii i w państwie członkowskim, w którym oddział został utworzony;
- h) rolę i znaczenie oddziału z państwa trzeciego w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub likwidacji w oparciu o informacje przekazane przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- i) wielkość działalności grupy z państwa trzeciego prowadzonej za pośrednictwem oddziałów z państwa trzeciego w stosunku do działalności tej grupy prowadzonej za pośrednictwem instytucji będących jednostkami zależnymi posiadającymi zezwolenie w Unii i w państwie członkowskim, w którym te oddziały z państwa trzeciego zostały utworzone.

Artykuł 48j

*Ocena znaczenia systemowego i wymogi dotyczące oddziałów z państw trzecich
o znaczeniu systemowym*

1. Oddział z państwa trzeciego podlega ocenie określonej w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli wszystkie oddziały z państwa trzeciego w Unii należące do tej samej grupy z państwa trzeciego posiadają łączną kwotę aktywów w Unii, wykazanych zgodnie z podsekcją 4, w wysokości co najmniej 40 mld EUR:
 - a) w ujęciu średnim za trzy bezpośrednio poprzedzające roczne okresy sprawozdawcze; albo
 - b) w ujęciu bezwzględnym za co najmniej trzy roczne okresy sprawozdawcze w ciągu pięciu bezpośrednio poprzedzających rocznych okresów sprawozdawczych.

Próg aktywów, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie obejmuje aktywów posiadanych przez oddziały z państwa trzeciego w związku z operacjami rynkowymi banku centralnego zawieranymi z bankami centralnymi ESBC.

2. Właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad oddziałem z państwa trzeciego należącym do grupy z państwa trzeciego, której wszystkie oddziały z państwa trzeciego w Unii posiadają łączną kwotę aktywów w Unii wynoszącą co najmniej 40 mld EUR, ocenia, czy nadzorowany przez niego oddział z państwa trzeciego ma znaczenie systemowe i czy stwarza znaczące ryzyko dla stabilności finansowej Unii lub dla państwa członkowskiego, w którym został utworzony. W tym celu właściwe organy uwzględniają w szczególności wskaźniki znaczenia systemowego, o których mowa w art. 48i ust. 2 i art. 131 ust. 3.

3. W ramach oceny, o której mowa w ust. 2, właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ, konsultują się z EUNB i właściwymi organami państw członkowskich, w których odnośna grupa z państwa trzeciego utworzyła inne oddziały z państwa trzeciego lub instytucje będące jednostkami zależnymi, aby ocenić ryzyka dla stabilności finansowej, jakie odnośny oddział z państwa trzeciego stwarza dla państw członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym został utworzony.

Właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ przedstawiają swoją uzasadnioną ocenę znaczenia systemowego oddziału z państwa trzeciego dla Unii lub państwa członkowskiego, w którym ten oddział został utworzony, EUNB oraz właściwym organom państw członkowskich, w których odnośna grupa z państwa trzeciego utworzyła inne oddziały z państwa trzeciego lub instytucje będące jednostkami zależnymi.

W przypadku gdy właściwe organy, z którymi się skonsultowano, nie zgadzają się z oceną znaczenia systemowego oddziału z państwa trzeciego, informują o tym właściwy organ, który przeprowadził ocenę, o której mowa w ust. 2, w ciągu 10 dni roboczych od otrzymania oceny. Właściwe organy, z pomocą EUNB, dokładają wszelkich starań, aby osiągnąć konsensus w sprawie oceny oraz, w stosownych przypadkach, w sprawie ukierunkowanych wymogów, o których mowa w ust. 4, nie później niż trzy miesiące od dnia, w którym właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ zgłosiły swój sprzeciw. Po upływie tego terminu właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad ocenianym oddziałem z państwa trzeciego podejmuje decyzję w sprawie oceny znaczenia systemowego oddziału z państwa trzeciego oraz w sprawie ukierunkowanych wymogów, o których mowa w ust. 4.

4. W przypadkach gdy jest to właściwe w celu wyeliminowania stwierdzonych ryzyk, właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ mogą nałożyć na oddział z państwa trzeciego ukierunkowane wymogi, które mogą obejmować:
- a) wymóg przeprowadzenia przez odnośny oddział z państwa trzeciego restrukturyzacji jego aktywów lub działalności w taki sposób, by oddział ten przestał się kwalifikować jako mający znaczenie systemowe zgodnie z ust. 2 lub by przestał stwarzać nadmierne ryzyko dla stabilności finansowej Unii lub państwa członkowskiego, w którym został utworzony; lub
 - b) nałożenie dodatkowych wymogów ostrożnościowych na odnośny oddział z państwa trzeciego.

W przypadku gdy właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ uznaje, że oddział z państwa trzeciego ma znaczenie systemowe, lecz postanowią nie wykonywać żadnych z uprawnień, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu lub w art. 48i, przekazują EUNB i właściwym organom państw członkowskich, w których odnośna grupa z państwa trzeciego utworzyła inne oddziały z państwa trzeciego lub instytucje będące jednostkami zależnymi, uzasadnione powiadomienie z wyjaśnieniem powodów niewykonania tych uprawnień.

5. Do dnia 31 grudnia 2028 r. EUNB przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie na temat:
- a) oceny, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do identyfikacji oddziałów z państw trzecich mających to samo przedsiębiorstwo macierzyste oraz funkcjonowania procesu konsultacji określonego w tym ustępie;
 - b) korzystania z uprawnień nadzorczych określonych w ust. 4 niniejszego artykułu oraz w art. 48i.

Podsekcja 4

Wymogi dotyczące sprawozdawczości

Artykuł 48k

Informacje regulacyjne i finansowe dotyczące oddziałów z państw trzecich i przedsiębiorstwa macierzystego

1. Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały z państw trzecich okresowo przekazywały swoim właściwym organom informacje dotyczące:
- a) aktywów i zobowiązań figurujących w ich księgach, zgodnie z art. 48h, oraz aktywów i zobowiązań pochodzących z oddziałów z państw trzecich, z podziałem według:
 - (i) największych zarejestrowanych aktywów i zobowiązań sklasyfikowanych według sektora i rodzaju kontrahenta, w tym w szczególności ekspozycji wobec sektora finansowego;

- (ii) znacznych ekspozycji i koncentracji źródeł finansowania w stosunku do określonych rodzajów kontrahentów;
 - (iii) znaczących transakcji wewnętrznych z przedsiębiorstwem macierzystym oraz z członkami grupy przedsiębiorstwa macierzystego;
- b) spełnienia przez oddziały z państw trzecich wymogów, które mają do niego zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy;
- c) na zasadzie ad hoc, rozwiązań w zakresie ochrony depozytów, które to rozwiązania są dostępne dla deponentów w oddziałach z państw trzecich, zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE**;
- d) dodatkowych wymogów regulacyjnych nałożonych na oddziały z państw trzecich przez państwa członkowskie na podstawie prawa krajowego.

Do celów przekazywania informacji dotyczących aktywów i zobowiązań ujętych w ich księgach zgodnie z akapitem pierwszym lit. a) oddziały z państw trzecich stosują międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady*** lub ogólnie przyjęte zasady rachunkowości mające zastosowanie w danym państwie członkowskim.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały z państw trzecich przekazywały swoim właściwym organom następujące informacje na temat ich przedsiębiorstwa macierzystego:
- a) okresowo, zagregowane informacje na temat aktywów i zobowiązań posiadanych lub zaksięgowanych, odpowiednio, przez jednostki zależne i inne oddziały z państw trzecich grupy tego przedsiębiorstwa macierzystego w Unii;
 - b) okresowo, informacje na temat przestrzegania przez przedsiębiorstwo macierzyste mających zastosowanie wymogów ostrożnościowych, zarówno na zasadzie indywidualnej, jak i skonsolidowanej;
 - c) na zasadzie ad hoc, istotne przeglądy i oceny nadzorcze, gdy przeprowadza się je w odniesieniu do przedsiębiorstwa macierzystego, oraz wynikające z nich decyzje nadzorcze;
 - d) plany naprawy przedsiębiorstwa macierzystego oraz szczegółowe środki, które można wprowadzić w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich zgodnie z tymi planami, a także wszelkie późniejsze aktualizacje i zmiany tych planów;
 - e) strategię działalności przedsiębiorstwa macierzystego w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich oraz wszelkie późniejsze zmiany tej strategii;
 - f) usługi świadczone przez przedsiębiorstwo macierzyste na rzecz klientów mających siedzibę lub znajdujących się w Unii na podstawie odwrotnego pozyskiwania usług zgodnie z art. 21c.

3. Obowiązki sprawozdawcze określone w niniejszym artykule nie uniemożliwiają właściwemu organowi nakładania na oddziały z państw trzecich dodatkowych wymogów dotyczących sprawozdawczości, jeżeli uznaje on dodatkowe informacje za niezbędne do uzyskania pełnego obrazu działalności, operacji lub kondycji finansowej oddziałów z państw trzecich lub ich przedsiębiorstwa macierzystego, zweryfikowania przestrzegania przez oddziały z państw trzecich i ich przedsiębiorstwo macierzyste mających zastosowanie przepisów prawa oraz zapewnienia przestrzegania tych przepisów przez oddziały z państw trzech.

Artykuł 48l

Standardowe formularze i szablony oraz częstotliwość składania sprawozdań

1. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów i definicji na potrzeby sprawozdawczości oraz częstotliwości składania sprawozdań, a także opracowuje rozwiązania informatyczne, które należy stosować na potrzeby art. 48k.

Wymogi dotyczące sprawozdawczości, o których mowa w art. 48k, są proporcjonalne do klasyfikacji oddziałów z państw trzecich do klasy 1 albo klasy 2.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2. Informacje regulacyjne i finansowe, o których mowa w art. 48k, są przekazywane co najmniej dwa razy w roku przez oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 i co najmniej raz w roku przez oddziały z państw trzecich należące do klasy 2.
3. Właściwy organ może zwolnić kwalifikujące się oddziały z państw trzecich ze stosowania wszystkich lub części wymogów dotyczących przekazywania informacji na temat przedsiębiorstwa macierzystego określonych w art. 48k ust. 2, pod warunkiem że właściwy organ jest w stanie uzyskać odpowiednie informacje bezpośrednio od organów nadzoru danego państwa trzeciego.

Sekcja III

Nadzór

Artykuł 48m

Nadzór nad oddziałami z państw trzecich i program oceny nadzorczej

1. Państwa członkowskie wymagają, aby do celów nadzorowania oddziałów z państw trzecich właściwe organy przestrzegały przepisów niniejszej sekcji oraz, odpowiednio, przepisów tytułu VII.
2. Właściwe organy uwzględniają oddziały z państw trzecich w programie oceny nadzorczej, o którym mowa w art. 99.

1. Państwa członkowskie wymagają, aby właściwe organy dokonywały przeglądu rozwiązań, strategii, procesów i mechanizmów wdrożonych przez oddziały z państw trzecich w celu przestrzegania przepisów, które mają do nich zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy, oraz, w stosownych przypadkach, wszelkich dodatkowych wymogów regulacyjnych wynikających z prawa krajowego.
2. Na podstawie przeglądu, o którym mowa w ust. 1, właściwe organy oceniają, czy rozwiązania, strategie, procesy i mechanizmy wdrożone przez oddziały z państw trzecich oraz ich wyposażenie kapitałowe i płynność zapewniają należyte zarządzanie istotnymi ryzykami i ochronę przed nimi, a także rentowność oddziałów z państw trzecich.
3. Właściwe organy przeprowadzają przegląd i ocenę, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, zgodnie z kryteriami stosowania zasady proporcjonalności opublikowanymi zgodnie z art. 143 ust. 1 lit. c). W szczególności właściwe organy ustalają stopień częstotliwości i intensywności przeglądu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, który to stopień jest proporcjonalny do klasyfikacji jako oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1 i klasy 2 oraz uwzględnia inne stosowne kryteria, takie jak charakter, skala i złożoność działalności danych oddziałów z państw trzecich.

4. Jeżeli w wyniku przeglądu, w szczególności przeglądu zasad zarządzania, modelu biznesowego lub działalności oddziału z państwa trzeciego, właściwe organy mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z tym oddziałem z państwa trzeciego dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że istnieje podwyższone ryzyko takich czynów, właściwy organ niezwłocznie powiadamia EUNB oraz organ odpowiedzialny za nadzór nad tym oddziałem z państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849. W przypadku podwyższonego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu właściwy organ oraz organ odpowiedzialny za nadzór nad tym oddziałem z państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849, nawiązują współpracę i niezwłocznie powiadamiają EUNB o ich wspólnej ocenie. Stosownie do okoliczności właściwy organ wprowadza środki, zgodnie z niniejszą dyrektywą, które mogą obejmować cofnięcie zezwolenia dla oddziału z państwa trzeciego na mocy art. 48d ust. 2 lit. g) niniejszej dyrektywy.

5. Właściwy organ, jednostka analityki finansowej i organ odpowiedzialny za nadzór nad oddziałem z państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 ściśle współpracują ze sobą w ramach ich odnośnych kompetencji i przekazują sobie nawzajem informacje istotne z punktu widzenia niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że taka współpraca i wymiana informacji nie naruszają żadnego toczącego się śledztwa, dochodzenia lub postępowania zgodnie z prawem karnym lub administracyjnym państwa członkowskiego, w którym znajduje się właściwy organ, jednostka analityki finansowej lub organ odpowiedzialny za nadzór nad oddziałem z państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849. EUNB może – z własnej inicjatywy – podjąć działania wspierające właściwe organy oraz organy odpowiedzialne za nadzór nad oddziałem z państwa trzeciego, zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849, w przypadku braku porozumienia w sprawie koordynacji działań nadzorczych na podstawie niniejszego artykułu. W takiej sytuacji EUNB działa zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
6. Do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu doprecyzowania:
- a) wspólnych procedur i metod dotyczących procesu przeglądu i oceny nadzorczej, o którym mowa w niniejszym artykule, oraz oceny sposobu ujmowania istotnych ryzyk;

- b) mechanizmów współpracy i wymiany informacji między organami, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, w szczególności w kontekście identyfikowania przypadków poważnych naruszeń przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu;
- c) organu odpowiedzialnego za nadzór w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w danym państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 w kontekście stosowania art. 27b ust. 2, art. 48c ust. 5 i art. 48d ust. 3 niniejszej dyrektywy.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) procedury i metody, o których w niej mowa, ustanawia się w sposób proporcjonalny do klasyfikacji oddziałów z państw trzecich jako należących do klasy 1 lub klasy 2 oraz do innych odpowiednich kryteriów, takich jak charakter, skala i złożoność ich działalności.

Artykuł 48o

Środki i uprawnienia nadzorcze

1. Właściwe organy zobowiązują oddziały z państw trzecich do wprowadzania na wczesnym etapie środków koniecznych do:
 - a) zapewnienia, aby oddziały z państw trzecich spełniały wymogi, które mają do nich zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy oraz przepisów prawa krajowego, lub do przywrócenia zgodności z tymi wymogami; oraz

- b) zapewnienia należytego i wystarczającego pokrycia istotnych ryzyk, na które narażone są oddziały z państw trzecich, a także należytego i wystarczającego zarządzania tymi ryzykami oraz zapewnienia utrzymania rentowności tych oddziałów.
2. Na potrzeby ust. 1 uprawnienia właściwych organów obejmują co najmniej prawo do wymagania od oddziałów z państw trzecich, aby:
- a) utrzymywały poziom wyposażenia kapitałowego powyżej minimalnych wymogów określonych w art. 48e lub spełniały inne dodatkowe wymogi kapitałowe; wszelkie dodatkowe kwoty wyposażenia kapitałowego, które oddział z państwa trzeciego ma posiadać zgodnie z niniejszą literą, spełniają wymogi określone w art. 48e;
 - b) oprócz wymogów określonych w art. 48f spełniały inne szczegółowe wymogi dotyczące płynności; wszelkie dodatkowe płynne aktywa, które oddział z państwa trzeciego ma posiadać zgodnie z niniejszą literą, spełniają wymogi określone w art. 48f;
 - c) wzmocniły swoje zasady zarządzania, rozwiązania w zakresie zarządzania ryzykiem lub ustalenia dotyczące księgowania;
 - d) ograniczyły lub zawężyły zakres swojej działalności lub prowadzonych przez siebie operacji, jak również kontrahentów uczestniczących w tych operacjach;

- e) ograniczyły ryzyko nieodłącznie związane z ich działalnością, produktami i systemami, w tym działalnością zleconą na zasadzie outsourcingu, oraz zaprzestały prowadzenia takiej działalności lub oferowania takich produktów;
- f) spełniały dodatkowe wymogi dotyczące sprawozdawczości, zgodnie z art. 48k ust. 3, lub zwiększyły częstotliwość regularnej sprawozdawczości;
- g) podawały informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 48p

Współpraca między właściwymi organami oraz kolegiami organów nadzoru

1. Właściwe organy sprawujące nadzór nad oddziałami z państw trzecich oraz instytucjami będącymi jednostkami zależnymi należącymi do tej samej grupy z państwa trzeciego ściśle współpracują i przekazują sobie nawzajem informacje. Właściwe organy dysponują pisemnymi uzgodnieniami w zakresie koordynacji i współpracy zgodnie z art. 115.
2. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 podlegają kompleksowemu nadzorowi kolegium organów nadzoru, zgodnie z art. 116. Do tych celów zastosowanie mają następujące wymogi:
 - a) jeżeli ustanowiono kolegium organów nadzoru w odniesieniu do instytucji będących jednostkami zależnymi grupy z państwa trzeciego, oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 i do tej samej grupy podlegają temu samemu kolegium organów nadzoru;

- b) jeżeli grupa z państwa trzeciego posiada oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 w więcej niż jednym państwie członkowskim, ale nie posiada w Unii instytucji będących jednostkami zależnymi podlegających przepisom art. 116, w odniesieniu do tych oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1 ustanawia się kolegium organów nadzoru;
 - c) jeżeli grupa z państwa trzeciego posiada oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 w więcej niż jednym państwie członkowskim lub co najmniej jeden oddział z państwa trzeciego należący do klasy 1 oraz co najmniej jedną instytucję będącą jednostką zależną w Unii, które nie podlegają przepisom art. 116, w odniesieniu do tych oddziałów z państw trzecich i instytucji będących jednostkami zależnymi ustanawia się kolegium organów nadzoru.
3. Do celów ust. 2 lit. b) i c) niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, by istniał główny właściwy organ, który pełni taką samą rolę jak organ sprawujący nadzór skonsolidowany zgodnie z art. 116. Głównym właściwym organem jest organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się największy oddział z państwa trzeciego pod względem całkowitej wartości zaksięgowanych aktywów.
4. Oprócz zadań określonych w art. 116 kolegium organów nadzoru:
- a) przygotowuje sprawozdanie na temat struktury i działalności grupy z państwa trzeciego w Unii oraz co roku aktualizuje to sprawozdanie;

- b) wymienia się informacjami na temat wyników procesu przeglądu i oceny nadzorczej, o którym mowa w art. 48n;
 - c) dąży do ujednolicenia stosowania środków i uprawnień nadzorczych, o których mowa w art. 48o.
5. W stosownych przypadkach kolegium organów nadzoru zapewnia stosowną koordynację i współpracę z odpowiednimi organami nadzoru z państw trzecich.
6. EUNB przyczynia się do wspierania i monitorowania skutecznego, wydajnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, o których mowa w niniejszym artykule, zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:
- a) mechanizmów współpracy i projektów wzorów porozumień między właściwymi organami do celów ust. 1; oraz
 - b) warunków funkcjonowania kolegiów organów nadzoru do celów ust. 2–6.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 48q

Powiadamianie EUNB

Właściwe organy przekazują EUNB powiadomienia zawierające informacje na temat:

- a) wszystkich zezwoleń udzielonych oddziałom z państw trzecich oraz wszelkich późniejszych zmian w takich zezwoleniach;
- b) całkowitych aktywów i zobowiązań zaksięgowanych przez oddziały z państw trzecich, którym udzielono zezwolenia – w ramach okresowej sprawozdawczości;
- c) nazwy grupy z państwa trzeciego, do której należy oddział z państwa trzeciego, któremu udzielono zezwolenia.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich oddziałów z państw trzecich, którym udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności w Unii zgodnie z niniejszym tytułem, ze wskazaniem państw członkowskich, w którym posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności.

Rozdział 2

Stosunki z państwami trzecimi

Artykuł 48r

Współpraca z organami nadzoru państw trzecich w sprawowaniu nadzoru na zasadzie skonsolidowanej

1. Unia może zawrzeć umowy z państwem trzecim lub większą ich liczbą, dotyczące sposobów sprawowania nadzoru na zasadzie skonsolidowanej nad:
 - a) instytucjami, których jednostki dominujące posiadają siedzibę zarządu w państwie trzecim;
 - b) instytucjami znajdującymi się w państwach trzecich, których jednostki dominujące, będące instytucją, finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, posiadają siedzibę zarządu w Unii.
2. W umowach, o których mowa w ust. 1, dąży się w szczególności do zapewnienia:
 - a) możliwości uzyskania przez właściwe organy państw członkowskich informacji koniecznych do sprawowania nadzoru – w oparciu o skonsolidowaną sytuację finansową – nad instytucjami, finansowymi spółkami holdingowymi oraz finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej znajdującymi się w Unii, których jednostkami zależnymi są instytucje lub instytucje finansowe znajdujące się w państwie trzecim lub które posiadają udziały kapitałowe w takich instytucjach;

- b) możliwości uzyskania przez organy nadzoru państw trzecich informacji koniecznych do sprawowania nadzoru nad jednostkami dominującymi, których siedziba zarządu znajduje się na terytorium tych państw i których jednostkami zależnymi są instytucje lub instytucje finansowe znajdujące się w co najmniej jednym państwie członkowskim lub które posiadają udziały kapitałowe w takich instytucjach lub instytucjach finansowych; oraz
 - c) możliwości uzyskania przez EUNB od właściwych organów państw członkowskich informacji otrzymanych od krajowych organów państw trzecich zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
3. Bez uszczerbku dla art. 218 TFUE, Komisja, z pomocą Europejskiego Komitetu Bankowego, bada wyniki negocjacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, a także powstałą sytuację.
4. EUNB wspiera Komisję na potrzeby niniejszego artykułu zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1).

** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

*** Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).”;

14) w art. 53 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla przypadków podlegających przepisom prawa karnego lub podatkowego, informacje poufne, które takie osoby, biegli rewidenci lub eksperci uzyskują w trakcie pełnienia swoich obowiązków, mogą być ujawniane jedynie w postaci skróconej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji kredytowych.”;

15) w art. 56 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Art. 53 ust. 1 i art. 54 nie stanowią przeszkody dla wymiany informacji między właściwymi organami a organami podatkowymi w tym samym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym. W przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, podlegają one wymianie zgodnie ze zdaniem pierwszym niniejszego ustępu wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych organów, które je ujawniły.”;

16) art. 65 i 66 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 65

Sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne

1. Bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych właściwych organów, o których mowa w art. 64 niniejszej dyrektywy, oraz prawa państw członkowskich do wprowadzania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych odnoszących się do naruszeń przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę, przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz decyzji podjętych przez właściwy organ na mocy tych przepisów lub tego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie konieczne środki, by zapewnić wykonanie tych przepisów dotyczących sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych. Sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszaające.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy obowiązki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mają zastosowanie do instytucji, finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, właściwe organy mogły – w razie naruszenia przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę, przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub decyzji podjętych przez właściwy organ na mocy tych przepisów lub tego rozporządzenia – zastosować sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne w stosunku do członków organu zarządzającego, kadry kierowniczej wyższego szczebla, osób pełniących najważniejsze funkcje, innych pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji, o których mowa w art. 92 ust. 3 niniejszej dyrektywy, oraz do innych osób fizycznych, pod warunkiem że ponoszą one odpowiedzialność za dane naruszenie na podstawie prawa krajowego.

3. Stosowanie okresowych kar pieniężnych nie uniemożliwia właściwym organom nakładania sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych za to samo naruszenie.
4. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia w zakresie gromadzenia informacji i uprawnienia dochodzeniowe niezbędne do wykonywania ich funkcji. Uprawnienia te obejmują:
 - a) uprawnienie do wezwania następujących osób fizycznych lub prawnych do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych właściwym organom do wykonywania powierzonych im zadań, w tym informacji, które należy przekazywać w regularnych odstępach i w określonych formatach do celów nadzorczych i związanych z nimi celów statystycznych:
 - (i) instytucje mające siedzibę w danym państwie członkowskim;
 - (ii) finansowe spółki holdingowe mające siedzibę w danym państwie członkowskim;
 - (iii) finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mające siedzibę w danym państwie członkowskim;
 - (iv) holdingi mieszane mające siedzibę w danym państwie członkowskim;

- (v) osoby należące do podmiotów, o których mowa w ppkt (i)–(iv);
 - (vi) osoby trzecie, którym podmioty, o których mowa w ppkt (i)–(iv) niniejszej litery, zleciły na zasadzie outsourcingu funkcje lub działalność, w tym zewnętrzni dostawcy usług ICT, o których mowa w rozdziale V rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554*;
- b) uprawnienie do prowadzenia wszelkich niezbędnych dochodzeń dotyczących wszelkich osób, o których mowa w lit. a) ppkt (i)–(vi), mających siedzibę lub znajdujących się w danym państwie członkowskim, w razie gdy jest to konieczne do wykonywania zadań powierzonych właściwym organom, w tym uprawnienia do:
- (i) wezwania do złożenia dokumentów;
 - (ii) badania ksiąg i rejestrów prowadzonych przez osoby, o których mowa w lit. a) ppkt (i)–(vi), oraz uzyskiwania kopii lub wyciągów z tych ksiąg i rejestrów;
 - (iii) uzyskiwania wyjaśnień w formie pisemnej lub ustnej od dowolnej z osób, o których mowa w lit. a) ppkt (i)–(vi), lub od ich przedstawicieli lub pracowników;
 - (iv) przesłuchiwania wszelkich innych osób, które zgadzają się na przesłuchanie, do celów gromadzenia informacji związanych z przedmiotem dochodzenia; oraz

- (v) prowadzenia, z zastrzeżeniem innych warunków określonych w prawie unijnym, wszelkich niezbędnych inspekcji w lokalach osób prawnych, o których mowa w lit. a) ppkt (i)–(vi), i wszelkich innych przedsiębiorstwach objętych nadzorem skonsolidowanym, w przypadku gdy właściwy organ sprawuje nadzór skonsolidowany, z zastrzeżeniem uprzedniego powiadomienia zainteresowanych właściwych organów; jeżeli inspekcja wymaga zezwolenia od organu sądowego zgodnie z przepisami krajowymi, wnosi się o takie zezwolenie.
5. W drodze odstępstwa od ust. 1, jeżeli system prawny państwa członkowskiego nie przewiduje sankcji administracyjnych, niniejszy artykuł można stosować w ten sposób, że o zastosowanie sankcji wnosi właściwy organ, a nakładają ją organy sądowe, o ile zapewniona zostaje skuteczność tych środków prawnych i równowaga ich skutku względem sankcji administracyjnych nakładanych przez właściwe organy. Nakładane sankcje muszą być w każdym przypadku skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie, o których mowa w akapicie pierwszym, powiadamiają Komisję o przepisach prawa krajowego, które przyjęły zgodnie z niniejszym ustępem, do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], a następnie – niezwłocznie – o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

Artykuł 66

Sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne

i inne środki administracyjne w przypadku naruszeń wymogów dotyczących zezwoleń oraz wymogów dotyczących nabywania lub zbywania istotnych pakietów akcji, przeniesienia aktywów i zobowiązań o istotnej wartości oraz połączeń lub podziałów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by ich przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przewidywały sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne co najmniej w przypadku:
 - a) rozpoczęcia działalności jako instytucja kredytowa bez uprzedniego uzyskania zezwolenia, z naruszeniem art. 8 niniejszej dyrektywy;
 - b) prowadzenia przynajmniej jednego z rodzajów działalności, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przez podmiot, który osiągnął wartość progową wskazaną w tej literze i nie uzyskał zezwolenia na działalność jako instytucja kredytowa, z wyjątkiem podmiotów występujących z wnioskiem o zwolnienie na mocy art. 8a niniejszej dyrektywy;
 - c) prowadzenia działalności polegającej na przyjmowaniu od ludności depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi przez podmioty, którym nie udzielono zezwolenia na działalność jako instytucja kredytowa, z naruszeniem art. 9 niniejszej dyrektywy;

- d) nabycia, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej lub zwiększenia, bezpośrednio lub pośrednio, posiadanego znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału osiągnąłby bądź przekroczył progi, o których mowa w art. 22 ust. 1 niniejszej dyrektywy, lub instytucja kredytowa stałaby się jednostką zależną nabywcy, bez powiadomienia w formie pisemnej właściwych organów instytucji kredytowej, w której nabywca planuje nabycie lub zwiększenie znacznego pakietu akcji, w trakcie okresu oceny, lub mimo sprzeciwu właściwych organów, z naruszeniem tego artykułu;
- e) zbycia, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej lub zmniejszenia posiadanego znacznego pakietu akcji, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału spadłby poniżej progów, o których mowa w art. 25 niniejszej dyrektywy, lub instytucja kredytowa przestałaby być jednostką zależną osoby prawnej zbywającej znaczny pakiet akcji, bez powiadomienia w formie pisemnej właściwych organów, z naruszeniem tego artykułu;
- f) niewystąpienia przez finansową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej objętych zakresem art. 21a ust. 1 niniejszej dyrektywy o zatwierdzenie, z naruszeniem tego artykułu, lub naruszenia wszelkich innych wymogów określonych w tym artykule;
- g) niepowiadomienia przez potencjalnego nabywcę w rozumieniu art. 27a ust. 1 niniejszej dyrektywy odpowiedniego właściwego organu o bezpośrednim lub pośrednim nabyciu istotnego pakietu akcji, z naruszeniem tego artykułu;

- h) niepowiadomienia przez którykolwiek z podmiotów, o których mowa w art. 27d niniejszej dyrektywy, odpowiedniego właściwego organu o bezpośrednim lub pośrednim zbyciu istotnego pakietu akcji, które przekracza 15 % uznanego kapitału tego podmiotu;
 - i) dokonania przez którykolwiek z podmiotów, o których mowa w art. 27f ust. 1 niniejszej dyrektywy, przeniesienia aktywów i zobowiązań o istotnej wartości, bez powiadomienia właściwych organów, z naruszeniem tego artykułu;
 - j) przeprowadzenia przez którykolwiek z podmiotów, o których mowa w art. 27i ust. 1 niniejszej dyrektywy, połączenia lub podziału, z naruszeniem tego artykułu.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 1, środki, które mogą zostać zastosowane, obejmowały co najmniej:
- a) sankcje administracyjne:
 - (i) w przypadku osoby prawnej – administracyjne kary pieniężne w maksymalnej wysokości 10 % całkowitego rocznego obrotu netto danego przedsiębiorstwa;
 - (ii) w przypadku osoby fizycznej – administracyjne kary pieniężne w maksymalnej wysokości 5 mln EUR lub, w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień 17 lipca 2013 r.;
 - (iii) administracyjne kary pieniężne w maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty zysków uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwot tych zysków lub strat;

b) okresowe kary pieniężne:

- (i) w przypadku osoby prawnej – okresowe kary pieniężne w wysokości do 5 % średniego dziennego obrotu netto, które, w przypadku trwającego naruszenia, osoba prawna jest zobowiązana płacić za każdy dzień naruszenia do momentu przywrócenia stanu zgodności z prawem; okresowa kara pieniężna może zostać nałożona na okres do sześciu miesięcy od daty określonej w decyzji właściwego organu nakazującej zaprzestanie naruszenia i nakładającej okresową karę pieniężną;
- (ii) w przypadku osoby fizycznej – okresowe kary pieniężne w wysokości do 50 000 EUR, lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień ... [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], które, w przypadku trwającego naruszenia, osoba fizyczna jest zobowiązana płacić za każdy dzień naruszenia do momentu przywrócenia stanu zgodności z prawem; okresowa kara pieniężna może zostać nałożona na okres do sześciu miesięcy od daty określonej w decyzji właściwego organu nakazującej zaprzestanie naruszenia i nakładającej okresową karę pieniężną;

c) inne środki administracyjne:

- (i) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną, instytucję, finansową spółkę holdingową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub pośrednią unijną jednostkę dominującą odpowiedzialne za naruszenie i charakter naruszenia;
- (ii) nakaz zobowiązujący odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
- (iii) zawieszenie praw głosu akcjonariusza lub akcjonariuszy odpowiedzialnych za naruszenia, o których mowa w ust. 1;
- (iv) tymczasowy zakaz pełnienia funkcji w instytucjach wobec członka organu zarządzającego lub dowolnej innej osoby fizycznej, uznanych za odpowiedzialnych za naruszenie, z zastrzeżeniem art. 65 ust. 2.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) państwa członkowskie mogą ustalić wyższą maksymalną kwotę okresowych kar pieniężnych nakładanych za każdy dzień naruszenia.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego lit. b) państwa członkowskie mogą stosować okresowe kary pieniężne w ujęciu tygodniowym lub miesięcznym.

W takim przypadku maksymalna kwota okresowych kar pieniężnych, które mają być stosowane w odniesieniu do odpowiedniego tygodniowego lub miesięcznego okresu, w którym dochodzi do naruszenia, nie przekracza maksymalnej kwoty okresowych kar pieniężnych, które miałyby zastosowanie codziennie zgodnie z tą literą w danym okresie.

Okresowe kary pieniężne mogą zostać nałożone w określonym dniu, a data rozpoczęcia ich stosowania może być późniejsza.

3. Całkowity roczny obrót netto, o którym mowa w ust. 2 lit. a) ppkt (i) niniejszego artykułu, jest sumą następujących pozycji określonych zgodnie z załącznikami III i IV do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/451^{**}:
- a) przychody odsetkowe;
 - b) koszty odsetkowe;
 - c) koszty z tytułu kapitału podstawowego płatnego na żądanie;
 - d) przychody z tytułu dywidend;
 - e) przychody z tytułu opłat i prowizji;
 - f) koszty z tytułu opłat i prowizji;
 - g) zyski lub straty z tytułu aktywów i zobowiązań finansowych przeznaczonych do obrotu, netto;
 - h) zyski lub straty z tytułu aktywów i zobowiązań finansowych wycenianych według wartości godziwej przez wynik finansowy, netto;
 - i) zyski lub straty z tytułu rachunkowości zabezpieczeń, netto;

- j) różnice kursowe (zysk lub strata), netto;
- k) pozostałe przychody operacyjne;
- l) pozostałe koszty operacyjne.

Do celów niniejszego artykułu podstawą obliczeń są najbardziej aktualne roczne nadzorcze informacje finansowe, które dają wskaźnik powyżej zera. W przypadku gdy osoba prawna, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, nie podlega rozporządzeniu wykonawczemu (UE) 2021/451, odpowiedni całkowity roczny obrót netto stanowi całkowity roczny obrót netto lub odpowiadający mu rodzaj dochodu zgodnie z mającymi zastosowanie ramami dotyczącymi rachunkowości.

W przypadku gdy dane przedsiębiorstwo należy do grupy, odpowiedni całkowity roczny obrót netto stanowi całkowity roczny obrót netto wynikający ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla.

- 4. Średni dzienny obrót netto, o którym mowa w ust. 2 lit. b) ppkt (i), jest równy całkowitemu rocznemu obrotowi netto, o którym mowa w ust. 3, podzielonemu przez 365.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 909/2014 oraz (UE) 2016/1011 (Dz.U. L 333 z 27.12.2022, s. 1).

** Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/451 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne do celów stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do sprawozdań nadzorczych instytucji oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 680/2014 (Dz.U. L 97 z 19.3.2021, s. 1).”;

- 17) w art. 67 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) instytucja nie posiada zasad zarządzania ani polityki wynagrodzeń neutralnej pod względem płci wymaganych przez właściwe organy zgodnie z art. 74;”;
- (ii) uchyla się lit. e), f) oraz i);
- (iii) lit. j) otrzymuje brzmienie:
- „j) instytucja nie utrzymuje wskaźnika stabilnego finansowania netto, naruszając art. 413 lub 428b rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub wielokrotnie i stale nie spełnia wymogu utrzymywania aktywów płynnych, naruszając art. 412 tego rozporządzenia;”;
- (iv) uchyla się lit. k) i l);
- (v) dodaje się litery w brzmieniu:
- „r) instytucja nie spełnia wymogów w zakresie funduszy własnych ustanowionych w art. 92 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- s) instytucja lub osoba fizyczna wielokrotnie nie stosują się do decyzji nałożonej przez właściwy organ zgodnie z przepisami krajowymi transponującymi niniejszą dyrektywę lub zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013;
- t) instytucja nie spełnia wymogów dotyczących wynagrodzeń określonych w art. 92, 94 i 95 niniejszej dyrektywy;
- u) instytucja działa bez uprzedniego pozwolenia właściwego organu, jeżeli przepisy krajowe transponujące niniejszą dyrektywę lub rozporządzenie (UE) nr 575/2013 wymagają od instytucji uzyskania takiego uprzedniego pozwolenia, lub instytucja uzyskała takie pozwolenie na podstawie fałszywych oświadczeń lub nie przestrzega warunków, na jakich udzielono takiego pozwolenia;
- v) instytucja nie spełnia wymogów dotyczących struktury, warunków, korekt i odliczeń związanych z funduszami własnymi, ustanowionych w części drugiej rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- w) instytucja nie spełnia wymogów w odniesieniu do jej dużych ekspozycji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów, ustanowionych w części czwartej rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

- x) instytucja nie spełnia wymogów w odniesieniu do obliczania wskaźnika dźwigni, w tym stosowania odstępstw, ustanowionych w części siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- y) instytucja nie przekazuje właściwemu organowi informacji dotyczących danych, o których mowa w art. 430 ust. 1–3 oraz w art. 430a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, bądź przekazane informacje są niekompletne lub niedokładne;
- z) instytucja nie spełnia wymogów w zakresie gromadzenia danych i zarządzania nimi, ustanowionych w części trzeciej tytuł III rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- aa) instytucja nie spełnia wymogów w odniesieniu do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub wymogów w zakresie funduszy własnych lub nie posiada zasad zarządzania określonych w części trzeciej tytuły II–VI rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- ab) instytucja nie spełnia wymogów w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia wpływów netto lub wskaźnika stabilnego finansowania netto, określonych w części szóstej tytuły I i IV rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/61.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 1, środki, które mogą zostać zastosowane, obejmowały co najmniej:

a) sankcje administracyjne:

- (i) w przypadku osoby prawnej – administracyjne kary pieniężne w maksymalnej wysokości 10 % całkowitego rocznego obrotu netto danego przedsiębiorstwa;
- (ii) w przypadku osoby fizycznej – administracyjne kary pieniężne w maksymalnej wysokości 5 mln EUR lub, w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień 17 lipca 2013 r.;
- (iii) administracyjne kary pieniężne w maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści lub unikniętych strat;

- b) okresowe kary pieniężne:
- (i) w przypadku osoby prawnej – okresowe kary pieniężne w wysokości do 5 % średniego dziennego obrotu netto, które, w przypadku trwającego naruszenia, osoba prawna jest zobowiązana płacić za każdy dzień naruszenia do momentu przywrócenia stanu zgodności z prawem; okresowa kara pieniężna może zostać nałożona na okres do sześciu miesięcy od daty określonej w decyzji właściwego organu nakazującej zaprzestanie naruszenia i nakładającej okresową karę pieniężną;
 - (ii) w przypadku osoby fizycznej – okresowe kary pieniężne w wysokości do 50 000 EUR, lub – w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro – równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień ... [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], które, w przypadku trwającego naruszenia, osoba fizyczna jest zobowiązana płacić za każdy dzień naruszenia do momentu przywrócenia stanu zgodności z prawem; okresowa kara pieniężna może zostać nałożona na okres do sześciu miesięcy od daty określonej w decyzji właściwego organu nakazującej zaprzestanie naruszenia i nakładającej okresową karę pieniężną;

- c) inne środki administracyjne:
- (i) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną, instytucję, finansową spółkę holdingową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub pośrednią unijną jednostkę dominującą odpowiedzialne za naruszenie i charakter naruszenia;
 - (ii) nakaz zobowiązujący odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
 - (iii) w przypadku instytucji, cofnięcie zezwolenia udzielonego instytucji zgodnie z art. 18;
 - (iv) tymczasowy zakaz pełnienia funkcji w instytucjach wobec członka organu zarządzającego lub dowolnej innej osoby fizycznej, uznanych za odpowiedzialnych za naruszenie, z zastrzeżeniem art. 65 ust. 2.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) państwa członkowskie mogą ustalić wyższą maksymalną kwotę okresowych kar pieniężnych nakładanych za każdy dzień naruszenia.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego lit. b) państwa członkowskie mogą stosować okresowe kary pieniężne w ujęciu tygodniowym lub miesięcznym.

W takim przypadku maksymalna kwota okresowych kar pieniężnych, które mają być stosowane w odniesieniu do odpowiedniego tygodniowego lub miesięcznego okresu, w którym dochodzi do naruszenia, nie przekracza maksymalnej kwoty okresowych kar pieniężnych, które miałyby zastosowanie codziennie zgodnie z tą literą w danym okresie.

Okresowe kary pieniężne mogą zostać nałożone w określonym dniu, a data rozpoczęcia ich stosowania może być późniejsza.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Całkowity roczny obrót netto, o którym mowa w ust. 2 lit. a) ppkt (i) niniejszego artykułu, jest sumą następujących pozycji określonych zgodnie z załącznikami III i IV do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/451^{**}:

- a) przychody odsetkowe;
- b) koszty odsetkowe;
- c) koszty z tytułu kapitału podstawowego płatnego na żądanie;
- d) przychody z tytułu dywidend;
- e) przychody z tytułu opłat i prowizji;
- f) koszty z tytułu opłat i prowizji;
- g) zyski lub straty z tytułu aktywów i zobowiązań finansowych przeznaczonych do obrotu, netto;

- h) zyski lub straty z tytułu aktywów i zobowiązań finansowych wycenianych według wartości godziwej przez wynik finansowy, netto;
- i) zyski lub straty z tytułu rachunkowości zabezpieczeń, netto;
- j) różnice kursowe (zysk lub strata), netto;
- k) pozostałe przychody operacyjne;
- l) pozostałe koszty operacyjne.

Do celów niniejszego artykułu podstawą obliczeń są najbardziej aktualne roczne nadzorcze informacje finansowe, które dają wskaźnik powyżej zera. W przypadku gdy osoba prawna, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, nie podlega rozporządzeniu wykonawczemu (UE) 2021/451, odpowiedni całkowity roczny obrót netto stanowi całkowity roczny obrót netto lub odpowiadający mu rodzaj dochodu zgodnie z mającymi zastosowanie ramami dotyczącymi rachunkowości.

W przypadku gdy dane przedsiębiorstwo należy do grupy, odpowiedni całkowity roczny obrót netto stanowi całkowity roczny obrót netto wynikający ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla.

4. Średni dzienny obrót netto, o którym mowa w ust. 2 lit. b) ppkt (i), jest równy całkowitemu rocznemu obrotowi netto, o którym mowa w ust. 3, podzielonemu przez 365.”;

18) art. 70 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 70

Skuteczne stosowanie sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych oraz wykonywanie przez właściwe organy uprawnień do nakładania sankcji

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju i poziomu sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:
 - a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;
 - b) stopnia odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie;
 - c) sytuacji finansowej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie, określonej między innymi poprzez wysokość całkowitych obrotów osoby prawnej lub roczny dochód osoby fizycznej;
 - d) skali zysków uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za dane naruszenie, o ile można te zyski lub straty ustalić;
 - e) strat poniesionych przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można je ustalić;

- f) gotowości osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie do współpracy z właściwym organem;
 - g) uprzednich naruszeń popełnionych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za dane naruszenie;
 - h) wszelkich potencjalnych skutków systemowych naruszenia;
 - i) sankcji karnych, które zostały wcześniej nałożone na tę samą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za to samo naruszenie.
2. Wykonując swoje uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych, właściwe organy ściśle ze sobą współpracują w celu zapewnienia, by te sankcje i środki wywierały skutki przewidziane w niniejszej dyrektywie. Koordynują one również swoje działania w celu uniknięcia zbiegu i nakładania się sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych podczas ich stosowania w sprawach transgranicznych.
3. Właściwe organy mogą stosować sankcje wobec tej samej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za to samo działanie lub zaniechanie w przypadku zbiegu postępowań administracyjnych i karnych w związku z tym samym naruszeniem. Taki zbieg postępowań i sankcji musi być jednak absolutnie niezbędny i proporcjonalny do osiągnięcia różnych i uzupełniających się celów leżących w interesie ogólnym.

4. Państwa członkowskie dysponują odpowiednimi mechanizmami zapewniającymi, by właściwe organy i organy sądowe były należycie i terminowo informowane w przypadku wszczęcia postępowania administracyjnego i karnego wobec tej samej osoby fizycznej lub prawnej, która może ponosić odpowiedzialność za ten sam czyn w ramach obu postępowań.
5. Do dnia 18 lipca 2029 r. EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie w sprawie współpracy między właściwymi organami w kontekście stosowania sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych. Ponadto EUNB oceni w tym względzie wszelkie rozbieżności w stosowaniu sankcji administracyjnych przez właściwe organy. EUNB oceni w szczególności:
 - a) poziom współpracy między właściwymi organami w kontekście sankcji mających zastosowanie w sprawach transgranicznych lub w przypadku zbiegu postępowań administracyjnych i karnych;
 - b) wymianę informacji między właściwymi organami w przypadku rozpatrywania spraw transgranicznych;
 - c) najlepsze praktyki opracowane przez dowolny właściwy organ, których przyjęcie przez inne właściwe organy może być korzystne w dziedzinie sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych;

- d) skuteczność i osiągnięty stopień zbieżności w odniesieniu do egzekwowania przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę i przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych nałożonych na osoby fizyczne lub prawne uznane za odpowiedzialne za naruszenie na mocy prawa krajowego.”;

19) art. 73 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Instytucje posiadają należyte, skuteczne i kompleksowe strategie i procedury służące do oceny i stałego utrzymywania kwoty, rodzaju i struktury kapitału wewnętrznego, które uważają za odpowiednie do zabezpieczenia rodzaju i skali ryzyk, na które są lub mogą być narażone. Instytucje w sposób jednoznaczny biorą pod uwagę perspektywę krótko-, średnio- i długoterminową na potrzeby uwzględniania ryzyk ESG.”;

20) art. 74 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje posiadają solidne zasady zarządzania obejmujące:

- a) jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności;
- b) skuteczne procedury służące identyfikacji ryzyk, na które instytucje są lub mogą być narażone w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, w tym ryzyk ESG, zarządzaniu tymi ryzykami, ich monitorowaniu i zgłaszaniu;

- c) odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące należyte procedury administracyjne i księgowe;
- d) sieci i systemy informatyczne utworzone i zarządzane zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2022/2554;
- e) polityki wynagrodzeń i praktyki w tym zakresie, które są zgodne z zasadami należytego i skutecznego zarządzania ryzykiem i sprzyjają takiemu zarządzaniu ryzykiem, w tym poprzez uwzględnienie gotowości instytucji do podejmowania ryzyka w odniesieniu do ryzyk ESG.

Polityki wynagrodzeń i praktyki w tym zakresie, o których mowa w akapicie pierwszym lit. e), są neutralne pod względem płci.”;

21) w art. 76 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by organ zarządzający zatwierdzał strategię i polityki dotyczące podejmowania, monitorowania i ograniczania ryzyk, na które jest lub może być narażona instytucja, a także zarządzania takimi ryzykami, włącznie z ryzykami, jakie stwarza otoczenie makroekonomiczne, w którym dana instytucja prowadzi działalność, w związku ze stanem cyklu koniunkturalnego, oraz z ryzykami wynikającymi z bieżącego oraz krótko-, średnio- i długoterminowego wpływu czynników środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego (ESG); państwa członkowskie zapewniają również, by organ ten dokonywał co najmniej raz na dwa lata przeglądu tych strategii i polityk.

Państwa członkowskie mogą, uwzględniając zasadę proporcjonalności, zezwolić organom zarządzającym małych i niezłożonych instytucji na dokonywanie przeglądu strategii i polityk, o których mowa w akapicie pierwszym, co dwa lata.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, by organ zarządzający opracował szczegółowe plany obejmujące mierzalne cele i procesy w zakresie monitorowania ryzyk finansowych wynikających w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej z czynników ESG, w tym ryzyk wynikających z procesu dostosowań i z tendencji w ramach transformacji w kontekście odpowiednich celów regulacyjnych i aktów prawnych Unii i państw członkowskich w odniesieniu do czynników ESG, w szczególności celów związanych z osiągnięciem neutralności klimatycznej, a także – jeżeli dotyczy to instytucji prowadzących działalność w skali międzynarodowej – w odniesieniu do celów prawnych i regulacyjnych państw trzecich, oraz w zakresie przeciwdziałania tym ryzykom; państwa członkowskie zapewniają również, by organ ten monitorował wdrażanie tych planów.

Wymierne cele i procesy w zakresie przeciwdziałania ryzykom ESG zawarte w planach, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, uwzględniają najnowsze sprawozdania i środki zalecane przez europejski naukowy komitet doradczy ds. zmiany klimatu, w szczególności w odniesieniu do osiągania celów klimatycznych Unii. W przypadku gdy instytucja ujawnia informacje na temat kwestii ESG zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE*, plany, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, muszą być spójne z planami, o których mowa w art. 19a lub 29a tej dyrektywy, i obejmują w szczególności działania w odniesieniu do modelu biznesowego i strategii działalności instytucji, które są spójne w obu planach.

Państwa członkowskie zapewniają proporcjonalne stosowanie akapitów drugiego i trzeciego w odniesieniu do organów zarządzających małych i niezłożonych instytucji, wskazując, w jakich obszarach można zastosować zwolnienie lub procedurę uproszczoną.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).”;

- c) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Organ zarządzający pełniący funkcję nadzorczą, a jeśli ustanowiony został komitet ds. ryzyka – również i ten komitet, określają charakter, ilość, format i częstotliwość informacji dotyczących ryzyka, które mają otrzymywać. Aby wspomóc opracowanie należytych polityk wynagrodzeń i praktyk w tym zakresie, komitet ds. ryzyka, bez uszczerbku dla zadań komitetu ds. wynagrodzeń, analizuje, czy zachęty przewidziane w systemie wynagrodzeń uwzględniają ryzyka, w tym ryzyka wynikające z wpływu czynników ESG, kapitał, płynność oraz prawdopodobieństwo i termin otrzymania zysków.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, zgodnie z wymogiem proporcjonalności ustanowionym w art. 7 ust. 2 dyrektywy Komisji 2006/73/WE^{*}, by instytucje posiadały komórki kontroli wewnętrznej niezależne od funkcji realizujących zadania operacyjne, a także by komórki te posiadały wystarczające uprawnienia, status, zasoby i dostęp do organu zarządzającego.

Państwa członkowskie zapewniają, by:

- a) komórki kontroli wewnętrznej zapewniały, by wszystkie istotne ryzyka były właściwie identyfikowane, mierzone i zgłaszane;
- b) komórki kontroli wewnętrznej zapewniały kompleksowy obraz całego zakresu ryzyk, na które narażona jest dana instytucja;
- c) komórka zarządzania ryzykiem aktywnie uczestniczyła w opracowywaniu strategii instytucji w zakresie ryzyka i w podejmowaniu przez nią wszystkich decyzji dotyczących zarządzania istotnym ryzykiem oraz sprawowała kontrolę nad skutecznym wdrażaniem strategii w zakresie ryzyka;
- d) komórka audytu wewnętrznego przeprowadzała niezależny przegląd skutecznego wdrażania strategii instytucji w zakresie ryzyka;

- e) komórka nadzoru zgodności z przepisami oceniała i ograniczała ryzyko braku zgodności oraz zapewniała, aby strategia instytucji w zakresie ryzyka uwzględniała ryzyko braku zgodności oraz aby ryzyko braku zgodności było odpowiednio uwzględniane we wszystkich decyzjach dotyczących zarządzania istotnym ryzykiem.

* Dyrektywa Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzająca środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26).”;

- e) dodaje się akapit w brzmieniu:

„6. Państwa członkowskie zapewniają, aby komórki kontroli wewnętrznej miały bezpośredni dostęp do organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą i mogły mu bezpośrednio składać sprawozdania.

W tym celu komórki kontroli wewnętrznej są niezależne od członków organu zarządzającego pełniącego funkcję zarządzającą i od kadry kierowniczej wyższego szczebla, a w szczególności mają możliwość informowania organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą o niepokojących kwestiach i ostrzegania go w stosownych przypadkach lub w sytuacji, gdy zmiany dotyczące ryzyka szczególnego wpływają lub mogą wpłynąć na instytucję, bez uszczerbku dla obowiązków organu zarządzającego na mocy niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Kierownicy komórek kontroli wewnętrznej są niezależnymi członkami kadry kierowniczej wyższego szczebla, którym wyraźnie powierzono odpowiedzialność za funkcje zarządzania ryzykiem, zgodności z przepisami i audytu wewnętrznego. W przypadku gdy charakter, skala i złożoność działalności danej instytucji nie uzasadniają powołania jednej osoby do pełnienia funkcji zarządzania ryzykiem lub funkcji zgodności z przepisami, inna osoba wyższego szczebla, która wykonuje inne zadania w ramach instytucji, może wypełniać obowiązki związane z funkcją zgodności z przepisami lub funkcją zarządzania ryzykiem, pod warunkiem że nie występuje konflikt interesów oraz że osoba odpowiedzialna za funkcję zarządzania ryzykiem i funkcję zgodności z przepisami:

- a) spełnia kryteria odpowiedniości wymóg posiadania wiedzy i doświadczenia niezbędnych w poszczególnych odnośnych obszarach; oraz
- b) dysponuje niezbędnym czasem na prawidłowe wykonywanie obu funkcji kontrolnych.

Funkcja audytu wewnętrznego nie może być łączona z żadną inną linią biznesową ani funkcją kontrolną instytucji.

Kierownicy komórek kontroli wewnętrznej nie mogą zostać odwołani z tej funkcji bez uprzedniej zgody organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą.”;

22) w art. 77 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwe organy zachęcają instytucje, biorąc pod uwagę ich wielkość, strukturę organizacyjną, a także charakter, skalę i złożoność ich działalności, do rozwijania wewnętrznego potencjału w zakresie oceny ryzyka rynkowego i do szerszego korzystania z wewnętrznych modeli obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do portfeli obejmujących pozycje portfela handlowego, wraz z wewnętrznymi modelami obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania, jeżeli ich ekspozycje na ryzyko niewykonania zobowiązania są istotne w wartościach bezwzględnych i jeżeli mają one znaczną liczbę istotnych pozycji w rynkowych instrumentach dłużnych lub kapitałowych różnych emitentów.

Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla spełnienia kryteriów określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 1b rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

b) w ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„EUNB opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, by zdefiniować pojęcie »ekspozycji na ryzyko niewykonania zobowiązania, które są istotne w wartościach bezwzględnych«, o którym mowa w ust. 3 akapit pierwszy, oraz progi dotyczące znacznej liczby istotnych kontrahentów i pozycji w rynkowych instrumentach dłużnych lub kapitałowych różnych emitentów.”;

23) w art. 78 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Analiza porównawcza metod stosowanych do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych przeprowadzana do celów nadzorczych”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy zapewniają wszystkie poniższe elementy:

- a) instytucje, którym zezwolono na stosowanie metod wewnętrznych do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub wymogów w zakresie funduszy własnych, zgłaszają wyniki swoich obliczeń, które dotyczą ich ekspozycji lub pozycji objętych portfelami odniesienia;
- b) instytucje stosujące alternatywną metodę standardową określoną w części trzeciej tytuł IV rozdział 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zgłaszają wyniki swoich obliczeń, które dotyczą ich ekspozycji lub pozycji ujętych w portfelach odniesienia, o ile wielkość prowadzonej przez instytucje działalności bilansowej i pozabilansowej obciążonej ryzykiem rynkowym wynosi co najmniej 500 mln EUR zgodnie z art. 325a ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia;

- c) instytucje, którym zezwolono na stosowanie metod wewnętrznych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a także odpowiednie instytucje, które stosują metodę standardową zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 tego rozporządzenia, zgłaszają wyniki obliczeń uzyskanych przy pomocy metod stosowanych w celu określenia kwoty oczekiwanych strat kredytowych z tytułu ich ekspozycji lub pozycji, które ujęto w portfelach odniesienia, w przypadku gdy spełniony jest dowolny z poniższych warunków:
- (i) instytucje sporządzają swoje sprawozdania finansowe zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości stosowanymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002;
 - (ii) instytucje dokonują wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych oraz ustalają wysokość funduszy własnych zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości na podstawie art. 24 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iii) instytucje dokonują wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych zgodnie ze standardami rachunkowości określonymi w dyrektywie Rady 86/635/EWG* oraz stosują model oczekiwanej straty kredytowej, który jest taki sam jak model wykorzystywany w międzynarodowych standardach rachunkowości stosowanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002.

Instytucje przedkładają wyniki obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, wraz z wyjaśnieniem metod zastosowanych do ich przeprowadzenia oraz z wszelkimi informacjami jakościowymi wymaganymi przez EUNB, które mogą wyjaśnić wpływ tych obliczeń na wymogi w zakresie funduszy własnych. Wyniki te przedkłada się właściwym organom co najmniej raz w roku. EUNB może przeprowadzać analizę porównawczą do celów nadzorczych co dwa lata w odniesieniu do każdej metody, o której mowa w akapicie pierwszym, po pięciokrotnym powtórzeniu tego procesu dla każdej metody.

* Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1).”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Na podstawie informacji przekazanych przez instytucje zgodnie z ust. 1 właściwe organy monitorują zakres kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub wymogów w zakresie funduszy własnych, w zależności od przypadku, w odniesieniu do ekspozycji lub transakcji w portfelu odniesienia, wynikających z metod stosowanych przez te instytucje. Właściwe organy dokonują oceny jakości tych metod z co najmniej tą samą częstotliwością, z jaką EUNB przeprowadza proces, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, zwracając szczególną uwagę na:”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) metody, w przypadku których zmienność jest wyjątkowo duża lub mała, a także w przypadku których obserwuje się znaczące i systematyczne niedoszacowywanie wymogów w zakresie funduszy własnych.”;

(iii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 2, EUNB sporządza sprawozdanie, które ma pomóc właściwym organom w ocenie jakości metod.”;

d) w ust. 5 wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy zapewniają zgodność swoich decyzji co do zasadności działań naprawczych, o których mowa w ust. 4, z zasadą, w myśl której takie działania muszą zachowywać założenia metod objętych zakresem niniejszego artykułu, a zatem:”;

e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. EUNB może wydać wytyczne i zalecenia zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w przypadku gdy uzna je za konieczne na podstawie informacji i ocen, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, aby poprawić praktyki nadzorcze lub praktyki stosowane przez instytucje w odniesieniu do metod objętych zakresem analizy porównawczej do celów nadzorczych.”;

f) w ust. 8 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym dodaje się literę w brzmieniu:

„c) wykazu odpowiednich instytucji, o których mowa w ust. 1 lit. c).”;

(ii) po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów lit. c) przy ustalaniu wykazu odpowiednich instytucji EUNB uwzględnia kwestie proporcjonalności.”;

24) w art. 79 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) instytucje przeprowadzają ocenę *ex ante* ekspozycji na kryptoaktywa, którą zamierzają przyjąć, oraz adekwatności istniejących procesów i procedur zarządzania ryzykiem kontrahenta, a także składają sprawozdania z tych ocen swojemu właściwemu organowi.”;

25) art. 81 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 81

Ryzyko koncentracji

Właściwe organy zapewniają, by uwzględniane było i kontrolowane – także za pomocą sformułowanych w formie pisemnej polityk i procedur – ryzyko koncentracji z tytułu ekspozycji wobec każdego kontrahenta, w tym kontrahentów centralnych, grup powiązanych kontrahentów i kontrahentów działających w tym samym sektorze gospodarki, regionie geograficznym, prowadzących tę samą działalność lub obrót takimi samymi towarami, a także z tytułu stosowania technik ograniczenia ryzyka kredytowego, oraz w szczególności ryzyka związane z dużymi pośrednimi ekspozycjami kredytowymi, takimi jak pojedynczy wystawca zabezpieczenia. W przypadku kryptoaktywów bez możliwego do zidentyfikowania emitenta ryzyko koncentracji uwzględnia się w odniesieniu do ekspozycji na kryptoaktywa o podobnych cechach.”;

26) w art. 83 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Właściwe organy zapewniają, by instytucje przeprowadzały ocenę *ex ante* ekspozycji na kryptoaktywa, którą zamierzają przyjąć, oraz adekwatności istniejących procesów i procedur zarządzania ryzykiem rynkowym, a także składają sprawozdania z tych ocen swojemu właściwemu organowi;”;

27) art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy zapewniają wdrożenie przez instytucje polityk i procedur służących do oceny ekspozycji na ryzyko operacyjne, w tym ryzyka wynikające z ustaleń dotyczących outsourcingu, oraz bezpośrednich i pośrednich ekspozycji na kryptoaktywa i dostawców usług w zakresie kryptoaktywów, oraz do zarządzania takimi ekspozycjami, jak również polityk i procedur stosowanych w razie zdarzeń o niskiej częstotliwości, lecz poważnych skutkach. Instytucje określają, co stanowi ryzyko operacyjne do celów wspomnianych polityk i procedur.”;

28) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 87a*

Ryzyka środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego

1. Właściwe organy zapewniają, aby instytucje posiadały, w ramach swoich zasad zarządzania obejmujących ramy zarządzania ryzykiem wymagane na mocy art. 74 ust. 1, solidne strategie, polityki, procedury i systemy identyfikacji, pomiaru i monitorowania ryzyk ESG oraz zarządzania tymi ryzykami w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej.
2. Strategie, polityki, procedury i systemy, o których mowa w ust. 1, są proporcjonalne do skali, charakteru i złożoności ryzyk ESG związanych z modelem biznesowym i zakresem działalności instytucji oraz uwzględniają krótko- i średnioterminowy horyzont czasowy oraz długoterminowy horyzont czasowy wynoszący co najmniej 10 lat.

3. Właściwe organy zapewniają, aby instytucje badały swoją odporność na długoterminowe negatywne skutki czynników ESG, zarówno w ramach scenariusza podstawowego, jak i scenariuszy niekorzystnych, w określonych ramach czasowych, począwszy od czynników klimatycznych. Do celów takiego badania odporności właściwe organy zapewniają, aby instytucje uwzględniły szereg scenariuszy ESG, odzwierciedlających potencjalny wpływ zmian środowiskowych i społecznych oraz powiązanych polityk publicznych na otoczenie biznesowe w długim terminie. Właściwe organy zapewniają, aby w procesie badania odporności instytucje stosowały wiarygodne scenariusze oparte na scenariuszach opracowanych przez organizacje międzynarodowe.
4. Właściwe organy oceniają i monitorują rozwój stosowanych przez instytucje praktyk dotyczących ich strategii ESG oraz zarządzania odnośnym ryzykiem, w tym planów obejmujących wymierne cele i procesy w zakresie monitorowania ryzyk ESG pojawiających się w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, oraz przeciwdziałania tym ryzykom, które to plany, wymierne cele i procesy mają zostać przygotowane zgodnie z art. 76 ust. 2. W ocenie tej uwzględnia się produkty związane ze zrównoważonością, jakie oferują instytucje, politykę instytucji w zakresie finansowania transformacji, powiązane polityki w zakresie udzielania kredytów oraz cele i limity związane z ESG. Właściwe organy oceniają solidność tych planów w ramach procesu przeglądu i oceny nadzorczej.

W stosownych przypadkach w odniesieniu do oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy mogą współpracować z organami lub organami publicznymi odpowiedzialnymi za zmianę klimatu i nadzór środowiskowy.

5. Do dnia ... [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, określające:
- a) standardy minimalne i metody referencyjne mające na celu identyfikację i pomiar ryzyk ESG, zarządzanie tymi ryzykami oraz ich monitorowanie;
 - b) treść planów przygotowywanych zgodnie z art. 76 ust. 2, które obejmują konkretne ramy czasowe oraz wymierne cele i etapy pośrednie, z myślą o monitorowaniu ryzyk finansowych wynikających z czynników ESG, w tym ryzyk wynikających z procesu dostosowań i z tendencji w ramach transformacji w kontekście odpowiednich celów regulacyjnych i aktów prawnych Unii i państw członkowskich w odniesieniu do czynników ESG, w szczególności celu osiągnięcia neutralności klimatycznej, a także – jeżeli dotyczy to instytucji prowadzących działalność w skali międzynarodowej – w odniesieniu celów prawnych i regulacyjnych państw trzecich, jak również z myślą o przeciwdziałaniu takim ryzykom finansowym;
 - c) kryteria jakościowe i ilościowe na potrzeby oceny wpływu ryzyk ESG na profil ryzyka i wypłacalność instytucji w krótkim, średnim i długim terminie;
 - d) kryteria określania scenariuszy, o których mowa w ust. 3, w tym parametry i założenia, które należy stosować w każdym ze scenariuszy, ryzyka szczególne i horyzonty czasowe.

W stosownych przypadkach metody i założenia leżące u podstaw celów, zobowiązań i decyzji strategicznych ujawnionych w treści planów, o których mowa w art. 19a lub 29a dyrektywy 2013/34/UE, lub inne odpowiednie ramy dotyczące ujawniania informacji i należytej staranności muszą być spójne z kryteriami, metodami i celami, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, a także z założeniami i zobowiązaniami zawartymi w tych planach.

EUNB regularnie aktualizuje wytyczne, o których mowa w akapicie pierwszym, aby odzwierciedlić postępy poczynione w obszarze pomiaru ryzyk ESG i zarządzania nimi, jak również zmiany celów regulacyjnych Unii w zakresie zrównoważoności.”;

29) w art. 88 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) przewodniczący organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą wobec instytucji nie może pełnić jednocześnie funkcji dyrektora wykonawczego w ramach tej samej instytucji.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Bez uszczerbku dla ogólnej zbiorowej odpowiedzialności organu zarządzającego państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje sporządzały, przechowywały i aktualizowały indywidualne oświadczenia określające role i zadania wszystkich członków organu zarządzającego pełniących funkcje zarządzającą, kadry kierowniczej wyższego szczebla i osób pełniących najważniejsze funkcje oraz przyporządkowanie zadań, w tym szczegółowe informacje na temat podległości służbowej, zakresu odpowiedzialności, a także osób, których dotyczą zasady zarządzania, o których mowa w art. 74 ust. 1, oraz ich zadań.

Państwa członkowskie zapewniają, aby indywidualne oświadczenia dotyczące obowiązków i przyporządkowanie zadań były przez cały czas udostępniane i przekazywane, w tym w celu uzyskania zezwolenia określonego w art. 8, w odpowiednim terminie właściwym organom na ich wniosek.”;

30) art. 91 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 91

Organ zarządzający i ocena odpowiedniości

1. Instytucje i finansowe spółki holdingowe oraz finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, którym przyznano zatwierdzenie zgodnie z art. 21a ust. 1 (zwane dalej »podmiotami«), ponoszą główną odpowiedzialność za zapewnienie, by członkowie organu zarządzającego przez cały czas cieszyli się wystarczająco dobrą opinią, działali w sposób uczciwy, etyczny i z zachowaniem niezależności osądu, a także posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie do wykonywania swoich obowiązków oraz spełniali kryteria i wymogi określone w ust. 2–6 niniejszego artykułu, z wyjątkiem tymczasowych administratorów powołanych przez właściwe organy na mocy art. 29 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE oraz zarządców nadzwyczajnych powołanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy art. 35 ust. 1 tej dyrektywy. Brak wyroku skazującego lub toczącego się postępowania w sprawie przestępstwa nie jest sam w sobie wystarczający, aby uznać za spełniony wymóg dobrej opinii oraz uczciwego i etycznego działania.

- 1a. Podmioty zapewniają, aby członkowie organu zarządzającego przez cały czas spełniali kryteria i wymogi określone w ust. 2–6, i oceniają odpowiedniość członków organu zarządzającego z uwzględnieniem oczekiwań nadzorczych, zanim obejmą oni stanowisko i następnie okresowo, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi i wykonawczymi, wytycznymi oraz wewnętrznymi politykami dotyczącymi odpowiedzialności.

Jeżeli jednak większość członków organu zarządzającego ma zostać zastąpiona jednocześnie przez nowo powołanych członków, a zastosowanie akapitu pierwszego prowadziłoby do sytuacji, w której ocena odpowiedzialności nowych członków byłaby przeprowadzana przez ustępujących członków, państwa członkowskie mogą zezwolić na przeprowadzenie oceny po objęciu stanowiska przez nowo powołanych członków. Przedkładając wniosek do właściwego organu, zgodnie z ust. 1f, podmiot potwierdza również zaistnienie tych warunków.

- 1b. W przypadku gdy podmioty stwierdzą – w oparciu o wewnętrzną ocenę odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1a – że dany członek lub potencjalny członek nie spełniają kryteriów i wymogów określonych w ust. 1, podmioty:
- a) zapewniają, by dany potencjalny członek nie objął rozważanego stanowiska, jeżeli ta ocena została ukończona przed objęciem danego stanowiska przez tego potencjalnego członka;
 - b) odpowiednio szybko odwołują takiego członka z organu zarządzającego; lub

- c) odpowiednio szybko podejmują dodatkowe środki niezbędne do zapewnienia, by taki członek był lub stał się odpowiedni do zajmowania danego stanowiska.
- 1c. Podmioty zapewniają, aby informacje o odpowiedzialności członków organu zarządzającego były aktualne. Na wniosek podmioty przekazują te informacje właściwemu organowi w sposób określony przez ten organ.
- 1d. Państwa członkowskie co najmniej zapewniają, aby w przypadku następujących podmiotów właściwy organ otrzymał wniosek dotyczący odpowiedzialności bez zbędnej zwłoki, gdy tylko zaistnieje wyraźny zamiar powołania członka organu zarządzającego pełniącego funkcję zarządzającą lub przewodniczącą organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą, a w każdym razie nie później niż 30 dni roboczych przed objęciem stanowiska przez potencjalnych członków:
- a) unijnych instytucji dominujących, które kwalifikują się jako duże instytucje;
 - b) dominujących instytucji z państwa członkowskiego, które kwalifikują się jako duże instytucje, chyba że są powiązane z organem centralnym;
 - c) organów centralnych, które kwalifikują się jako duże instytucje lub które nadzorują duże instytucje z nimi powiązane;

- d) samodzielnych instytucji w Unii, które kwalifikują się jako duże instytucje;
 - e) dużych jednostek zależnych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 147 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - f) dominujących finansowych spółek holdingowych z państwa członkowskiego, dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, posiadających w swojej grupie duże instytucje, z wyjątkiem tych objętych art. 21a ust. 4 niniejszej dyrektywy.
- 1e. Do wniosku dotyczącego odpowiedniości, o którym mowa w ust. 1d, dołącza się:
- a) kwestionariusz dotyczący odpowiedniości i życiorys;
 - b) wewnętrzną ocenę odpowiedniości, o której mowa w ust. 1a, chyba że zastosowanie ma akapit drugi tego ustępu;
 - c) informację z rejestru karnego, gdy tylko stanie się dostępna;
 - d) wszelkie inne dokumenty wymagane na mocy prawa krajowego, gdy tylko staną się dostępne;

- e) wszelkie inne dokumenty wymienione przez właściwy organ, gdy tylko staną się dostępne; oraz
- f) informację o dacie powołania i dacie faktycznego objęcia obowiązków.

Podmioty przekazują wniosek dotyczący odpowiedniości i dołączone do niego dokumenty właściwemu organowi w sposób określony przez ten organ.

W przypadku gdy właściwy organ nie dysponuje wystarczającymi informacjami do przeprowadzenia oceny odpowiedniości w oparciu o elementy wymienione w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, może zażądać, aby potencjalny członek nie obejmował stanowiska zanim nie zostaną przekazane wymagane informacje, chyba że właściwy organ ma pewność co do tego, że przekazanie takich informacji nie jest możliwe.

W przypadku gdy właściwy organ ma wątpliwości co do tego, czy potencjalny członek spełnia kryteria i wymogi określone w ust. 2–6 niniejszego artykułu, podejmuje z instytucją pogłębiony dialog w celu wyjaśnienia stwierdzonych wątpliwości z myślą o zapewnieniu, by potencjalny członek był lub stał się odpowiedni w momencie objęcia stanowiska.

EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu doprecyzowania sposobu prowadzenia pogłębionego dialogi w celu wyjaśnienia wątpliwości dotyczących odpowiedniości.

- 1f. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy oceniały, czy członkowie organu zarządzającego przez cały czas spełniają kryteria i wymogi określone w ust. 2–6. Podmioty przekazują właściwemu organowi – w sposób określony przez ten organ – wniosek dotyczący odpowiedniości i inne informacje niezbędne do oceny odpowiedniości członków ich organu zarządzającego.

Właściwe organy mogą zwrócić się o dodatkowe informacje lub dokumenty, w tym o przeprowadzenie rozmów lub wysłuchań.

- 1g. Właściwe organy w szczególności sprawdzają, czy kryteria i wymogi określone w ust. 2–6 niniejszego artykułu są nadal spełniane, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, aby podejrzewać, że dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że istnieje podwyższone ryzyko takich czynów w związku z tym podmiotem.
- 1h. W przypadku gdy członkowie organu zarządzającego nie spełniają przez cały czas kryteriów i wymogów określonych w ust. 2–6, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy miały niezbędne uprawnienia do:
- a) w przypadku oceny *ex ante* – uniemożliwienia takim członkom udziału w organie zarządzającym lub do odwołania ich z organu zarządzającego;

- b) w przypadku oceny *ex post* – odwołania takich członków z organu zarządzającego; lub
- c) zobowiązania odnośnych podmiotów do podjęcia dodatkowych środków niezbędnych w celu zapewnienia, by tacy członkowie byli lub stali się odpowiedni do zajmowania danego stanowiska.

Gdy tylko na jaw wyjdą nowe fakty lub inne okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ocenę odpowiedności członków organu zarządzającego, podmioty ponownie oceniają odpowiedność tych członków oraz bez zbędnej zwłoki informują o tym właściwy organ.

W przypadku gdy właściwy organ uzyska wiedzę, że odpowiednie informacje dotyczące odpowiedności członków organu zarządzającego uległy zmianie, a taka zmiana mogłaby wpłynąć na ocenę odpowiedności danych członków, właściwy organ ponownie ocenia odpowiedność.

Właściwe organy nie mają obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny odpowiedności członków organu zarządzającego w momencie odnawiania ich mandatu, chyba że zmieniły się odpowiednie informacje znane właściwym organom, a zmiana ta mogłaby wpłynąć na ocenę odpowiedności danego członka.

- 1i. Właściwe organy mogą zwrócić się do organu odpowiedzialnego za nadzór nad przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 w celu zapoznania się – w kontekście przeprowadzanych przez siebie weryfikacji i z uwzględnieniem ryzyka – z odpowiednimi informacjami dotyczącymi członków organu zarządzającego. Właściwe organy mogą również zwrócić się o dostęp do centralnej bazy danych dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/...⁺. Urząd ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu ustanowiony na mocy tego rozporządzenia (zwany dalej »Urzędem ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu«) podejmuje decyzję o przyznaniu takiego dostępu.
- 1j. Przynajmniej w odniesieniu do powołania członków organu zarządzającego na stanowisko w podmiotach, o których mowa w ust. 1d, właściwe organy biorą należycie pod uwagę ustalenie maksymalnego okresu na ukończenie oceny odpowiedniości. W stosownych przypadkach ten maksymalny okres może zostać przedłużony.
2. Poszczególni członkowie organu zarządzającego poświęcają wystarczającą ilość czasu na wykonywanie swoich funkcji w podmiotach.

⁺ Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawartego w dok. PE-CONS 35/24 (2021/0240(COD)) oraz wstawić w przypisie numer, datę, odniesienie do Dz.U. oraz ELI dla tego rozporządzenia.

- 2a. Poszczególni członkowie organu zarządzającego muszą cieszyć się dobrą opinią, działać w sposób uczciwy, etyczny i z zachowaniem niezależności osądu, tak by móc w razie konieczności skutecznie oceniać i kwestionować decyzje organu zarządzającego i by móc skutecznie nadzorować i monitorować proces podejmowania decyzji dotyczących zarządzania. Bycie członkiem organu zarządzającego instytucji kredytowej trwale powiązanej z organem centralnym samo w sobie nie stanowi przeszkody wobec działania z zachowaniem niezależności osądu.
- 2b. Organ zarządzający musi posiadać jako całość odpowiednią wiedzę, umiejętności i doświadczenie, by zrozumieć działalność podmiotu, jak również powiązane z nią ryzyka, na które ten podmiot jest narażony, oraz skutki działalności tego podmiotu w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, z uwzględnieniem czynników ESG. Ogólny skład organu zarządzającego musi być wystarczająco zróżnicowany, aby odzwierciedlać odpowiednio szeroki zakres doświadczenia.
3. Liczba funkcji dyrektorskich, jaką członek organu zarządzającego może pełnić jednocześnie, uwzględnia indywidualne okoliczności oraz charakter, skalę i stopień złożoności działalności podmiotu. Jeżeli podmiot jest istotny ze względu na swoją wielkość, strukturę organizacyjną, a także charakter, zakres i stopień złożoności prowadzonej przez niego działalności, członkowie jego organu zarządzającego nie mogą pełnić, począwszy od dnia 1 lipca 2014 r., jednocześnie więcej niż jednej z następujących kombinacji funkcji dyrektorskich, chyba że reprezentują interesy państwa członkowskiego:
- a) jedna funkcja dyrektora wykonawczego i dwie funkcje dyrektora niewykonawczego;
 - b) cztery funkcje dyrektora niewykonawczego.

4. Na użytek ust. 3 następujące funkcje liczone są jako jedna funkcja dyrektorska:
- a) funkcje dyrektora wykonawczego lub niewykonawczego pełnione w ramach tej samej grupy;
 - b) funkcje dyrektora wykonawczego lub niewykonawczego pełnione w ramach jednego z poniższych:
 - (i) podmiotów, które są objęte tym samym instytucjonalnym systemem ochrony, o ile spełnione są warunki określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013, lub podmiotów, w których ten sam instytucjonalny system ochrony posiada znaczny pakiet akcji;
 - (ii) przedsiębiorstw, w tym jednostek niefinansowych, w których podmiot posiada znaczny pakiet akcji.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu grupa oznacza grupę przedsiębiorstw, które są ze sobą powiązane w sposób opisany w art. 22 dyrektywy 2013/34/UE, lub grupę przedsiębiorstw będących jednostkami zależnymi tej samej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

5. Funkcje dyrektorskie w organizacjach, które nie realizują celów głównie komercyjnych, nie są brane pod uwagę na użytek ust. 3.
6. Właściwe organy mogą zezwolić członkom organu zarządzającego na pełnienie jednej dodatkowej funkcji dyrektora niewykonawczego.

7. Podmioty przeznaczają odpowiednie zasoby ludzkie i finansowe na wprowadzenie w obowiązki i szkolenie członków organu zarządzającego, w tym w zakresie ryzyk ESG i związanych z nimi skutków oraz ryzyk ICT zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 52c rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
8. Państwa członkowskie lub właściwe organy nakładają na podmioty i ich komitety ds. nominacji, jeżeli je ustanowiono, obowiązek uwzględniania szerokiego zestawu cech i kompetencji przy zatrudnianiu członków oraz proporcjonalnego propagowania różnorodności i równowagi płci w ramach organu zarządzającego. W tym celu podmioty wprowadzają politykę propagującą różnorodność w ramach organu zarządzającego.
9. Właściwe organy gromadzą informacje ujawnione zgodnie z art. 435 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wykorzystują te informacje do analizy porównawczej praktyk zapewniających różnorodność. Właściwe organy przekazują te informacje EUNB. EUNB wykorzystuje te informacje do analizy porównawczej praktyk zapewniających różnorodność na szczeblu Unii.
10. Do celów niniejszego artykułu i art. 91a EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych dla podmiotów wymienionych w ust. 1d niniejszego artykułu w celu doprecyzowania minimalnej treści kwestionariusza dotyczącego odpowiedzialności, życiorysów i wewnętrznej oceny odpowiedzialności, które mają być przedkładane właściwym organom w celu przeprowadzenia oceny odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1f niniejszego artykułu i w art. 91a ust. 5.

Państwa członkowskie zapewniają opracowanie odpowiednich standardów dla podmiotów innych niż te, o których mowa w ust. 1d niniejszego artykułu.

EUNB przedłoży Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

11. Do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB wyda, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wytyczne dotyczące następujących elementów:
 - a) pojęcia »poświęcania wystarczającej ilości czasu« przez członka organu zarządzającego na wykonywanie jego funkcji, poprzez odniesienie do indywidualnych okoliczności oraz charakteru, skali i stopnia złożoności działalności podmiotu;
 - b) pojęć: »dobrej opinii«, »uczciwości«, »etyczności« i »niezależności osądu« członka organu zarządzającego, o czym mowa w ust. 2a;

- c) pojęcia „posiadania przez organ zarządzający jako całość odpowiedniej wiedzy, umiejętności i doświadczenia”, o czym mowa w ust. 2b;
- d) pojęcia „odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych na wprowadzanie w obowiązek i szkolenie członków organu zarządzającego”, o czym mowa w ust. 7;
- e) pojęcia „różnorodności”, którą należy uwzględniać przy wyborze członków organu zarządzającego, o czym mowa w ust. 8;
- f) kryteriów stwierdzenia, czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że istnieje podwyższone ryzyko takich czynów w związku z podmiotem.

Do celów akapitu pierwszego lit. f) EUNB ściśle współpracuje z EUNGiPW i z Urzędem ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu.

12. Do dnia 31 grudnia 2029 r. EUNB, w ścisłej współpracy z EBC, dokona przeglądu stosowania ust. 1d–1j oraz ich skuteczności w zapewnianiu, aby ramy dotyczące wymogów w zakresie kompetencji i reputacji były adekwatne do zakładanych celów, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności, a także przedstawi sprawozdanie na ten temat. EUNB przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Na podstawie tego sprawozdania Komisja, w stosownych przypadkach, przedstawia wniosek ustawodawczy.

13. Niniejszy artykuł oraz art. 91a pozostają bez uszczerbku dla przepisów państw członkowskich dotyczących reprezentacji pracowników w organie zarządzającym.
14. Niniejszy artykuł oraz art. 91a pozostają bez uszczerbku dla przepisów państw członkowskich dotyczących powoływania członków organu zarządzającego pełniącego funkcję nadzorczą przez regionalne lub lokalne organy wybieralne lub dotyczącego powołań w przypadku gdy organ zarządzający nie posiada żadnych uprawnień w zakresie procedury wyboru i powoływania swoich członków. W takich przypadkach wprowadza się właściwe zabezpieczenia w celu zapewnienia odpowiedzialności członków organu zarządzającego.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/... z dnia ... w sprawie ustanowienia Urzędu ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L ..., ELI: ...).”;

31) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 91a

Osoby pełniące najważniejsze funkcje i ocena odpowiedzialności

1. Podmioty, o których mowa w art. 91 ust. 1, ponoszą główną odpowiedzialność za zapewnienie, aby osoby pełniące najważniejsze funkcje przez cały czas cieszyły się wystarczająco dobrą opinią, działały w sposób uczciwy i etyczny oraz posiadały wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie niezbędne do wykonywania swoich obowiązków. Brak wyroku skazującego lub toczącego się postępowania w sprawie przestępstwa nie jest sam w sobie wystarczający, aby uznać za spełniony wymóg dobrej opinii oraz uczciwego i etycznego działania.

2. Podmioty zapewniają, aby osoby pełniące najważniejsze funkcje przez cały czas spełniały kryteria i wymogi określone w ust. 1, i oceniają odpowiedniość osób pełniących najważniejsze funkcje, zanim obejmą one stanowisko i okresowo, z uwzględnieniem oczekiwań nadzorczych, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi i wykonawczymi, wytycznymi oraz wewnętrznymi politykami dotyczącymi odpowiedniości.
3. W przypadku gdy podmioty stwierdzą – w oparciu o wewnętrzną ocenę odpowiedniości, o której mowa w ust. 2 – że dana osoba nie spełnia kryteriów i wymogów określonych w ust. 1, podmioty:
 - a) nie powołują tej osoby na stanowisko jednej z osób pełniących najważniejsze funkcje, jeżeli ta wewnętrzna ocena odpowiedniości została ukończona przed objęciem stanowiska przez daną osobę;
 - b) odpowiednio szybko odwołują tę osobę ze stanowiska jednej z osób pełniących najważniejsze funkcje; lub
 - c) odpowiednio szybko podejmują dodatkowe środki niezbędne do zapewnienia, by taka osoba była lub stała się odpowiednia do zajmowania danego stanowiska.

Podmioty podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia właściwego funkcjonowania stanowiska osoby pełniącej najważniejsze funkcje, łącznie z zastąpieniem osoby pełniącej najważniejsze funkcje, jeżeli osoba ta przestaje spełniać kryteria odpowiedniości lub wymogi.

4. Podmioty zapewniają, aby informacje o odpowiedniości osób pełniących najważniejsze funkcje były aktualne. Na wniosek podmioty przekazują te informacje właściwemu organowi w sposób określony przez ten organ.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy oceniały, czy kierownicy komórek kontroli wewnętrznej i dyrektor ds. finansowych przez cały czas spełniają kryteria i wymogi określone w ust. 1 w przypadku, gdy ci kierownicy lub dyrektor są powołani na stanowiska przynajmniej w następujących podmiotach:
- a) unijnych instytucjach dominujących, które kwalifikują się jako duże instytucje;
 - b) dominujących instytucjach z państwa członkowskiego, które kwalifikują się jako duże instytucje, chyba że są powiązane z organem centralnym;
 - c) organach centralnych, które kwalifikują się jako duże instytucje lub które nadzorują duże instytucje z nimi powiązane;
 - d) samodzielnych instytucjach w Unii, które kwalifikują się jako duże instytucje;
 - e) dużych jednostkach zależnych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 147 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - f) dominujących finansowych spółkach holdingowych z państwa członkowskiego, dominujących finansowych spółkach holdingowych o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijnych dominujących finansowych spółkach holdingowych, unijnych dominujących finansowych spółkach holdingowych o działalności mieszanej, posiadających w swojej grupie duże instytucje, z wyjątkiem tych objętych przepisami art. 21a ust. 4 niniejszej dyrektywy.

6. W przypadku gdy kierownicy komórek kontroli wewnętrznej i dyrektor ds. finansowych nie spełniają przez cały czas kryteriów i wymogów określonych w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy miały niezbędne uprawnienia do:
- a) w przypadku oceny *ex ante* – uniemożliwienia takim kierownikom lub takiemu dyrektorowi objęcia stanowiska lub do odwołania ich ze stanowiska;
 - b) w przypadku oceny *ex post* – odwołania takich kierowników lub takiego dyrektora ze stanowiska lub do zobowiązania podmiotu do ich odwołania;
 - c) zobowiązania odnośnych podmiotów do podjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia, by tacy kierownicy lub taki dyrektor byli lub stali się odpowiedni do zajmowania danego stanowiska.

Gdy tylko na jaw wyjdą nowe fakty lub inne okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ocenę odpowiedniości kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych, podmioty, o których mowa w ust. 5, ponownie oceniają odpowiedniość tych kierowników i tego dyrektora oraz bez zbędnej zwłoki informują o tym właściwy organ.

W przypadku gdy właściwy organ uzyska wiedzę, że odpowiednie informacje dotyczące odpowiedniości kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych uległy zmianie, a taka zmiana mogłaby wpłynąć na ocenę odpowiedniości danego kierownika lub dyrektora, właściwy organ ponownie ocenia odpowiedniość.

Właściwe organy nie mają obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny odpowiedniości takich kierowników lub takiego dyrektora w momencie odnawiania lub przedłużania ich umowy, chyba że zmieniły się odpowiednie informacje znane właściwym organom, a zmiana ta mogłaby wpłynąć na ocenę odpowiedniości danych kierowników lub danego dyrektora.

Przynajmniej w odniesieniu do powołania tych kierowników komórek kontroli wewnętrznej i tego dyrektora ds. finansowych na stanowiska w podmiotach, o których mowa w ust. 5, właściwe organy biorą należycie pod uwagę ustalenie maksymalnego okresu na ukończenie oceny odpowiedniości. W stosownych przypadkach ten maksymalny okres może zostać przedłużony.

7. Właściwe organy mogą zwrócić się do organu odpowiedzialnego za nadzór nad przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 w celu zapoznania się – w kontekście przeprowadzanych przez siebie weryfikacji i z uwzględnieniem ryzyka – z odpowiednimi informacjami dotyczącymi kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych. Właściwe organy mogą również zwrócić się o dostęp do centralnej bazy danych dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, o której mowa w rozporządzeniu (UE) 2024/...⁺. Urząd ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu podejmuje decyzję o przyznaniu takiego dostępu.
8. Do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB wyda, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wytyczne dotyczące następujących elementów:
 - a) pojęć »dobrej opinii«, »uczciwości« i »etyczności«, o których mowa w ust. 1;

⁺ Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawartego w dok. PE-CONS 35/24 (2021/0240(COD)).

- b) pojęcia »posiadania wystarczającej wiedzy, umiejętności i doświadczenia«, o czym mowa w ust. 1;
- c) kryteriów służących stwierdzeniu, czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dokonuje się lub dokonano bądź usiłuje się lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że istnieje podwyższone ryzyko takich czynów w związku z tym podmiotem.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) EUNB ściśle współpracuje z EUNGiPW i z Urzędem ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu.”;

32) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2 lit. e) i f) otrzymują brzmienie:
 - „e) pracownicy komórek kontroli wewnętrznej są niezależni od jednostek organizacyjnych, które nadzorują, mają odpowiednie uprawnienia i otrzymują wynagrodzenie za osiągnięte cele związane z ich funkcjami, niezależnie od wyników obszarów działalności, które kontrolują;
 - f) wynagrodzenie kierowników komórek kontroli wewnętrznej jest bezpośrednio nadzorowane przez komitet ds. wynagrodzeń, o którym mowa w art. 95, lub, jeżeli nie powołano takiego komitetu, przez organ zarządzający pełniący funkcję nadzorczą;”;

b) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) pracownicy pełniący obowiązki kierownicze względem komórek kontroli wewnętrznej instytucji lub istotnych jednostek gospodarczych;”;

33) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku wynagrodzeń zależnych od wyników podstawą do określenia łącznej wysokości wynagrodzenia jest ocena wyników danego pracownika i danej jednostki organizacyjnej w połączeniu z całościowymi wynikami instytucji; przy ocenie indywidualnych wyników bierze się pod uwagę kryteria finansowe i niefinansowe, w tym traktowanie ryzyka, o którym mowa w art. 76 ust. 2;”;

b) ust. 2 akapit trzeci lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) obowiązki kierownicze i komórki kontroli wewnętrznej;”;

c) ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instytucji, która nie jest dużą instytucją i której wartość aktywów – średnio oraz na zasadzie indywidualnej, zgodnie z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 – nie przekracza 5 mld EUR w czteroletnim okresie bezpośrednio poprzedzającym bieżący rok obrachunkowy;”;

34) w art. 97 ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Dokonując przeglądu i oceny, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, właściwe organy stosują zasadę proporcjonalności zgodnie z kryteriami ujawniania informacji na mocy art. 143 ust. 1 lit. c). W szczególności do celów przeprowadzenia przeglądu i oceny instytucji, właściwy organ może wziąć pod uwagę, czy spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) instytucja nie jest globalną instytucją o znaczeniu systemowym, globalną instytucją o znaczeniu systemowym spoza UE ani podmiotem będącym globalną instytucją o znaczeniu systemowym zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013;
- b) instytucja nie została określona jako inna instytucja o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/36/UE;
- c) instytucja jest częścią grupy, w której instytucja dominująca i zdecydowana większość instytucji będących jednostkami zależnymi są powiązane ze sobą jak opisano w art. 22 dyrektywy 2013/34/UE;
- d) instytucje będące jednostkami zależnymi, o których mowa w lit. c) niniejszego akapitu, spełniają wszystkie poniższe warunki:
 - (i) kwalifikują się – lub zdecydowana większość z nich kwalifikuje się – jako towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie lub instytucje oszczędnościowe zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a mające zastosowanie prawo krajowe przewiduje górny limit lub ograniczenie maksymalnego poziomu wypłat zysków;

- (ii) na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej ich całkowite aktywa nie przekraczają 30 mld EUR.”;

35) w art. 98 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„k) zakres, w jakim instytucje wdrożyły odpowiednie polityki i działania operacyjne związane z wymiernymi celami i etapami pośrednimi określonymi w planach, które mają zostać przygotowane zgodnie z art. 76 ust. 2.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„9. Przegląd i ocena dokonywane przez właściwe organy obejmują ocenę procesów zarządzania i zarządzania ryzykiem w instytucjach w odniesieniu do ryzyk ESG, jak również ocenę ekspozycji instytucji na ryzyka ESG. Określając adekwatność procesów i ekspozycji instytucji, właściwe organy uwzględniają modele biznesowe tych instytucji.

Ekspozycje instytucji na ryzyka ESG ocenia się również na podstawie planów instytucji, które mają zostać przygotowane zgodnie z art. 76 ust. 2. Procesy zarządzania i zarządzania ryzykiem w instytucjach w odniesieniu do ryzyk ESG dostosowuje się do celów określonych w tych planach.

Przegląd i ocena przeprowadzane przez właściwe organy obejmują ocenę planów instytucji, które mają zostać przygotowane zgodnie z art. 76 ust. 2, a także postępów w kierunku przeciwdziałania ryzykom ESG wynikającym z procesu dostosowania do neutralności klimatycznej i do innych odpowiednich celów regulacyjnych Unii w odniesieniu do czynników ESG.

10. Przegląd i ocena przeprowadzane przez właściwe organy obejmują ocenę procesów zarządzania i zarządzania ryzykiem w instytucjach w odniesieniu do ekspozycji na kryptoaktywa i do świadczenia usług w zakresie kryptoaktywów, w tym poprzez uwzględnienie polityk i procedur instytucji w zakresie identyfikacji ryzyk, a także adekwatności wyników ocen, o których mowa w art. 79 lit. e) i w art. 83 ust. 4.”;

36) w art. 100 dodaje się ustępy w brzmieniu:

- „3. Instytucje i osoby trzecie działające na rzecz instytucji w charakterze doradców w kontekście testów warunków skrajnych powstrzymują się od działań, które mogą negatywnie wpłynąć na test warunków skrajnych, takich jak analizy porównawcze, wymiana informacji między sobą, uzgodnienia dotyczące powszechnych zachowań lub optymalizacja zgłaszanych wyników uzyskanych w testach warunków skrajnych. Bez uszczerbku dla innych odpowiednich przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie oraz w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, właściwe organy posiadają wszelkie uprawnienia w zakresie gromadzenia informacji i prowadzenia dochodzeń niezbędne do wykrywania tych działań.

4. EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW, w ramach wspólnego komitetu, o którym mowa w art. 54 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010, opracowują wytyczne mające na celu zapewnienie włączenia spójności, względów długoterminowych i wspólnych norm w zakresie metod oceny do testów warunków skrajnych dotyczących ryzyk ESG. Wspólny komitet opublikuje te wytyczne do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW, w ramach wspólnego komitetu, badają, w jaki sposób do testów warunków skrajnych można włączyć ryzyka społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego.”;

37) art. 101 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. Jeżeli w przypadku jednostki odpowiadającej za handel wykorzystującej model wewnętrzny dotyczący ryzyka rynkowego wyniki weryfikacji historycznej lub testu przypisywania zysków i strat wskazują, że dany model przestał być wystarczająco dokładny, właściwe organy dokonują przeglądu warunków zezwolenia na stosowanie modelu wewnętrznego lub nakazują podjęcie odpowiednich środków w celu zapewnienia szybkiej poprawy modelu.”;

38) w art. 104 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Do celów art. 97, art. 98 ust. 1, 4, 5, 9 i 10, art. 101 ust. 4 i art. 102 niniejszej dyrektywy oraz do celów stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 właściwe organy dysponują co najmniej uprawnieniem do:”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ograniczenia lub zawężenia działalności, w tym w odniesieniu do przyjmowania depozytów, operacji lub sieci instytucji, lub żądania zbycia działalności, która stwarza nadmierne ryzyka dla dobrej kondycji instytucji;”;

(iii) dodaje się litery w brzmieniu:

„m) wymagania od instytucji ograniczenia ryzyk wynikających w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej z czynników ESG, w tym ryzyk wynikających z procesu dostosowań i z tendencji w ramach transformacji w kontekście odpowiednich celów prawnych i regulacyjnych Unii, państw członkowskich lub państw trzecich, poprzez dostosowanie ich strategii biznesowych, zarządzania i zarządzania ryzykiem, w odniesieniu do których można się zwrócić o wzmocnienie celów, środków i działań ujętych w planach, które mają zostać przygotowane zgodnie z art. 76 ust. 2;

n) wymagania od instytucji przeprowadzenia testów warunków skrajnych lub analizy scenariuszowej w celu oceny ryzyk wynikających z ekspozycji na kryptoaktywa i świadczenia usług w zakresie kryptoaktywów.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„4. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu określenia sposobu, w jaki właściwe organy mogą stwierdzić, czy ryzyko związane z korektą wyceny kredytowej instytucji, o którym mowa w art. 381 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stwarza nadmierne ryzyka dla dobrej kondycji tych instytucji.”;

39) w art. 104a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy dodatkowe fundusze własne są wymagane, aby przeciwdziałać ryzyku nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu pokrytemu art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwe organy określają poziom dodatkowych funduszy własnych wymaganych na podstawie ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu jako różnicę między kapitałem uznawanym za odpowiedni zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, z wyjątkiem jego akapitu piątego, a odnośnymi wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6. W przypadku gdy instytucja zostaje związana minimalnym progiem kapitałowym określonym w art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zastosowanie mają poniższe warunki:

- a) kwota nominalna dodatkowych funduszy własnych wymagana przez właściwy organ instytucji zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) w celu przeciwdziałania ryzykom innym niż ryzyko nadmiernej dźwigni nie może się zwiększyć w wyniku związania instytucji minimalnym progiem kapitałowym;
- b) właściwy organ instytucji niezwłocznie i w każdym przypadku nie później niż do daty zakończenia następnego procesu przeglądu i oceny dokonuje przeglądu dodatkowych funduszy własnych, których wymagał od instytucji zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a), i usuwa z nich wszelkie części, które prowadziłyby do podwójnego uwzględnienia ryzyk, które są już w pełni pokryte z uwagi na fakt, że instytucja jest związana minimalnym progiem kapitałowym;
- c) gdy tylko właściwy organ zakończy przegląd, o którym mowa w lit. b) niniejszego akapitu, lit. a) niniejszego akapitu przestaje mieć zastosowanie.

Do celów niniejszego artykułu oraz art. 131 i 133 niniejszej dyrektywy uznaje się, że instytucja jest związana minimalnym progiem kapitałowym, gdy łączna kwota ekspozycji instytucji na ryzyko obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przekracza łączną kwotę ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 4 tego rozporządzenia.

7. Do dnia ... [9 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu doprecyzowania sposobu operacjonalizacji wymogów określonych w ust. 6 niniejszego artykułu, a w szczególności:
 - a) w jaki sposób właściwe organy mają uwzględnić w swoim procesie przeglądu i oceny nadzorczej fakt, że instytucja została związana minimalnym progiem kapitałowym;
 - b) w jaki sposób właściwe organy i instytucje mają przekazywać i ujawniać informacje o wpływie, jaki na wymogi nadzorcze ma związanie instytucji minimalnym progiem kapitałowym.
8. Do celów ust. 2, dopóki instytucja jest związana minimalnym progiem kapitałowym, właściwy organ tej instytucji nie nakłada dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych, który prowadziłby do podwójnego uwzględnienia ryzyk, które są już w pełni pokryte z uwagi na fakt, że instytucja jest związana minimalnym progiem kapitałowym.”;

40) w art. 104b dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. W przypadku gdy instytucja zostaje związana minimalnym progiem kapitałowym, jej właściwy organ może dokonać przeglądu przekazanych tej instytucji wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych w celu zapewnienia, aby ich kalibracja pozostała odpowiednia.”;

41) art. 106 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie uprawniamy właściwe organy do:

- a) zobowiązania instytucji do publikowania informacji, o których mowa w części ósmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z większą częstotliwością niż wymagają tego art. 433–433c tego rozporządzenia;
- b) określania terminów, w których instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje przekazują EUNB informacje do celów ich publikacji na stronie internetowej EUNB w odniesieniu do scentralizowanych ujawnień;
- c) nałożenia na instytucje wymogu, by stosowały określone nośniki i miejsca do publikacji inne niż strona internetowa EUNB do scentralizowanych ujawnień lub do publikowania sprawozdań finansowych instytucji.

Do dnia ... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EUNB, biorąc pod uwagę przepisy części ósmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu doprecyzowania wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu.”;

42) w tytule VII rozdział 3 przed sekcją I dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja -I

Stosowanie niniejszego rozdziału do grup firm inwestycyjnych

Artykuł 110a

Zakres stosowania do grup firm inwestycyjnych

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do grup firm inwestycyjnych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/2033, jeżeli co najmniej jedna firma inwestycyjna w danej grupie podlega rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 zgodnie z art. 1 ust. 2 lub 5 rozporządzenia (UE) 2019/2033.

Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do grup firm inwestycyjnych, w przypadku gdy żadna firma inwestycyjna w danej grupie nie podlega rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 zgodnie z art. 1 ust. 2 lub 5 rozporządzenia (UE) 2019/2033.”;

43) art. 121 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 121

Kwalifikacje członków organu zarządzającego

Państwa członkowskie wymagają, aby członkowie organu zarządzającego finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, niebędących spółkami, które uzyskały zatwierdzenie zgodnie z art. 21a ust. 1, cieszyli się wystarczająco dobrą opinią i posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie – o których mowa w art. 91 ust. 1 – do wykonywania tych obowiązków, biorąc pod uwagę szczególną rolę finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej ponoszą główną odpowiedzialność za zapewnienie odpowiedzialności członków ich organów zarządzających.”;

44) w art. 131 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5a akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W terminie sześciu tygodni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, ERRS przedstawia Komisji opinię na temat tego, czy dany bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym uznany został za właściwy. EUNB może również przedstawić Komisji opinię na temat bufora zgodnie z art. 16a ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

b) w ust. 6 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) w przypadku gdy inna instytucja o znaczeniu systemowym zostaje związana minimalnym progiem kapitałowym, jej właściwy organ lub wyznaczony organ dokonuje – nie później niż do daty corocznego przeglądu, o którym mowa w lit. b) – przeglądu wymogu danej instytucji w zakresie bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym w celu zapewnienia, aby jego kalibracja pozostała odpowiednia.”;

c) ust. 15 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy suma wskaźnika bufora ryzyka systemowego obliczonego do celów art. 133 ust. 10, 11 lub 12 oraz wskaźnika bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub wskaźnika bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym, którym podlega ta sama instytucja, jest wyższa niż 5 %, zastosowanie ma procedura określona w ust. 5a niniejszego artykułu. Do celów niniejszego ustępu, w przypadku gdy decyzja o ustaleniu bufora ryzyka systemowego, bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym lub bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym skutkuje obniżeniem lub brakiem zmiany w stosunku do któregośkolwiek z wcześniej ustalonych wskaźników, procedura określona w ust. 5a niniejszego artykułu nie ma zastosowania.”;

45) w art. 133 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby można było wprowadzić bufor ryzyka systemowego z kapitału podstawowego Tier I w odniesieniu do sektora finansowego lub co najmniej jednego podzbioru tego sektora, wobec wszystkich ekspozycji lub podzbioru ekspozycji zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, aby zapobiegać występowaniu ryzyk makroostrożnościowych lub systemowych, w tym ryzyk makroostrożnościowych lub systemowych wynikających ze zmiany klimatu, nieobjętych rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 ani art. 130 i 131 niniejszej dyrektywy, to jest ryzyka zakłócenia w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim, i aby ograniczać takie ryzyka makroostrożnościowe lub systemowe.”;

b) w ust. 8 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) bufor ryzyka systemowego nie może być wykorzystywany do uwzględniania żadnego z następujących elementów:

(i) ryzyk objętych art. 130 i 131 niniejszej dyrektywy;

(ii) ryzyk w pełni objętych obliczeniami określonymi w art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„d) w przypadku gdy bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko danej instytucji, a instytucja ta zostaje związana minimalnym progiem kapitałowym, jej właściwy organ lub wyznaczony organ dokonuje – nie później niż do daty przeprowadzanego co dwa lata przeglądu, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu – przeglądu wymogu danej instytucji w zakresie bufora ryzyka systemowego w celu zapewnienia, aby jego kalibracja pozostała odpowiednia.”;

c) ust. 11 i 12 otrzymują brzmienie:

„11. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego dla któregośkolwiek ze zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, o których mowa w ust. 5, podlegających co najmniej jednemu buforowi ryzyka systemowego skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego na poziomie wyższym niż 3 %, ale nieprzekraczającym 5 % dla dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ państwa członkowskiego ustalającego ten bufor zwracają się do Komisji i ERRS – w powiadomieniu przekazywanym zgodnie z ust. 9 – o opinie.

W terminie miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 9, ERRS przedstawia Komisji opinię na temat tego, czy wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego uznane zostały za właściwe. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania tego powiadomienia Komisja, uwzględniając ocenę ERRS, przedstawia swoją opinię.

Jeżeli Komisja wyda opinię negatywną, stosownie do przypadku właściwy organ lub wyznaczony organ państwa członkowskiego ustalającego ten bufor ryzyka systemowego stosują się do tej opinii lub wyjaśniają, dlaczego tego nie uczyniły.

W przypadku gdy co najmniej jedna instytucja, do której ma zastosowanie co najmniej jeden wskaźnik bufora ryzyka systemowego, jest jednostką zależną, której jednostka dominująca ma siedzibę w innym państwie członkowskim, ERRS i Komisja rozważają również w opiniach, czy zastosowanie wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego do tych instytucji uznaje się za właściwe.

W przypadku gdy organy jednostki zależnej i jednostki dominującej nie mogą dojść do porozumienia co do wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego mających zastosowanie do tej instytucji i w przypadku negatywnych opinii zarówno Komisji, jak i ERRS, stosownie do przypadku właściwy organ lub wyznaczony organ może skierować sprawę do EUNB i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Decyzję o ustaleniu wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego w odniesieniu do tych ekspozycji zawiesza się do czasu podjęcia decyzji przez EUNB.

Do celów niniejszego ustępu uznanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134 nie jest uwzględniane w odniesieniu do progów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

12. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego dla któregośkolwiek ze zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, o których mowa w ust. 5, podlegających co najmniej jednemu buforowi ryzyka systemowego skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego przekraczającym 5 % względem dowolnej z tych ekspozycji, stosownie do przypadku właściwy organ lub wyznaczony organ zwraca się do Komisji o zezwolenie, zanim zastosuje bufor ryzyka systemowego.

W terminie sześciu tygodni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 9 niniejszego artykułu, ERRS przekazuje Komisji opinię na temat tego, czy dany bufor ryzyka systemowego uznany został za właściwy. EUNB może również przedstawić Komisji opinię na temat danego bufora ryzyka systemowego zgodnie z art. 16a ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w terminie sześciu tygodni od otrzymania tego powiadomienia.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 9, Komisja, uwzględniając, w stosownych przypadkach, oceny ERRS i EUNB, i jeżeli jest przekonana, że wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego nie pociągają za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przyjmuje akt zezwalający stosownie do przypadku właściwemu organowi lub wyznaczonemu organowi na przyjęcie proponowanego środka.

Do celów niniejszego ustępu uznanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134 nie jest uwzględniane w odniesieniu do progu, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.”;

46) w art. 142 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) plan i ramy czasowe podwyższenia funduszy własnych w celu osiągnięcia pełnej zgodności z wymogiem połączonego bufora lub, w stosownych przypadkach, z wymogiem bufora wskaźnika dźwigni;”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwy organ ocenia plan ochrony kapitału i zatwierdza ten plan tylko wówczas, gdy uzna, że po jego wdrożeniu zaistnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, iż pozwoli on utrzymać lub pozyskać kapitał wystarczający, by umożliwić instytucji spełnienie jej wymogu połączonego bufora lub, w stosownych przypadkach, wymogu bufora wskaźnika dźwigni w okresie, który właściwy organ uznaje za stosowny.”;

c) ust. 4 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wykonuje swoje uprawnienia na mocy art. 102 w zakresie nakładania bardziej rygorystycznych ograniczeń dotyczących wypłat zysków niż te przewidziane w art. 141 i 141b, stosownie do przypadku.”;

47) w art. 161 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 3;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja przeprowadzi przegląd i sporządzi sprawozdanie na temat wyników stosowania art. 91 ust. 9, w tym na temat prawidłowości przeprowadzania porównawczych analiz praktyk zapewniających różnorodność; weźmie pod uwagę wszystkie odpowiednie elementy rozwoju sytuacji w Unii i sytuacji międzynarodowej oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ... [18 miesięcy + 1 dzień od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej]

Państwa członkowskie stosują jednak przepisy niezbędne do zastosowania się do zmian określonych w art. 1 pkt 9 i 13 od dnia ... [30 miesięcy + 1 dzień od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

W drodze odstępstwa od akapitu trzeciego niniejszego ustępu państwa członkowskie stosują przepisy niezbędne do zastosowania się do zmian określonych w art. 1 pkt 13 niniejszej dyrektywy w odniesieniu do art. 48k i 48l dyrektywy 2013/36/UE od dnia ... [18 miesięcy + 1 dzień od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] oraz do zmian określonych w art. 1 pkt 9 niniejszej dyrektywy w odniesieniu do art. 21c ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE od dnia ... [24 miesiące + 1 dzień od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 pkt 44 lit. c) i pkt 45 lit. c) mają zastosowanie od dnia ... [20 dni od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

W imieniu Rady

Przewodniczący / Przewodnicząca
